

Pán přichází

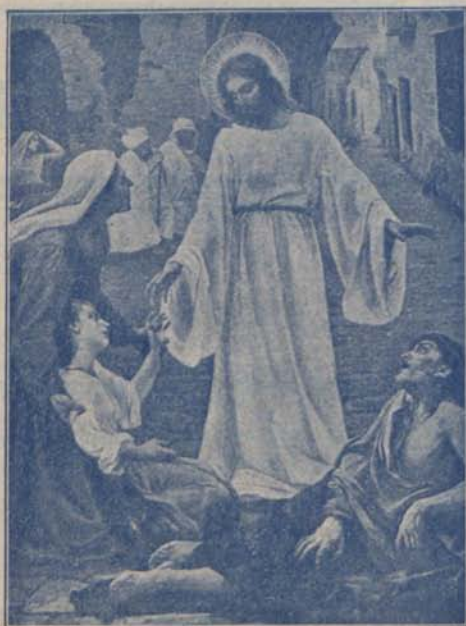
Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

Svatý Václave!

Letos tě prosíme více než jindy. Vždyť slavíme státní jubileum! Nedal jsi našemu národu zahynouti. Vyprosil jsi nám samostatnost. Ochraňuj nás dále, vždy! Zapomínej na křivdy, které jsme ti někdy učinili! Kdo opouští Pána Boha, toho opouští Bůh. Ty jsi denně prosíval na kolenou za svůj lid. Pros za nás, svatý kníže náš! Svatý Václave, oroduj u Boha za naši vlast, za naši vládu, za naše otce a matky, za naše sourozence, za celý stát! Kéž naše jméno je v Evropě slavné! Kéž národ náš žije v míru!

Evangelium XIII. neděle po svatém Duchu: „O deseti malomocných“.

Milé děti! Pán Ježíš uzdravil deset malomocných. Ale, zdali byste uhodli, který z těch deseti byl méně nemocen? No, malí lékaři! Bez měření teploty a bez klepání. Na první pohled! Pravda, nijak nám to svaté evangelium nepovídá. Možná, že proto nepovídá, že to můžeme najít sami. Ale pomohu vám. Nejméně nemocen byl ten vděčný. Měl totiž nemocné jen tělo, ale duše jeho byla zdravá. Vždyť měla velmi vzácnou ctnost - vděčnost! Těch devět této ctnosti nemělo. To byli ubožáci nejen na těle, nýbrž i na duši! Pán Ježíš to sám řekl, když se po nich sháněl.

Nevděk bolí. Tak se to říká. A je to pravda. Nechtějte to někdy zkusit sami! Kdo zažil nevděk, vždycky smutně vzpomíná.

Po Pánu Ježíši zažili nevděku svatí apoštolé. A vůbec svatí. Také naši svatí čeští patronové. Svatý Václav od vlastního bratra. Sv. Ludmila od vlastní rodiny. Svatý Vojtěch! Svatý Metoděj! Sv. Jan Nepomucký!

Ale i jiní lidé a zvláště mnozí rodiče. Na kolenou se matička modlivala za synáčka, poslední halěr mu dala, aby z něj něco bylo... Syn vyrostl, odešel do světa, měl se dobře, mohl a měl matičku podporovat, ale nečinil tak, zapomněl, zapomněl, nevděčník zapomněl. Jak je to matičce líto! Oči by si vyplakala ubohá, opuštěná, chudá matička.

Mnoho jiných nevděčností bychom ještě našli. Ale obraťme se již k sobě. Drahé děti! Každý den na kolenou slibujte Pánu Ježíši, že nechcete nikdy a nikdy zapomenouti ani na něho, ani na své rodiče. Kdo věří, ten miluje a ten ani nezapomíná. Modlívejte se vroucně za své rodiče. Zvláště ve svatém přijímání. A cvičte se ve vděčnosti! Za vše, co potřebujete, uctivě prosívejte! Za vše radostně děkujte! A číňte to každému člověku. Každého známého člověka uctivě pozdravte! Kéž jest náš národ uctivý! Kdo umí děkovati, svolává na sebe požehnání Boží. To poznáváme z dnešního svatého evangelia. Pán Ježíš jistě dal onomu vděčnému člověku své požehnání.

Milé děti! Buďte vděčné! Budete duchovně zdravé a Pán Ježíš bude s vámi po celý tento nastávající školní rok. Amen.

Nepůjdu sám!

Školní rok trvá deset měsíců. Daleká cesta. Co mne na ní potká? Radost? Smutek? Nevím. Možná ona, možná tento, možná oba dva. Hned na počátku se ke mně přidá práce. Ale ihned za ní příběhovou dvě úhlavní nepřítelkyně, které se budou o mě bít. Pilnost a lenost. „Pracuj, uč se,“ řekne pilnost, „nebudeš litovati.“ Lenost však se usklíbne a bude mne lákatí právě opačně. „Nedělej nic, neuč se, je to zbytečné, zase všechno zapomeneš, nač tedy se namáhati? Raději si hrej, pobíhej na čerstvém vzduchu jako v prázdniny!“ Vím to ze zkušenosti. Půjdu na radu k Pánu Ježíši do kostela.

Pán Ježíš: Moje Božská Matička se učila zpívatí již čtyřletá posvátné písně ve chrámové škole. Já jsem se nemusel učití nic Já jsem všechno věděl a uměl. Ale přes to jsem nikdy nezahálel. I v noci jsem pracoval. Modlil jsem se! Nikdy se nespoleču se zahálkou! Přicházej ke mně a já ti to budu vždycky připomínati. Já půjdu pak s tebou a budeme pracovati spolu. Víš, že tě mám nesmírně rád. Spojuj se se mnou ve svatém přijímání a šťastně přijdeš až na konec desátého měsíce.

Vítěz. VI. Těšecký.

Štěpán nenáviděl Frantíka, který nad něj vynikal ve škole vědomostmi a vzorným příkladem. Nevěděl, kterak snížiti jeho oblíbenost u spolužáků a pana učitele. Červ pýchy a sobeckosti nenechal jej v klidu. Dábel mu vnukl myšlenku pomsty.

Již delší dobu ztrácely se různé školní potřeby. Vyšetřování bylo bez výsledku.

Čtvrtá třída byla před hodinou kreslení. Štěpán vyčkal příležitostného okamžiku a přestávce. Nenápadně odcizil tužku s gumou Karlovi Spurnému a podstrčil to Frantíkovi do lavice. Zvoní. Frantík přichází do třídy. Štěpán chvatně se vzdaluje na své místo.

Hned na začátku hodiny hlásí Karel panu učiteli ztrátu. Rozruch v celé třídě. Pan učitel rázně zakročuje. Všichni museli vystoupiti z lavic, státi nehybně, zatím co sám prohledával kabáty, kalhoty, aktovky a lavice. Žáci pozorně sledovali prohlídku, těšili se, že bude jednou učiněn konec řádění zloděje. Veliké zklamání proniklo mezi hochy, když vinníkem byl Frantík, jejich nejlepší kamarád. Pan učitel nechtěl věriti svým očím. Zmohl se pouze na slova: „František Smička zůstane zde po škole.“ Frantík byl bledý jako křída. Nemohl vydechnouti ani hlásku. Celou hodinu byl roztržitý. Vzpomínal na maminku, jakou ostudu jí způsobí. Poznal pomstu druhého. Měl tušení,

že to byl Štěpán. Vždyť jej pronásleduje všude, vymýšlí na něj nejhorší nadávky.

Po vyučování nemohl panu učiteli vyvrátiti krádež. O Štěpánovi neměl jistoty, proto mlčel. Nechtěl podezřívati druhého. Cítil dobře, že zarmoutil svého vychovatele.

Škodolibost a pomsta Štěpánova nebyla dlouho utajena. Když Frantík skládal své knihy do aktovky, povšiml si pomačkaného papírku. Poznal písmo Štěpánovo. Podal útržek panu učiteli: „Prosím, toto bylo v mé lavici a nevím, jak se to tam dostalo.“ Vychovatel si papírek pozorně prohlížel. Nabýval větší jistoty o nevinnosti Frantíkově. A když zvěděl, že Štěpán jej nenávidí, již nepochyboval o jeho úskoku. V rychlosti asi a nepozornosti položil papír s podstrčenými věcmi, které přenášel v kapse, do lavice.

Frantík téměř ospravedlněný ubíral se domů. V nitru však kypěla mu horká krev. Měl náladu pomstíti se Štěpánovi. Byl rozčilen. Sáhl do aktovky a vytahoval časopis „Pán přichází“, aby se uklidnil četbou. Náhle mu nohy stuhly. Srazil se na rohu se Štěpánem. Jeho těkavý pohled svědčil o jeho špatném svědomí. Nyní ramenatý Frantík měl jej na dosah ruky. Stačilo udělati krok a mohl jej potrestati. Přemohl se při pohledu na svatou tvář Ježíškovu. „Což, On netrpěl nevinně za nás?“ — Štěpán byl přemožen klidem Frantíkovým. „Odpust mi, já, já jsem to podstrčil.“ „Dobře, Štěpáne, již je po tom, ať ti to odpustí Bůh.“ Vzdálil se. —

Druhý den Štěpán se přiznal panu učiteli. Přijal s klidem mu určený trest. Později stal se nejvěrnějším kamarádem Frantíkovým, který mu byl ve všem vzorem.

KDO UMÍ DĚKOVATI - UMÍ ŽITI

Svátky v září:

2. *Sv. Štěpána*, krále uherského. Uvedl do země křesťanství. Založil arcibiskupství v Ostrihomě a deset biskupství. Štědře podporoval chudinu. Jako pravý křesťan viděl v každém člověku Pána Ježíše. Vlastní rukou umýval chudým nohy. V nemocnicích obsluhoval nemocné. Modlíval se často celé noci a vyprošoval si požehnání Boží pro své vladaření. Velmi uctíval Pannu Marii. Zemřel v den jejího nanebevzetí.

8. *Narození P. Marie*. Rodiče Joachim a Anna netušili, koho přivítali na svět. V tom malém, nepatrném a slaboučkém děvčátku byla budoucí Matka Boží, Panna Maria. Jistě, že zajásal anděl strážný, kterého jí Pán Bůh dal. Jistě, že ji v nebi pozdravil Bůh Otec i Syn i Duch Svátý! Panno Maria, pozdravujeme Tě i my, české děti, o tvých slavných narozeninách. Zdrávas Marial Zdrávas Královno!

16. *Sv. Ludmily*, české kněžny, babičky sv. Václava. S manželem Bořivojem horlivě šířila křesťanství v našich zemích. Sama dávala dobrý příklad křesťanské zbožnosti. Její sídlo bylo útočištěm všech chudých a ubohých. Byla vlídná a laskavá ke všem. Pravá matka České země. Svatý její vnuk Václav měl v ní výbornou vychovatelku. Škoda, že nebyla její láska uznávána. Až násilně zemřela, poznali, koho ztratili. Byla zardoušena na hradě Tetíně nad Berounkou. Na místě zločinu stojí dnes kostel. Její tělo odpočívá v kostele sv. Jiří na hradě pražském.

17. *Památka vtisknutí ran sv. Františkovi*. Tento podivuhodný světec František byl Ital. Pocházel z bohaté rodiny kupecké. Vyvolil si chudobu, jak říkal, za „nevěstu“. Ve všem viděl své bratry a sestry. Nejen lidé, ale zvířata a květiny a slunce byli mu bratřími a sestrami. Neobyčejnou láskou lnul k umučenému Pánu Ježíši. A proto ho vyznamenal Pán Ježíš tím, že mu vtisknul své rány, jak je měl sám na kříži.

28. *Sv. Václava*. Světec je vzorem vám, drahé děti. Miloval Pána Ježíše tak vroucně, že nejen jej často navštěvoval přes den, ale i přisluhoval při mši svaté, Tělo Páně zbožně přijímal a připravoval obětní chléb a víno ke mši svaté. Po mučednické smrti ve Staré Boleslavi ho celý náš národ užíval jako ochránce. Ze svatováclavské kaple na Hradčanech pohlíží její ostatky na naši drahou vlast. Nedal nám zahynouti a nedá.

Nejstarší české mariánské poutní místo St. Boleslav.

Pacička pilotem. M. Draho.

Od té doby, co byl Pacička mezi lidmi, chtěl taky vědět něco více a umět něco lépe, nežli dosud bylo v jejich rodě zvykem. I dali Pacičku na studii a musel se mnoho učit. Ale, to víte, Pacička se mnoho

nenamáhal a mnoho si s ničím hlavy nelámá. Proto mu taky blíží se prázdniny byly jen vysvobozením. Aspoň si nijak nezabíral, kdyby z něčeho třeba i propadl. Táta seděl jednou nad mapou a jezdil po ní svými neohrabanými tlapami. „Co myslíš, stará, že bychom letos zavedli své mladé na prázdniny někam daleko odtud?“ „Což, já jsem při tom. Míniš-li to doopravdy, tak navrhuji, abychom šli na Kavkaz. Tam odtud jsou naši dědečkové. Je to mezi dvěma moři a to by byl jistě pěkný letní výlet.“ Malí medvídkové byli velmi nadšeni. Začali vesele tančiti, váleli se a mručeli o závod samými návrhy, co všechno tam budou prováděti. Jen Pacička byl jaksi zticha. „No, co nemluvíš ty, malý studente?“ „Ale, mně se to moc nelíbí. Já bysem nejraději zase do těch Lacinotuš. Tam mají taky lesy. A v nich, jeje, tam jsou i jeskyňe, dokonce hrad a potom, no to víte, ty dobroty, co mně tenkrátě tolik chutnaly, jeje, zas mám na ně chuť, ale takovou hrozitánskou...“ Mlé, ty mlsoune, ty musíš poslechnout, kam půjdeme my. Ty si musíš důkladně odpočinouti po celoročním studování a musíš poznat trochu zeměpisu.“ „To se ví, beztoho dostanu na prázdniny reparát...“ Táta převrhnul polévku, máma sedla na plotnu, nastalo zděšení v celém domě. „Cože? Ty dostaneš, ty se staneš, z tebe že bude — preparát? To budeš, jak jsem to viděla tuhle u Ježků, naložený v lihu a to z tebe udělají ve škole? Jeje, a na to jsme tě dali studovati? Tati, on bude dán na prázdniny do lihu, co tomu říkáš? No, pověz! Moje chudinko Pacičko!“ A maminka se dala do takového pláče, že nebylo nikoho již slyšet. „On bude ve špiritusu, potom se chytne a shoří, jeje...“ „Neplač, maminko, to je jinak, to bude, myslím, ten referát, to je velice dobré, to vydělá mnoho peněz. Tak jsem to aspoň kdesi slyšel.“ Tatínek chlácholil maminku. Pacička se pokusil taky vysvětliti, co to reparát je, že ho má už jistě, ale že je to tak: „Ten reparát dostávají nejhlupejší tvorové na světě, když neudělají zkoušku. Když ten reparát neudělají, musejí sedět rok...“ „Cože?“, vpadla opět do toho maminka, „sedět? Náš Packa bude rok sedět! Ó hrůzo, ty jsi něco vyvedl, ty budeš v žaláři. To bude hanba. A ty, starý, mlčíš. Promluv taky něco!“ Starý však mlčí jak pvtel. Je zaražený jak budík.

Ale v tom se rozzuřil vzduch děsným hukotem. Aeroplán. Přistával nouzově. Medvědí rodina se zděsila tohoto netvora. Zalezli, kde kdo mohl. Jen Pacička dostal náramnou chuť podívat se, jak to vypadá. I přišoural se na pokraj lesa. „Jeje, to je cosi velikého. To se musím podívat bližší.“ I pocházel blíž a blíž. Vždyť on se vyzná mezi lidmi. Nic se nebál divně oblečených lidí a již si je prohlížel dosti zblízka. „Hleď, tam je medvídek“, povídá jeden pilot. „A docela nějaký krotký. Což, kdybychom si jej vzali na památku?“ „Pojď sem, chlupáči, pojď, neboj se! Tu máš pochutnání.“ Pacička se nedal dlouho pobízeti. Přitulil se k mužům a než se nadál, již seděl vedle pozorovatele a již se vznášel vzhůru. Pojala ho hrůza. Lekl se, že opouští maminku. Ale již je to tak. Již je pilotem.

ŠKOLA MŠE SVATÉ.

Milé děti! Letos chce „Pán přichází“ probrati s vámi celou mši svatou. Máte ji sice v katechismu, ale neuškodí, když ještě zde si ji připomeneme. A začnem hned. Otevřte si kancionálek a najděte si píseň „Ejhle, oltář Hospodinův září“.

1. Kdo ustanovil mši sv.?

Pán Ježíš při poslední večeři.

2. Kde se mše sv. slouží?

V kostele, v kapli, pod širým nebem, a to na souši i na moři. Na lodích mají pěkné kaple. Ve vzducholodích není dosud nic. Ani v letadlech. Tam je i málo místa a ani cesta dlouho netrvá. Na nádražích se v čekárně sloužívá mše sv. pro turisty obyčejně v neděli —

skoro ráno. V Americe mívají v létě katoličtí výletníci mši sv. v lese. V hrobkách bývá někdy mše sv. za zemřelé. V lázeňských pensioonch v létě. Všude, kde je třeba, jest možno přinášeti Pánu Bohu nekrvavou oběť za živé i za mrtvé a na velmi různé jiné dobré úmysly. Všude na čestném místě může státi oltář. Nejkrásněji však stojí v kostele, v předu.

3. Kdo slouží mši sv.? První sloužil Pán Ježíš. Po něm apoštolé a jejich nástupcové biskupové a kněží podle ustanovení Pána Ježíše: To činite na mou památku!

4. Kdy se slouží mše sv.? Vždycky jen dopoledne a nejpozději do 1 hod. odpoledne. Nikdy odpoledne. Odpoledne bývá jenom sv. požehnání.

5. Které jsou hlavní části mše sv.? Evangelium, obětování, proměňování, přijímání.

6. Jak začíná mše sv.? Strídavou modlitbou kněze s ministrantem u stupňů oltáře. Při tom máme klečeti a litovati svých hříchů, abychom byli přítomni s čistou duší a měli ze mše sv. více užitku.

7. Které pamětihodné modlitby jsou od stupňové modlitby do evangelia? (někdy slyšitelné.) Kyrie eleison (= Pane, smiluj se), Gloria (Sláva na výsostech Bohu), Oremus (modlitby ke cti svatého toho dne, v neděli ke cti Boží), Epištola (úryvek z dopisů apoštolských, někdy ze Star. zákona). Toto všechno se modlí kněz uprostřed a na levé straně oltáře.

8. Které sloky písně bys vyzpíval do evangelia?

JEŠTĚ NĚCO

© 1. Nastal nový školní rok. S chutí do nové práce! Jest to rok jubilejní. Vše musí býti nejlepší! Vzorné, příkladné! Těšte se na společné mše svaté! Zpívejte s nadšením. Obětujte nedělní mše svaté za naši vlast! Častěji přijímejte Tělo Páně na ten úmysl!

© Památníček označte státní vlajkou. Kdo může, ať si přilepí hned na počátek nového listu 1938/39 obraz Hradčan a sv. Václava nebo sv. Cyrila a Metoděje. Nade vším pak kříž. To může býti na dvou i snad více listech jako úvod. Na další list napište: Září a heslo měsíce: Ve jménu Páně začínám. Ihned a vytrvale. Počátek těžký, konec lehký. Koho anděl doprovází, tomu zlé se nepřihází. A pak si pište nedělní návštěvy kostela, o čem bylo kázání, sv. přijímání a podobně.

© 3. Těšíme se na zprávy z Hodočan, z Koryčan, z Hrabyně, z Dubňan atd. Napište, jak jste slavili svátek sv. Václava nebo co se vám o pouti nejvíce líbilo nebo které kostely jste viděli a navštívili v prázdniny.

© 4. Chcete něco poslati letadlem? U všech poštovních úřadů přijímá se letecká pošta. Za tři dni je dopis v Brasilii! Za málo hodin v Košicích. K obyčejné známce přilepte ještě jednu známku za 1 Kč pro CSR, výslovně připište slova „Letadlem z Prahy do Košic“ a již to letí nad vaší hlavou. Za balík se

platí u nás 4 Kč, do Evropy 5—20 Kč, mimo Evropu 41—61 Kč za kilogram. Kdyby vás chtěli zabalit a poslat, kolik by to stálo?

© 5. Na sv. Annu letos bylo v celožnickém revíru opět živo. Pan revírník Blaha, dr. Přikryl z Drahotuše a Zelnitius ze Starého Města otvírali starou mohylu ze skupiny mohyl, objevených 1934. V těch mohylách jsou pochováni asi náčelníci rodů na Bradle.

© 6. Zapamatujte si dalšího malíře, který pěkně znázorňuje život moravského Slovácka. Namaloval pouť u sv. Antonínka, na Provodově a růžencovou v Uh. Brodě. Dále žně na Slovácku, hry dětí. Nejnověji namaloval i pěkné výjevy ze života Krista Pána a P. Marie. Malíř se jmenuje Václav Černý.

© 7. Mnoho se psalo o závěti rumunské královny Marie. Svět chválil její šlechtynost. Ale víte, že ona žena byla věřící, zbožná a že není zpopelněna, nýbrž jest pochována v kostele?

© V Římě se letos zúčastnilo asi 100 lékařů exercicií. Mezi nimi byli i profesori římské královské university a primáři římských nemocnic. Potom vykonali návštěvu u sv. Otce. Zapište si, co jim řekl svatý Otec: „Konání dobra je vždy něco velikého a slavného.“

© 9. K našemu státnímu jubileu budou vydány pamětní dvacetikoruny. V Kremnici jich bude vyraženo 2 a půl milionu kusů.

Kéž milujeme, co poroučí Bůh!

Redaktor P. Alfons Glos, profesor v Hranicích. — Odpovědný redaktor JUDr. Jindřich Hrbáček v Olomouci. — Tiskem lidové závody tiskářské a nakladatelské v Olomouci. — Novinová sazba považována výnosem ředitelství pošt a telegrafů v Brně číslo 88.767/VI/1913. Podařil úřad Olomouc 1.

ROČ. XXVII. • ŘÍJEN 1938 • ČÍSLO 2.

Pán přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zaslá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

MILÉ DĚTI!

Nedomnívejte se, že biskup na Vás nemyslí, poněvadž jste ještě malé. Myslím na Vás velmi často a modlím se za Vás, abyste se všechny staly dobrými katolickými křesťany. Mám z toho radost, že rády čtete časopis »Pán přichází«, který už tolik dobrého mezi mládeží vykonal. Časopis se snaží naplniti Vás láskou k Pánu Ježíši v Nejsvětější Svátosti. K Tomu se často utíkejte, a prostě Ho, aby Vás zachoval v nevinnosti, aby žehnal Vaším rodičům naší vlasti a dopřál jí míru a pokoje! A modlete se také za mne, za svého biskupa. Žehnám ze srdce Vás i Vaše rodiče a jsem Váš

† LEOPOLD,
arcibiskup olomoucký

Evangelium XVIII. neděli po svatém Duchu. „Velebili Boha...”

Pán Ježíš uzdravil člověka ochrnuého. Nosiči mu ho přinesli. Věřili, že Pán Ježíš jest velice milosrdný a že má Božskou moc. A měli všichni nemalou radost, když jim Spasitel vyhověl. Však On to učinil vlastně jen k vůli jejich veliké víře. Všimnuli jste si toho v evangeliu?

O tom chci taky zde něco pověděti. Lidé si často zanaříkají: Proč nám Pán Bůh nepomůže? Mají se nějak zle. Mají nějaký smutek. Ale vy jim již sami můžete říci: A máte víru, jakou Pán Ježíš chce? Máte víru v jeho milosrdenství a v jeho božství, to jest věříte, že Pán Ježíš jest Syn Boží? A jestliže věříte, vyhledáváte jej taky v kostele, když máte nějaké trampoty? Máte před ním úctu a velebite jej celým životem? Doporučujete jiné ubohé jeho božské lásce?

Tehdy měl Pán Ježíš tolik opravdových věřících a tolik obdivovatelů, ale dnes? Lidé chodili za ním kolik dní pěšky a bývali u něho a s ním i o hladě a žízni, jen aby jim neuniklo ani jedno slovo. Ale co děláme dnes? Dnes i mnohé děti vědí zcela dobře dobu sportovního zápasu, pamatují si i více těch dob a míst a osob. Ale přes stálé upozornění zapomínají, že v neděli je mše svatá, že jest v tu a v tu hodinu, tam a tam. Zapomínají doma zpěvníky, neumějí zpívat nejznámější písně, a v kostele jest jim dlouhá chvíle. Není to pravda? Co však na to řekne Pán Ježíš?

Víme, že nedělal zázraky na odiv a pro pochvalu. Ale víme, že jej mrzela nevěra lidí. Bylo mu nesmírně líto, že za mnohé a mnohé lidi bude umírat nadarmo. Sám Jerusalema jej nepochopil. Ba i apoštoly musil kolikráte napomínati. Jak asi by musil kárati dnešní lidi? Nás, tebe, drahé dítě! Pro velikou víru nosičů uzdravil ochrnuého. Co má učiniti nám pro velikou nevěru tak mnohých lidí?

Drahé děti. Drazí potomkové svatováclavští! Drahé duchovní dítky svatých Cyrila a Metoděje! Drahé dcery svaté Ludmily a blahoslavené Anežky! Všechny dívky a všichni hoši našeho národa! Aspoň vy se přitulte blíže k Ježíši! Aspoň vy jej ujišťujte, že v něj věříte pevně! Nedbejte na nevěru lidí dospělých! Věřte rádi, radostně a ochotně! Uvidíte, potom ani nás nenechá Pán Ježíš bez pomoci, když jej budeme o ni vzývat i když ji budeme potřebovati.

Živ jest Ježíš ve Svátosti Oltářní. Ať jest slaven a veleben! Živ jest náš pomocník svátostný. Přijímejte jej a budete v bezpečí — amen.

Nezhyne rod, jenž věřit neustane,
dědictví otců zachovej nám, Pane!

M. Š. Černý:

Dvacet let . . .

Dvacet let jsme tady,
ne - již tisíc let
mateřštinou krásnou
hlaholí náš ret . . .

Před dvaceti lety
přišla svoboda . . .
Bůh vyslyšel prosby
svého národa . . .

Dokud on je s námi
budem žítí dál,
věrni budem Bohu,
s Bohem půjdem v dál.

Rodiče, uchte děti své choditi na mši svatou
pravidelně!

Svátky v říjnu.

3. Terezie Ježíšková. Byla velmi citlivá k trpícím lidem. Naslouchala dychtivě, co jí Pán Bůh vnukává a ochotně se podrobovala vůli Boží. Již záhy v mládí toužila vstoupiti do přísného řádu karmelitek. Dlouho se naprosila, než ji přijali. Prosívala Pána Ježíše, aby směla hodně trpěti. Neměla ráda a nechtěla, aby ji někdo litoval, když trpěla. Denní trampoty přijímala s radostí jako dar Ježíškův. Zemřela 1897.

6. Břetislava (= Bruno). Učil umění básnickému a řečnickému (jako kdo?) v Remeši. Odešel do pustiny a usadil se tam. Přidali se k němu stejně smýšlející lidé. Břetislav s nimi založil klášter. Tak vznikl velmi přísný řád kartusiánský. Tvrdý byl život řeholníků kartusiánských. Každý je obdivoval a miloval. Břetislav byl povolán do Říma, aby se stal rádcem papeže Urbana II. Zemřel 1101.

17. Sv. Hedvika, vévodkyně slezské. Tato zbožná žena byla pravou matkou slezského lidu. Donesla mu křesťanskou víru a učila lid žít podle ní. Její příklad byl zářivý. Nedivte se na příklad tomuto: denně hostila u svého stolu 13 ubohých lidí. Říkávala jim „milí hosté“. Do chrámu chodila z pokory bosa. Vášně krotívala velikými posty. Lid ji měl velmi rád. Zemřela 1243.

26. Sv. Miloš (= Amand). Byl to biskup ve Strasbourgu. Jeho působením se dostalo do Alsaska křesťanství. Svatý Miloš jest apoštolem alsaským. Zemřel roku 350.

28. Sv. Miroslava (= Alfred). Miroslav měl trnitou cestu. Byl králem anglickým. Dánové však tak ohrožovali jeho zemi, že utekl před jejich pustošením do samot a toulal se bez cíle a bez přístřeší, jen aby zachránil holý život. Pásal stáda, byl drvoštěpem, kočím a vším možným, aby nebyl poznán, chycen a zabít. Jednou se dělal harfeníkem a to bylo počátkem lepších časů. Vešel nepoznán do tábora Dánů. Hrál a hrál vojákům a důstojníkům a při tom vyzvídal dánské válečné plány. Až všechno vyzvěděl, odešel. Zorganizoval národní obranu, udeřil na nepřátele a zvítězil. Tak osvobodil vlast. Zvelebil národ anglický. Všude šířil křesťanskou víru. Sám byl vzorným křesťanem. Den měl rozdělen na tři doby. První dobu obětoval službě Boží, druhou úřední práci a třetí odpočinku a zábavě. Čas měřil pomocí hořících svíček. Zemřel 901.

Kdo ví, není-li mezi čtenáři „Pán Přichází“ budoucí svatý.
Chtěl bys býti svatým pomocníkem našeho národa?

M. Š. Černý.

Modlitba k sv. Terezičce.

Svatá Terezičko,
přikloň ke mně líčko!
V srdce nepokoji
otevř ruku svoji!

Otevř ruku jemnou
a v tu chvíli temnou,
když dech bolest úží,
podej mi svou růži!

Podej mi svou růži,
ať se srdce vzmuží!
Já tu duši čistu
zas dám Pánu Kristu!

Škola mše svaté.

9. *Co je evangelium?* Evangelium jest radostná zpráva. Zvěstuje nám něco z kázání nebo ze skutků nebo vůbec něco ze života Pána Ježíše.

10. *Proč povstáváme, když se čte svaté evangelium?* Povstáváme proto, abychom naznačili úctu a ochotu. Úctu ke slovu Božímu a ochotu, že chceme býti řádnými katolíky, jak si to Pán Ježíš přeje.

11. *Proč se při evangeliu žehnáme malými křížky?* Protože čelo i ústa i srdce jsou malá. Velké kříže by byly nevhodné.

12. *Proč se žehnáme na čele, ústech a srdci?* Na čele proto, že svatým křížem ochotně otvíráme svůj rozum a paměť pro slovo Boží, které nám bude ihned zvěstováno zástupcem Božím. Na ústech proto, že svatým křížem otevíráme ústa, aby o slovu Božím vyprávěla doma nebo mezi kamarády. Někteří rodiče dobře dělají, když se táží dítěte doma, jaké bylo evangelium a jaké bylo kázání. Tím podporují dílo Boží. Konečně na prsou se žehnáme křížíčkem proto, že chceme srdce požehnati, aby milovalo křesťanskou pravdu. Bez lásky ke Spasiteli nejsme žádnými křesťany.

13. *Proč kněz libá svaté evangelium?* Políbením posvátné knihy naznačuje, kterak si Církev katolická váží každé zprávy ze života našeho drahého Spasitele. A když se evangelium zpívá, vzdává se mu úcta ještě i tím, že se někdy zvlášť osvěcuje a vždycky okuřuje kniha svatého evangelia i kněz.

14. *Proč se kněz při evangeliu obrací jako by ven?* Tím naznačuje, že evangelium patří do celého světa. I nepřítomným. I těm, kdož do kostela přijíti nemohli nebo i nechťeli. Jestliže jsi někdy svévolně mši svatou vynechal, kněz jakoby tě jménem Páně hledal a od oltáře vyhlížel! Lituj, jestliže jsi někdy skutečně vynechal svévolně. Byl-li jsi však nemocen, potěš se, neboť v kostele se čte svaté evangelium i pro tvou spásu, útěchu a zdraví.

A nyní si zazpívej ke cti svatých bratří soluňských slohu, určenou k evangeliu.

První modlitba. Č. Č.

Není veliký, ale jest kurážný. Kdo jest to? To jest Vašík Pavelkův. Přišel ze školy, pozdravil pěkně po křesťansku a hned se hrnul ke své oblíbené svačině. Oblíbená káva a koláč s trnkama. Pane, to jelo do propasti! Maminka se s tichou radostí dívala na hochu a pak ho přerušila otázkou. „Tak, co jste se dnes učili ve škole?“ Jazyk se Vaškovi zle motal v buchtě. Ale odpovídal rád. „Byl u nás velebný pán. Měli jsme náboženství a tak jsme se učili modlit... ale... velebný pán se nás skoro pořád jen vyptával. Kdo umí udělat kříž... a co se modlíme večer před spaním... Já jsem se hlásil... hlásilo se nás víc, ale všichni to nevěděli. Mára Hrušková, ta se dala do pláče, když se jí velebný pán ptal, co se umí modlit. My jsme na ni křičeli, aby se nebála, ale velebný pán pravil, dejte jí pokoj, že mu to Mařenka poví sama po druhé.“

„A ty jsi uměl?“ „No, uměl jsem. Pořikal jsem Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha. A velebný pán mě pochválil, že toho umím na začátek hodně, a ptal se, kdo mě tomu naučil a jak se jmenuji. A jak jsem mu řekl, hned věděl, čím je tatínek a kde býváme. I Vás zná. Jak on to všechno tak mň že vědět?“

„No, vždyť my jsme též byli dětmi a chodili jsme k němu do náboženství a vždycky se k němu hlásíme. To je přece pan farář! A učil nás dělat kříž jednoho po druhém. Pěkně pravou rukou se dotknout čela, potom prsou, pak levého a na konec pravého ramene: ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, a potom ruce zase na prsa složit. Taký nám pravil, abychoin si vzpomněli na svoji první modlitbu v životě, když jsme byli ještě načisto malí. A my jsme si nemohli vzpomenout. A tu on přiložil ruku k ústům a pak ji vztáhl ke kříži na stěně: Tak jste posílali Pánbíčkovu pusinky a to byla vaše první modlitba. A my jsme se všichni smáli, že jsme si nemohli vzpomenět a že to byla opravdu první naše modlitba. Byla to kratičká modlitbička, ale byla aspoň nejpřímnější: Pá, Ježíšku, pá!“

Praví trpítel Ijjob:

1. Bůh ze šesti soužení vyprostí tebe, v sedmi tě zlo vůbec nepostihne.
2. Dobře ví Bůh o cestě i zastávce mé.

3. Zkoušce-li mne podrobí,
jak zlato z ní vyjdu.
4. Ano, Bůh je velký, nepohrdá nikým,
kdo čisté má srdce.

Děti, modlete se nyní více za svou drahou vlast. Blíž na Božské Srdce Páně se přitulujte. Neopustí Bůh svých věrných. Mějte velikou důvěru v pomoc a ochranu Boží. Budete mít v duši pokoj. Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší. Tak nás učili naši rodiče a je to pravda.

Cizí jako moje? Vlasta Těšický.

Vašek nebyl neznámý mezi hochy. Vždyť jeho pohled a řeč uváděla každého k činům. Jeho znalost v klukovských kouscích byla neobyčejná. Jemu neuniklo ani pérko ptáka, znal všechna hnízda na poli i v lese. Čichem rozeznal bezvadně vůni všech druhů ovoce, ovšem v cizí zahradě. Než jeho kalhoty častěji pocitovaly výsledek „práce“.

Jednou šel ze školy a srběl ho velice jazyk. Ta zahrada Střídova táhla silou magnetu, ta vůně hroznů mámila rozum. Ano, dnes dokáže svou dovednost. Zapisí na hochy. Sběhli se jako vosy. Znali ten hvízdot, který hlásil nezvedný kousek Vaškův. Těšili se na zábavu.

Leč Frantík Filipů jej zrazoval. „Cizí není tvoje“ říkává velebný pán. S úšklebkem Váša vyhoupl na zídku. „Tvé rozumy si nech pro sebe,“ dodal a skok do zahrady utvrdil kamarády, že je přece výborným tělocvikářem. Rovněž takový pocit sdílel Váša při doskoku. Vzpřímil se a vítězoslavně se rozhlédl. Však běda. Dvě chapadla sevřela jej v náruč a ohnivé zraky pantáty Střídvy ledově hladily jeho zsinanou tvář. „Co zde děláš“ zaslechl hroznou otázku. Jazyk mu ztuhl. Rozum se nad ním smíloval, že vyhrkl „Hrajeme si na schovávanou.“ „Tak pojď, já tě schovám bezvadně,“ pronesl dobromyslně pantáta. Ukázal mu směr cesty k obytnému stavení. Všechno za zídkou vyslechl.

To se ví, že hrozny Vaškovi tak osladil, že se mu zajiskřilo několikrát v očích a vůni jablek nahradila mu voňavka krmíku.

O výsledku své výpravy Vašek ve škole pomlčel.

Klokan Noha jede do Evropy. M. Draho.

Na australské stepi u Klokánů je dnes pozdvižení. Panímáma Klokanka pakuje kufr. Děti Ouško, Tlapka a Šňupálek po nich skáčí a mají peklou radost z celé události. Starý Klokan Noha se prochází, nervosně hladí vousy a počítá: „Oblek na trénink mám, kartáček na zuby mám, frak taky mám... cylindr... dalas mi to tam do kufru?“ Máma celá uplakaná potáhla nosem: „Ba nedala, tatínku, nedala. Šňupálku, dones tátovi cylindr!“ a sedá si na uhlák a vzlyká do modré zástěry. Táta ji těší: Jo, holka, tos sis měla rozmyslit dříve, než sis mne brala. Já jsem světový běžec, slavná osobnost, proto musím jezdit po závodech. A teď pojedu až do Evropy, považ tak daleko! Pojedu do malé země, které říkají Česko-

slovensko. bude tam veliký slet. To víš, že tam nesmím scházeti. Musím hájit slávu klokanstva v běhu. No, neplač! Vždyť já se ti neztratím. A ostatně můžeš o mě vědět dobře. Pavouk Nitka ti hned dnes musí postavit antenu a ty budeš poslouchat rozhlas o mé cestě a o mém vítězství." Klokan ztichla a vyjasnila oči: „Panečku, budou u Klokanů mítí radio! První v celé stepi! To se mi líbí! V tom se přišoural malý Šňupálek. „Tati, já bych taky rád jel.“

„Kluku ztichni nebo běda!“ Starý se skutečně vážně rozlobil. „Mohl bys po cestě dostat mořskou nemoc a mohl by ses mi obrátit bolestí celý na ruby. To bych tak ještě potřeboval!“ Ale Šňupálek jako by neslyšel. Naopak již má plán. Zmizel kdesi, hup a zas je tu. Opět zmizel a již je na kufru. Vtom venku zahouklo auto. „Táto, jedou pro tebe.“ Oba rodiče vítají pány z auta. A to bylo výborné pro Šňupálka. Nepozorován prohrabuje kufr, vyhledá cylindr a — šup — zmizel tam kdesi v hlubinách — — — Již vynášejí kufry, loučení, pac, pusy, máváníšátkem, kouřprachu, benzin v nose . . ticho, závodník Klokan odejel. Starý se v autě porovnává a pořád jej mrzí, že se nerozloučil se Šňupálkem, že se rozešli spolu nějak přísne. „Když on ten malý nezkušený klučina se chtěl pustit se mnou do světa. No, to přece nejde, aby jel tak daleko. Zaslal by ho a já bych měl leda mnoho starostí . . .“

Doma byl shon taky. „Kde je malý Šňupálek?“, táže se maminka. „Mami, on se pořád točil a pořád poskakoval po kufru, že tam někde byl přibalen. On se mohl snadno někam zastrčit, takový tenkán . . pořád mně cosi povídal o cylindru a pořád se točil kolem něho . . .“ Maminka začala podezřívati a místo, aby se dlouho rozmýšlela rozběhla se k poště a telefonuje tátovi k lodi. Ale běda, došla zpráva, že loď již odplula i se závodníkem Nohou na cestu do Evropy.

(Pokračování.)

JEŠTĚ NĚCO

○ Rusko · americký sociolog P. Porokin vypočítal, že za poslední tisíciletí se odehrálo v Evropě 827 válek.

○ Naše československá pošta dopravila loni celkem 966 milionů listovních zásilek a 3·5 milionu peněžních poukázek.

○ Nejrychlejší letoun z hmyzu je sameček americké mouchy z rodu *Cephonomyia*. Za 1 vteřinu uletí 364 m, za 1 min 21 km 840 m.

○ Na kolik obyvatel připadne kde 1 auto. V Československé re-

publice připadne 1 auto na 141 obyvatel, v Itálii na 105, ve Švýcarsku na 51, v Německu na 47, v Norsku a Belgii na 41, ve Švédsku na 37, v Anglii na 21 a ve Francii na 19.

○ Nejprudší jed na světě je obsažen v kobřím jedu. Kobra je velký jedovatý had žijící v Americe.

○ V naší republice je celkem 3 miliony 300 tisíc domů. Jeden dům by obývaly průměrně 4 osoby.

○ Víte, že hluk letadla se vyrovná hluku 87 automobilů.

Pán přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

MILÉ DĚTI!

Na Vaši přímlovu pomůže Matka milosrdenství největším ubožákům. Smilujte se nad nimi aspoň Vy a volejte k Matce naší, aby uchlácholila spravedlivý hněv Syna svého! Jistě Vás vyslyší!

OČISTCOVÁ UBOŽÁTKA

Ubohé dušičky v mukách očistce. Trpí, trpí, trpí. Kdyby to věděly na zemi, mnohých a mnohých hříchů by se byly bývaly varovaly. Byly by se bránily všemi silami proti všemu hříšnému. Anebo by se ihned svých poklesků zbavovaly dobrou svatou zpovědí a byly by přijímaly Tělo Páně často. Jen, že pouze kdyby, kdyby, kdyby! Když je člověk na světě, často nedbá na svou duši. Nyní jest již pozdě. Dušičky nemají pokoje, nemají úlevy, nemají radosti. A nejhorší, že si nemohou pomoci samy... Čekají, vyhlížejí, prosí...

Pomůžeš? Slituješ se? Máš s nimi soustrast? Víš, co je to býti opuštěn a smuten? Drahé dítě, pomoz! Smiluj se a pomoz ubohým duším v očistci! Modli se za ně! Obětuj za ně svaté přijímání! Pros Pannu Marii, Maticku nebeskou o její přímlovu! Konej dobré skutky a obětuj je dušičkám! Budou na tebe vzpomínat, až ty někdy budeš umírat...

Evangelium neděle XXIII. po sv. Duchu: *„Opatrujte si oheň lásky!“*

Když pozorně posloucháte dnešní evangelium, nevíte, čemu napřed se máte podívat. Jak veliká byla ochota Pána Ježíše! Hned vstal a šel za Jairem. Jak veliká byla bolest tohoto tatínka, že hledal pomoc u Spasitele! Jak velice si vážil Jair Pána Ježíše! Jak zase Pán Ježíš cítil s ubohým otcem! Jakou měl lásku k trpícím lidem. Ano, ochota, soucit, láska . . . To hořelo v Božském Srdci Páně plamenem velikým. Pán Ježíš měl rád ubohé a má podnes nesmírně rád. A mnohé děti mu to oplácejí zase láskou. Jsi mezi těmito i ty?

Škoda, že nevěrci olupují lidi o lásku k Vykupiteli. A přeškoda, že to činí již malým dětem. Tím nikomu neprospívají, naopak, velice škodí. To Jair byl jiný. Sám věřil, že Pán Ježíš má božskou moc, že jest Synem Božím. A proto měl k němu volnou cestu, když byl v neštěstí. Věřil a měl rád. A tak víra a láska Jairova otevřela Božské Srdce Páně a z něho se vylilo tolik, tolik štěstí! Dcera byla vzkříšena, matička se zaradovala, otec taky a všichni příbuzní. Jak by to bylo jinak vypadlo, kdyby Jair neměl Pána Ježíše nic rád? Byl by jen mračivě pohlížel a kdyby mu někdo řekl: „Jdi za Pánem Ježíšem“, nešel by nikam a nic by mu nezbylo, než plakat a plakat.


~~~~~  
Ve mši svaté si můžeš vyprositi všechno.  
~~~~~

Děti, škoda by vás bylo nesmírně, kdyby vás někdo odnaučoval milovati Pána Ježíše. Kdyby vám někdo v srdci zhasínal oheň lásky k němu. A činí to mnozí. Jen si všimněte! Někdo vám řekne: Nechoď do kostela. Jiný zase: Nezpovídej se a nic nepřijímej . . . Nemodli se . . . To ve vás pomalu zhasíná onen plamen, abyste byly lhostejné ke Kristu Pánu. Ale nedejte se! Ten člověk nemá dobrý úmysl, ten je zlý, toho se varujte! A tím více se přitulujte k Pánu Ježíši! Tím více jej milujte! Tím častěji se zpovídejte! Nedejte se odloučit od Spasitele, který vás přišel připravit pro sebe v nebi. Že máte raději Pána Ježíše? Že se nedáte nikým od něho odloučiti? Víím, vy máte svého Ježíška velmi rády. Ano, víím to velmi dobře. Znáím vás.

Až by vám někdy bylo zle, zda vám pomůže takový nevěrec? Až vám bude někdy svědomí něco vyčítati, jestliže byste se dopustily nějakého hříchu, zda vás nevěrec očistí od hříchu? Zda vás upokojí? Zda vás poznovu oděje v milost Boží? A až budete kdysi umíratí, zda vás povede na věčnost nevěrec? Nepomůže, neočistí, nepovede!

Jen Kristus Pán a jeho svatá Církev. Tu v kostele si doplňujte a rozmnožujte oheň svaté lásky ke Kristu Pánu, žijte s Kristem Pánem, přijímejte jej často a jen jeho se držte! A tak vaše láska k němu bude vždycky otevíratí Božské Srdce jeho a na konec vás uvede k sobě v život věčný — amen.

několik polských legend.

Podle různých pramenů sděluje J. M. Benešovský.

I.

Nejvíce legend mezi polským lidem koluje o Matce Boží a připisuje se jí mnoho divů.

Na vrchu, poblíž vsi Warecké, leží obrovský kámen v němž je prohlubenina, ve které se shromažďuje voda. O tomto kameni vypravují v okrese Turském následující legendu.

Když Nejsvětější Panna chodila s Jezulátkem po světě, zastavila se i v této krajině a chtěla vykoupati Děťátko. Ale kde zde vzíti vaničku? Co tu dělati?

Vtom spatřila na vrchu kopce obrovský balvan i dotkla se ho rukou. A hle! Kámen se proměnil ve vaničku, naplněnou teplou vodou. Vykoupala Děťátko, zavínula je v plénky a ubírala se dále.

Však jaký div! Voda zůstala v prohloubeném kameni a nabyla léčivé moci. Dlouho, dlouho okolní i vzdálenější lidé hledali v této nevysychající vodě lék proti oční nemoci. Ale když neopatrný pastýř omyl v ní oči svého psa, nejen že ztratila svou léčebnou moc, ale i nadobro vyschla.

II.

O stehlíkovi se vypravuje.

Původně měli všichni ptáci šat bílé barvy. Aby se od sebe lišili, přemaloval anděl v ráji jejich roucho různými barvami. Stehlík nebyl v ten den přítomen; pomáhal sedlákům vybíratí z obilí plevel. Když se vrátil

a uviděl své druhy tak krásně oděné, dal se do usedavého pláče a naříkal, proč také on nemá tak pěkný šat.

Andělu bylo pracovitěho ptáče líto, sestřel se všech štětců a mísek různé zbytky barev a stehlíka jimi namaloval.

Od té doby se stehlík honosí pestrým šatem.

III.

Podle polské legendy byl také čáp celý bílý. Když Pán Bůh na počátku rozkázal ptákům, aby vyčistili pole od plevelu, nejvíce se namáhal čáp. Při tom se mu stala nehoda. Když svým dlouhým zobanem vytahoval z bažiny větší keř, upadl a zamazal si křídla. Smutný se vracel před trůn Boží.

Pán Bůh ho za jeho namáhání pochválil a na památku dal mu černé konce křídel.

IV.

O skřivanu vypravuje polský lid tuto legendu.

Kristus v hrozných bolestech visel na kříži. Ostré ostny trnové koruny vytiskly krvavé znamení na Jeho bílém čele. Bolesti a muka rostly každou chvíli. I pozvedl zrak plný utrpení k nebi, jako by tam odtud hledal pomoci.

A hle! S výšin nebes jako blesk se snesl malý, šedý ptáček, počal špičatým zobcem vytrhávat trn po trnu z mučednické koruny a tím přinášel nevýslovnou úlevu Vykupiteli světa.

Byl to skřivánek!

Za svůj čin byl odměněn tím, že s kosem a drozdem se stal společníkem Panny Marie. Když Ji andělé odnášeli do nebes, svým zpěvem Ji obveseloval. Proto také smí až k nebi zalétati a před trůnem Nejsvětější Panny prozpěvovati.

V.

Káně stále volá po dešti. Proč se tak děje, o tom vyprávějí v Polsku tuto legendu.

Když Panna Maria žila ještě na světě, měla vedle svého příbytku studánku s vodou čistou jako křišťál. Každého dne ráno přilétalo káně a navzdor vodu znečistilo.

Matička Boží si na to Pánu Bohu stěžovala. Ten přivolal káně k sobě a řekl: „Od dnešního dne za trest nesmíš pít vodu tak dlouho, až počne pršet.“

Proto káně tak netrpělivě čeká na dešť a žalostně po něm volá.

J. Mazur.

Svátky v listopadu:

1. Slavnost *všech svatých*. Ten den máš svátek i ty. Jak asi uctíš svého svatého patrona? Myslím, že jistě zbožnou účastí na mši svaté a zvláště svatým přijímáním.

2. Památka *všech věrných dušiček*. Ubohé dušičky ti nezůstanou nic dlužny. Můžeš jim mnoho pomoci. I odpustky můžeš jim věnovati. Porad se o tom s velebným pánem.

4. *Sv. Karla Boromejského*. Pocházel ze severní Itálie. Měl bratra a dvě sestry. Všechny děti se měly neobyčejně rády. Byl velmi moudrý a nadaný. Když studoval, nedal se nijak svést ke zlému, zvláště nedopustil, aby jej odvedli od víry. Stal se arcibiskupem v Miláně a kardinálem. Za hladu živil 3.000 lidí. Za moru se osobně staral o nemocné. Založil chudobinec, dívčí sirotčinec, útulnu a mnohé jiné ústavy. Lid mu říkal „otec vlasti“. Opravdu pomáhal všem, jak mu to velela jeho veliká zbožnost. Napsal taky mnoho spisů. Když umíral, volal: „Ejhle, Pane, přijdu, přijdu brzy“. Zemřel 1584.

10. *Rusálky* (= Nymfa). Víme o ní málo. Byla křesťanskou dívkou na Sicilii. Za vpádu zuřivých Gotů uprchla do Itálie. Tam musila podstoupit velkou zkoušku vytrvalosti ve víře. Vytrvala a tím získala korunu svatosti. Rok smrti není znám.

14. *Sv. Josafata* Kunceviče. Narodil se v Polsku. Měl být kupcem. Vstoupil do řádu sv. Basilia ve Vilně. Žil velmi přísně. Kázával horlivě o potřebě spojení pravoslavných s katolíky. Nepřátelé mu říkali „dušechvat“. Mnoho totiž lidí jej uposlechlo a spojilo se s katolíky. To jsou tak zvaní *uniati*. Josafat se stal později biskupem polockým. Ještě horlivěji se staral o spojení. Za to však nastalo veliké pronásledování všech sjednocených. Josafat byl od vzbouřenců surově týrán, zabit a vhozen do řeky Dviny. Bylo to roku 1623. Nyní je pochován ve Vídni.

28. Blahoslaveného *Kazimíra*. Napřed byl řeholníkem ve slavném klášteře v Clugni a potom králem polským. Zemřel 1058.

Všichni svatí orodujte za nás!

ŠKOLA MŠE SVATÉ.

15. *Co jest po evangeliu?* Po evangeliu se kněz modlí „Věřím v Boha“ a lidé zpívají slohu označenou „Credo“. Jindy kněz políbí ihned oltář, pozdraví přítomné věřící a obětuje obětní chléb a víno s vodou.

16. *Co jest obětování?* Vzpomeň si, jak obětoval Melchisedech chléb a víno. Nebo jak sám Bůh nařídil Židům, co a jak mají obětovati. Nebo jak sám Pán Ježíš obětoval a jak proměnil obětní dary ve své nejsvětější Tělo a svou nejsvětější Krev. Potom poručil, aby apoštolé totéž činili na jeho památku neustále. Spasitel nás měl nesmírně rád a obětoval svůj život za naše hříchy. Vykoupil nás svou krví. A chtěl nám ukázati, jak nás miluje. I kázal svou obět opakovati pořád až do skonání světa. Proto se denně slouží obět mše svaté. Kdo má Pána Ježíše rád a jest mu vděčen, jde do kostela co možná každý den a zúčastňuje se oběti Páně.

17. *Jak se mohu připojiti k oběti kněze?* V duchu si řekni, že obětuješ chléb a víno Pánu Bohu spolu s knězem. K tomu připoj své prosbičky. Na příklad dej na onen zlatý táceček tyto své prosby: Bože můj, zvedám k tobě prosbu, abys nám navrátil šťastně našeho tatínka z nemocnice zdravého. Jindy opět: ... abys mi dal osvětlení a klidnou mysl při zkouš-

kách. Nebo: ... abych se šťastně vrátil z daleké cesty. Taky velmi pěkné: ... abys dal naší drahé vlasti pokoj, ochranu a štěstí. Tak a podobně. Nezapomínej zvláště v listopadu takto se obětovati za dušičky!

18. *Proč si kněz umývá po obětování ruce?* Kdysi v dávných dobách přinášeli křesťané k obětování různé dary, jako ovoce, mouku, víno a podobné poživatiny, a kněz je od nich při mši svaté právě při obětování přijímal. Proto musil si napřed umýti ruce, aby mohl čistý pokračovati ve mši svaté. Nyní se to myslí tak, že kněz vzbuzuje touhu, aby měl ke mši svaté čistou duši. Ty si při tom taky pomysli: „Bože můj, odpusť mi všechny mé hříchy, aby se ti pak moje oběť více líbila. Lituji ze srdce všech svých poklesků.“

ADVENT

M. Š. Černý.

*Hoj, advent je tu, svaté stíny
se táhnou smutně po kraji,
pohádek květy v zlaté plody
nám brzo, brzo uzrají...*

*Vždyť slyšet všude: „Ejhle, přijde
Hospodin, všichni svatí s ním“
Hoj, advent! Vzpomínkami chvíle,
ty drahé chvíle pozlatím.*

Klokan Noha a jeho syn. M. Draho.

Loď brázдила modré vlny oceánu. Obecenstvo bylo v dobré náladě. Pozornost všech vzbuzoval klokan. Sedí na palubě na lehátku a je zřejmě velmi spokojen. Jak by ne! Vždyť jej pořád fotografují a obhlížejí a obdivují. „Járku, kdyby mě tak nyní viděla moje drahá polovička. Ta by se honcsila, že se o mne lidé tolik zajímají. Oni to ti lidé vždycky tak dělávají. Starají se, o co nemají. Ale nechť. Budu vzácnou osobností. Musím se tvářit velice rozumně a vážně. Však opět někdo jde ke mně.“ „Prosím, račte přijmouti pozvánku, pane klokane, na večeři, kterou pořádáme na vaši vzácnou čest.“ „Do všech anten, to jsem nečekal,“ mružel pod vousy závodník. „To bude všechno velice nóbl. To se musím ihned dát do práce, abych se okrášlil. Vyleštit nohy, obléct frak a vidíš, cylindr se nyní zvláště shodí! A již do práce. Čas kvapí a pan klokan, světoznámý zápasník v běhu, musí hájit slávu Austrálie...“

Noha běží do kajuty a dává se do pořádku. Vše jde hladce. Ještě rukavice. Pro pána krále, do které ruky je mám vzít? A kapesník! Tady je taky. Hodná panímáma nezapomněla. A ještě mně říkala: Když půjdeš někam mezi lidi, vystrč rožek, ať vidí, že máš čistou ženu! Ale ať tě nenapadne, abys jej měl na nos! Kdepak!“ I bere si ještě jeden a to červený. „Tak jsem trochu celý! A nyní to nejvyšší, to mně dodá plné elegance. Cylindr!“ Noha sahá do druhého kufru, kde je ve zvláštním pouzdře cylindr. Sotva však nadzvednouti víko, cosí vyrazí ven... „Táto...“ Noha se chytá židle, třesou se mu kolena, nemůže od leku vydechnouti, jazyk mu vběhl do hrdla, div jej neudusil. „Tatínečku... nezlob se, já jsem tu taky...“ „Kluku jeden počkej, až vydechnu... kde se tu bereš?“ „No, v cylindru jsem byl. Tak hezky malinenký jsem se

udělal, schoulil jsem se ... Tati, já mám rád svět. Já bych tě rád viděl závodit a víš, já ti budu hlídat šaty a třeba budu i velice křičet, abys měl té slávy víc ..." To se starému líbilo. Vypravil i mladého a šli k oné večeři. Lidé se velmi divili, kde se najednou objevili klokani dva. Nemohli si to vysvětliti. Hudba zahrála slavnostní pochod Austrálie. Klokani si vykračovali opravdu hrdě. Vždyť jsou na svou vlast nesmírně hrdí. Starý a mladý, australští závodníci! Noha si utírá slzu červeným kapesníkem a Šňupálek si vytáhl z jeho kapsy ten bílý. Oba září a jsou dojati.

Nastala slavnostní večeře. Oběma našim hrdinům velmi chutnalo. Napřed se snažili jísti moderně. Ale brzy toho nechali. Starý Noha si pomáhal nohama a mladý honil kolínko po parketách. Hlavně, že se to všem líbilo. Po večeři se rozproudila zábava. Hudba hrála, paluba se hemžila lidmi. Páni klokanové se proplétali chumáči lidu. A když dokonce cestující začali i tančiti, sebral kdosi pana starého do kola a chtěl nechtěl musil Noha tančiti. No, uměl to dost až na to, že to dělal po australsku a po klokansku. Vždycky poskočil tak, že by málem strhl svou dámu. Malý, ten byl taky pln zábavy. Toho si všímali zvláště ti mladší. Když bylo po zábavě, odešli všichni do kajut k spánku. Šňupálek si na vše ještě dlouho vzpomínal, protože nemohl ihned usnouti. Poděkoval za vše Pánu Bohu a těšil se na druhý den.

Vzpomněl si na maminku, co asi dělá a co dělají jeho milí sourozenci. Vzpomněl si na step a bylo mu v tom okamžiku jaksi teskno. I schoulil se pod přikrývku ještě více a usnul ...

(Pokračování.)

V listopadě padá list za listem se stromů. A kdo letos upadl do hrobu z tvých známých? Važ si lidí. Pozdravuj je uctivě. Až odejdou, bude tě blažit při vzpomínce na ně, že jsi byl vždycky uctivý.

JEŠTĚ NĚCO

● Nejdelší mosty světa. Nejdelší most spojuje břehy Dunaje u města Cernavoda. Most je dlouhý 3850 m. Kratší je most Storströmsbro v Dánsku. Délka tohoto mostu je 3.350 m. Největší obloukový most je v Sydney v Australii. Rozpětí jeho oblouku měří 503 m. Most přes Zlatou bránu v Kalifornii je zajímavý svou stavbou. Vzdálenost dvou sousedních pilířů je 1280 m.

● V naší republice připadá na 3187 obyvatel jedna pošta. Celkem je v republice (456) 4546 pošt, 28.121 poštovních schránek.

● Víte, že největší hluk, jenž byl zjištěn na zeměkouli, doprovázel výbuch sopky Krakatoa v sundském souostroví roku 1883. Tento výbuch bylo slyšet v okruhu 3.000 mil.

● Jistě nevíte, že knihy Pisma sv. byly už přeloženy do 991 světových jazyků. Nyní se připravují překlady i pro několik kmenů, které dosud neměly knih Pisma sv. ve své mateřštině.

● Austrálie začíná budovat silnice z vlny. Za tím účelem se míchá

* vlna s cementem, čímž se dostane pevná směs ke dláždění.

● Květina kvetoucí jen při úplňku. V anglické kolonii Straits Settlements roste zajímavá květina, jež se nazývá vědecky Epiphyllum Lattifrons. Její květy se otvírají jen při úplňku.

● Nejdelší silnice světa bude spojovat Aljašku, poloostrov Severní Ameriky, s hlavním městem Argentiny Buenos Aires. Délka silnice bude 21.000 km. Silnice bude dohotovena v nejbližší době.

● Množství rozhlasových stanic na světě. Celkem jich je asi 1780. Z toho Severní Amerika má 800 rozhlasových stanic, Evropa přes 400, Jižní Amerika 280, Asie přes 150, Austrálie 125 a Afrika 25.

● Čím se kdysi platilo? V Turecku čajem, v Rusku kožíšinami, v Číně hedvábím, v Africe solí, mušlemi a korálky, ve Skotsku hřebíky, v Anglii otroky a cinem a na Fidži velrybími zuby.

● Snad by vás zajímalo, že se na celé zeměkouli vyrobí za jednu minutu 10 automobilů.

.Pěkný dopisní papír velkého formátu s obrázkem sv. Terezičky a bl. Anežky jak na papíru tak i na obálce za Kč 12.— (10 papírů a 10 obálek) a menší s Pražským Jezulátkem za Kč 6.— (10 papírů a 10 obálek) vydaly Školské sestry O. S. F. Praha XII., Korunní č. 4. Jejich nákladem vyšly též vkusné různobarevné nálepky s Pražským Jezulátkem, 100 kusů za Kč 2.—.

Z dětských nápadů:

Školní. Učitel: „Co je vítr?“ — Žák: „Vzduch, který má naspěch.“

Lidojedi? Ve školní úloze je věta: „Obyvatelé Švýcar žijí se skoro všichni turisty.“

Evička neposlouchá. Babička ji napomíná a nejdůrazněji připomíná, že Karkulka neposlouchala a přišel vlk a sežral ji. Evička přemýšlí a pak se brání: „Babičko, ale pak vlk sežral přece i babičku.“

Pán přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 Kč.

**Připravte cestu Páně,
připravte srdce Kristu!**

PÁN PŘICHÁZÍ do tvého srdce. Přichází se podívat, kolik jsi mu nacvičil ctností, kolika jsi z lásky k němu odvykl nepravostem. Prohlédne si tvoji lásku k němu, k rodičům, k sourozencům. Přijmi jeho návštěvu rád a zbožně. Volej ho zdáli po celý advent. Své srdce mu nachystej. Vejde tam a příbytek si v něm uchystá.

PÁN PŘICHÁZÍ do vaší rodiny. V adventě konávají celé rodiny přípravy na vánoce. Ale ne všechny se připravují na svaté přijímání. I přijde Pán Ježíš k vám a nejvíce ho potěšíte, když jej přijmete svátostně. Myslete na to, děti, modlete se na ten úmysl za rodiče a sourozence. Neboť svaté přijímání jest nejlepší příprava na svátky vánoční.

PÁN PŘICHÁZÍ do vaší obce. Budou zvonit všechny zvony na kostele. Ale kéž by taky zvonila všechna srdce občanů láskou a zbožností. Kéž by Pána Ježíše potěšila celá vaše obec tím, že by v adventě a na vánoce šli do kostela všichni, ano všichni!

PÁN PŘICHÁZÍ do našeho národa. Mnozí poznávají, že s Ježíšem musí celý národ žít, aby žil slavně a pořád. Opustí-li nějaký národ Pána Boha, opustí Bůh jej a národ zahyne. Kéž Spasitel neopustí náš národ! Kéž nezahyneme! Kéž jsme hodni smilování Božího a pomoci Páně!

vangelium II. neděle adventní: „Překrásné vysvědčení.“

Pán Ježíš mluví o svatém Předchůdci svém, svatém Janovi. Jest neobyčejně otužilý. Ale ne tak na těle jen, jako na duši. Nepřikyvuje na všecko, neklátí se jeho rozum jako třtina sem a tam. Dnes že by přikyvovat ctnosti a zítra hříchu. Dnes že by poslouchal o víře a zítra zase člověka nevěřícího. Dnes že by šel do kostela a k svatému přijímání a zítra do spolku nevěrců a posměvačů. To již mluví o dnešních mnohých lidech. Svatý Jan je daleko předčí, ba snad i zahanbuje. Ti jsou to, o nichž by musel Pán Ježíš říci, že jsou jak třtina.

Třtina se klátí na každé sebemenší zavanutí větru. A podobně mnohé ty lidské třtiny se taky zaklátí na pouhé zavanutí slova nebo módy. Někdo jim dnes řekne: Pojď na misie tam a tam... Hned jdou a jsou rádi a chválí a slibují, že půjdou zítra a pozítřku zase. Ale zítra a pozítřku...? Kdepak! Již jsou zase na nějaké právě protináboženské přednášce, již zase tam tleskají a opět slibují, že zítra a pozítřku přijdou tam zase... Takové lidi Pán Ježíš velice odsuzoval.

Svatý Jan byl jiný. Měl silnějšího ducha. Dobře si rozvážil, že jediné podle vůle Boží se musí žít. A podle toho taky opravdu žil a jednal. Nikým se nedal zlákat. Nikým přemluvit. Nikým zastrašit. Neklátí se ani tam ani jinam. Snad mu mnozí říkali: „Ježíš není slíbený Vykupitel, nekaž o něm, vzdej se poustevnického života a jdi raději mezi lidi...“ Neuvěřil však, ale poslal za Pánem Ježíšem posly, aby pochybovače o pravdě ujistil ještě více.

I ty buď tak pevný. Nedej se nikým a nikdy odstrčit od Pána Ježíše. Víš, že tě přišel vykoupit, že tě má rád a že z lásky k tobě a z lásky k celé vaší rodině zůstává mezi vámi, tobě na blízku v kostele ve svatostánku.

A když budeš takový, bude to nejkrásnější vysvědčení, které ti jednou na soudě Božím dá sám Pán Ježíš taky, když řekne: Tato duše byla velmi pevná. Nedbala na řeči lidí slabých a nevěřících, ale byla mně věrná od kolébky až do hrobu. — Amen.

Několik otázek: Jestli pak víte, děti, proč Josef Egyptský své bratry poznal a proč bratři nepoznali jej? Proč Egyptané nemohli israelské úplně vyhubiti? Čeho bylo potřeba, aby Josef zachránil tisíce lidí před smrtí hladem? Proč se nikdo nesměl dověděti, kde jest Mojžíš pochován? Proč Pán Bůh neoznámil hned Adamovi, kdy Vykupitel přijde nebo že přijde tak pozdě?

SVÁTKY V PROSINCI

2. *Sv. Blanky*, matky svatého Ludvíka, krále francouzského. Když ovdověla, ujala se vlády sama a taky na výchovu svého královského syna více dohlížela. Říkávala mu často: „Milý synu, ty víš, že tě milují vroucně. Ale raději bych tě viděla mrtvého, než abys Boha rozhněval jediným hříchem...“ Ludvík si tato slova matčina dobře pamatoval. Když zemřela, byl Ludvík právě na křížové výpravě proti Saracenům. Dověděl se o její smrti, modlil se za ni vroucně a v modlitbě zvolal: „Děkuji Ti, Bože, že jsi mou matku tak dlouho zachoval. Miloval jsem ji láskou nejvroucnější. Budiž ve všem vůle tvá.“ Blanka požívala veliké úcty. Zemřela roku 1248.

6. *Sv. Mikuláše*. Narodil se kolem roku 250 v Malé Asii. Byl od rodičů vychován velice pečlivě a zbožně. Již záhy z mládí vynikal štědrostí k lidem chudým a potřebným a obyčejně je poděloval tajně. Z toho měl velikou radost. Tak taky zachránil jistou rodinu od neřešti darováním peněz. Lid se o tom všem jeho dobrodiní dověděl a Mikuláše za to chválil. Tento však odmítal veškeru chválu. Kdysi si umínil, že vykoná pout do Palestiny. Když se z pouti již vracel, přišel do města Myry. Tam právě osířel biskupský stolec a sousední biskupové se ujednali, že vyvolí za nového biskupa toho člověka, který druhého dne vstoupí ráno první do kostela. Mikuláš nevěda nic, ale jsa zbožný, ráno pospíchal do kostela pomodlit se na další cestu. A v tom jej tam našli biskupové. I chtěj nechtěj, musil vyplnit jejich slib a dáti se posvětit na biskupa toho města. Tak se stal Mikuláš biskupem v Myře. Nepřestal být štědrým. Ba rozdával ještě více, až se tím stal světoznámým. Za císaře Diokleciána byl poslán do vyhnanství. Teprve za Konstantina se mohl vrátit a věnoval se opět s láskou svým milým ovečkám, lidem. Zemřel snad roku 345.

7. *Sv. Ambrože*. Narodil se ve Francii asi r. 338. Tatínek byl státním úředníkem. Když zemřel, odstěhovala se matka do Říma. Studoval práva a stal se taky státním úředníkem. Sídlil v Miláně. Byl představeným celého milánského kraje. Tehdy zemřel milánský biskup. Při volbě nového biskupa bylo nebezpečí, že sektáři způsobí nějaké krveprolití. Proto Ambrož přišel taky k volbě, aby byla klidná. Učinil velikou řeč a vybízel přítomné, aby volili klidně. V tom jakési dítě zvolalo: „Ambrož budiž biskupem!“ A celé shromáždění to opakovalo. Ambrož byl velmi překvapen. Ale nic naplat. Lid si jej přál. I dal se zvoliti, studoval bohosloví a přijal svěcení na kněze a později na biskupa. Pán Bůh to tak chtěl. Ambrož se stal velikým světcem. Mnoho kázal, mnoho lidí přivedl ke Kristu. Mezi nimi i svatého Augustina. Zemřel roku 397.

**kdo je na smrt připraven,
je vždycky klidný.**

*Jirka zahradničil;
těší se ze své bohaté sklizně.*

Doplň si:

Mojžiš zemřel na hoře N—. Josef Egyptský zemřel v —. Svatý Jan Křtitel zemřel v M—. David zemřel v J—. Saul zemřel v b—. Absolon zemřel na s—. Daniel měl zemřít v j—. Isák měl zemřít na hoře M—. Sv. Petr zemřel na k— v Ř—. Svatý Pavel zemřel v Ř—. Svatý Josef zemřel v N—. A já —? Umřítí musím. Nevím však ani kdy ani kde ani jak. Jen to vím, že bych byl na věky zavržen, kdybych zemřel ve hříchu těžkém. Proto si umiňuji, že budu každý večer nebo co chvíle vzbuzovati dokonalou lítost, abych byl vždycky na odchod připraven.

Anděl a čert. č. č.

Zase bude chodit svatý „Mikuláš“. V jeho průvodě bude anděl a — mám to říci? Patří čert do takové svaté společnosti? Je to přece zkažený anděl! Tak jsme to dávno slyšeli, již od maminky. S počátku byli všichni andělé dobří. Přece však běda! První zpyšněl Satan a sváděl ještě jiné. „Chceme se rovnati Bohu. Nebudeme poslouchati Stvořitele, chceme vládnouti...!“ Tak a podobně se rouhali.

Ó té hloupoty! Přece kdo se může rovnati Bohu? Vidíte, jak pýcha ohlupuje. A protože byli oni andělé pýchou dokonale ohloupáni, nedali si to nijak vymluvit, že Bohu se rovnati nelze nijak a nikdy. Stále a stále trvali na svém. Archanděl Michael je nemohl nijak přesvědčiti. Pýcha si nedá nic a nikým vymlouvatí. Až klesne. A tak se obořili pyšní andělé na samého svatého Michaela. Chtěli jej a ostatní věrné anděly vytlačit z jejich blaženosti u Boha. Nastal boj. Boj pýchy s poslušností a pokorou. Pyšní andělé to prohráli na celé čáře. Byli vyhnáni a svrženi do věčného trestu v pekle. Pýcha jinde nekončí. Andělé pyšní skončili v pekle a protože je ohloupala pýcha, protože jakoby ztratili rozum a byli jak zvíře hloupí, zvláště jako vůl, vymyslíla jim lidská přemýšlivost podobu zvířete s rohy. Čert není takový ve skutečnosti. Ale jest zlý a svádí lidi ke hříchu, zvláště k pýše.

Svatý Mikuláš nestojí o něj a jeho svatý anděl rovněž. A nemá se ani tak malovati. Snad si jej někdo vymyslíl po boku svatého Mikuláše proto, že svatého Mikuláše sváděl taky, aby nerozdával dárky. Nechtěl si jen zůstat tam, kam se sám odsoudil pro svou pýchu, která předchází pád. Pád andělů byl veliký.

Svatý Mikuláš. M. Š. Černý.

*Svatý Mikuláš je milý,
hlásí onu šťastnou chvíli,*

*kdy Ježíšek přijde v svět
zasadit tam lásky květ...*

*Svatý Mikuláš je tady,
uveďe nás do zahrady,*

*kde květ Ježíš vykvet nám,
o vánocích Kristus Pán...*

*Svatý, dobrý Mikuláši,
při vzpomínce na tě raši*

*v srdci nejkrásnější cit,
vánoční to chvíle svít...*

*Vánoce nám neseš, svatý,
kouzla celý zámek zlatý,*

*stavíš dětem, starým, všem.
Od nás za to vděk náš vem!*

Klokan Noha a jeho syn. M. Draho. (Pokračování.)

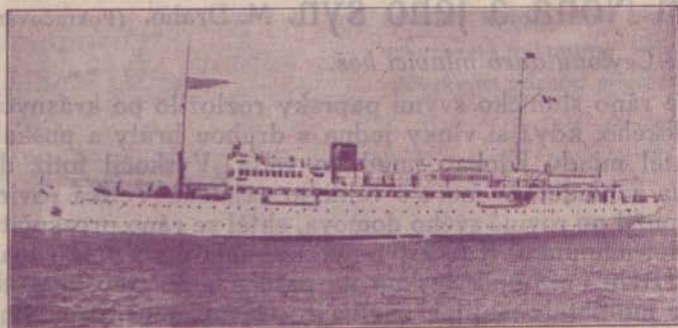
Nehoda na Ceylonu aneb mluvící koš.

Když se ráno sluníčko svými paprsky rozložilo po krásných vlnách moře indického, když si vlnky jedna s druhou hrály a poskakovaly o závod, chtěl mladý Klokan hned do vody. Vyskočil totiž dříve než starý Noha a hleděl do moře s velikým zájmem. Veliká rovina se mu líbila. Zatoužil po rovině svého domova, chtěl se ráno proskočit po trávníku a vidět maminku. Kde asi je, co asi dělá a co dělají malí sourozenci...? Bylo mu nějak teskno na palubě lodi. Nevšímal si nikoho. Lodníci se mu chtěli všelijak zavděčiti. Dávali mu ovoce. Nic nechťel, jen se proletět první prerií domova a tady po těch vlnách se dostat domů... Drahá Austrálie, domovino...

Ale v tom se přiblížil starý a něžně se přidružil k synáčkovi. „Co je ti? Jsi nějak smutný?“ „No, proč bych nebyl? Takové nesmyslné zábavy, co mají ti lidé... V noci dlouho vzhůru a potom ráno je na nic... To u nás je lépe než u těch mizerných lidí. Ti mají všechno na ruby.“ „Máš pravdu, i rozum mají na ruby. Cítím s tebou...“ Noha pohladil něžně svého Šňupálka. Ten přivíral spokojeně oči a byl zase čerstvý.

„Snídaně se podává,“ zaznělo to zdola z lodi. A již se vyhrnul lodník na palubu. „Snídaně se podává...“ a bil do zvláštního kruhu, který vydával zvuk... „Pojď, najíme se a potom si můžeš trochu pohrát.“ Šli, starý napřed, mladý za ním. Ale vtom šel nějaký pán a nějaká dáma. „Kví, kví, kví...“ Kdo to, co to...? Stoupili Šňupálkovi na ocásek... ó jej, stará paní se děsně lekla. Odskočila, vrazila do pána, ten spadl na schodech, jel dolů jak po mýdle a ona za ním, protože v něm ztratila oporu... Dohonili starého Nohu, ten uhnul i jeli dále jak s hor lyžaři. Ale nebylo to asi moc lahodné jetí, protože jim tam musili všichni pomáhati a ještě si dlouho a dlouho hladili vzadu šaty. „Dobře jim tak,“ ulehčoval si Šňupálek, „měli dávat pozor na moji zadní oporu. A to mají asi taky z toho, že tančili. Kdo jenom vymyslel takové pitomé točení. Potom se člověk dopouští takových divných kousků. Šlapání na ocasy, ježdění po schodech, pobuřování obyvatel Austrálie a kdo ví čeho ještě...?“

Po snídani nastal ruch na lodi jak obyčejně. Jedni četli radiové zprávy, které jim tiskárna právě dodala. Jiní si hráli. Jiní opět psali dopisy. Mladý si udělal tento plán. Musím dohonit kočku, která se o mne pořád nějak zajímá. Okoukává mne a hledí za mnou. Neví asi, odkud jsem a podle všeho se mne nějak bojí. Počkej, tebe já proženu. Však již jde." Plížila se kolem stožáru. Usedla na bobek a dala se do ranní toalety. Slunečko se na ni usmívalo a když měla jeho něžného tepla právě dost, rozložila se hezky na zem a mhouřila spokojeně své oči. Jest velmi asi spokojena. A očekává jen děti cestujících, aby si s nimi pohrála. Je na to zvyklá. Nejednou touto cestou jela a po každé mívá jinou společnost. A vtom se již blíží dvorně mladý pan Australan. Nic netuší Micka. Dívá se na ni. Pokročí. Blíž a blíže. Dupne a postaví se pánovitě. A tak jej uviděla Micka. Lekla se zřejmě. Společník se uklá-

ní a hned se napřimuje, nastavuje uši a zvedá tlapku. Na přivítanou. ? Micka nedůvěřuje. Vždyť se ani nepředstavil. Je to nějaký nezdvořák... Inu z prémie! Zavrčela, naježila se, sklenula hřbet. Oba se dívají na sebe. Dlouze a hrozivě. To ovšem mladý Šňupálek nemohl již děle snášeti. Vyskočil a kočka tam ta... V děsivém útěku hledala spásu. Klokan za ní... Dolů po schodech, do mezipalubí, do skladiště... mezi bedny, koše, uzly, sudy, pytle... Klokan za ní v šíleném letu Vyskočil na veliký koš, ten se převrátil, spadl na jiný, ten se probořil, klokan do něj... Víko zapadlo a klokan se ocitnul ve vězení... Marné zkoušení, marné volání... ticho všude vůkol... Kočka vyběhla ven a byla jen tuze ráda, že se zbavila nemilé společnosti. Vylezla na stožár za hlídačem a tam odpočívala dlouhým spánkem.

Zatím se loď přiblížila k ostrovu Ceylonu. Všude na lodi bylo plno ruchu. Mnozí zde budou vystupovati. Lodníci otevřeli na palubě veliká vrata, která uzavírala otvor až do skladiště. Otočili jeřáby a dali se do vytahování zavazadel. Jeřáb uchopil vždy jednu bednu nebo koš, nebo i více košů najednou a vytahoval je na palubu. Zvědavci to pozorují a obdivují. Jsou totiž ti lodníci velmi obratní a praktičtí. Bedna za bednou vycházela v kleštích jeřábů ze skladu na palubu. A již se loď přitáčí pomalu ke břehu, již stojí na mole ceylonští přístavní lodníci, již hodili lano z lodi, která se pomalu bokem přibližuje k břehu. Lano bylo zachyceno, loď jest přivazována. Kotva hlučně klesá z lodi

a vnořila se již do moře. Stojíme. Žebříky již stojí u boku, můstek je položen, obecenstvo přechází... jeřáby se natáčejí s bednami nad přístav... koše, pytle, sudy... stěhuje se to z lodi na souš... V tom hluku není nic slyšet, nikdo si nikoho nevšímá. Jen každý hledí sebe. Doba je krátká. Loď nesmí dlouho se zdržovati. Proto ten shon, proto zapomenuli bychom sami na našeho ubohého vězně... Kde jest...? Náš drahý Šňupálek? Starý se po něm tolik nasháněl. Hledáno již před tím po celé lodi. Snad že by skočil do vody...? Toužil jaksi po mamince... Ale přece by nebyl tak hloupý, aby skákal do náruče smrti, která by ho v moři neminula...! Kde asi vězí? Chudinka!

Ale již se začínal starý Noha pomalu smířovati s tím, že asi nějak přece vypadl jeho drahý synáček Šňupálek do moře a že se utopil... Slzu měl v oku a myslel, jak to poví mamince, až se vrátí... Ale, co co? Tam na břehu jest jakýsi shon... jakési shluknutí lidí... jakýsi údiv a smích...! Jak by ne... Vždyť si kdosi přece jenom trochu lépe všimnul, že je odkudsi slyšet jakési sténání, kňučení, jako by pláč... Odkud? Snad ne z těchto beden...? Ano, je to zde... Lidé, tu je kdosi zavřen... Jakési tajné převážení kohosi... pomoc... sem... policie... Lidé se mačkali nedočkavostí kolem velikého koše, kde zatím bylo zase ticho... „Ale tady to jistě bylo...“ ujišťují policii. Hlava na hlavě, oči na stopkách, nosy nabroušeny na ramenou a přes ně... Policie otevírá koš, jehož víko je probořeno... Hup, hup... hup... a již byl na hlavách klokan... s jedné na druhou... křik, ryk, povyk, válení uděšených lidí... jedna dáma omdlévá, klokan jí stojí právě na klobouku a dívá se kolem, kam opět skočit... Vždyť sám neví, kde jest, neví, co se tu děje... skáče, jak divý s lidí na bedny... s beden na hlavy, na bedny zpět...

Konečně jej kdosi lapil... Trásl se jak osika strachem. Mhouřil očima a jako by děkoval za toto lapení. Aspoň se může poněkud klidněji porozhlédnouti po všem tom, co se tu děje. Lidé se taky uklidňují. Jen nyní, komu tento tvor patří a kam jede...? A zatím na palubě to vše pozoroval starý Noha. Vida, že z toho velkého shonu se vynořil jeho hledaný a celou lodní společností již oplakávaný Šňupálek... upozornil, že on jest jeho vůdce na cestě do Evropy a že tedy onen tajemný vězeň v koši náleží jemu a musí se vrátit na palubu. I vrátil se Šňupálek na palubu. Loď mezitím již se chystala k odjezdu.

„Jak jsi se tam, Šňupálku, dostal? Pověz mi!“ Vybízel starý Noha Šňupálka. „Ach, tatí, to se nemůže hned povídat. Já jsem unaven a musím se napřed pořádně vyspat. I odešel Šňupálek, ulehl a tvrdě usnul. To byla loď již opět na širém moři. (Pokračování.)

JEŠTĚ NĚCO

© „Nebude-li Hospodin stavěti domu, marně pracovali, kdož jej stavěli.“ Toto je veliká pravda Boží. Žij s Bohem a nikdo tě nezničí.

© Jistě nevíte, že se v naší republice spotřebuje ročně 450 milionů krabiček zápalek.

© V australském Quenslandu byl objeven strom, který se nazývá maororamia. Tento strom prý je starý 12.000 let.

© Naše republika ztratila zabraným okrajového pásma mnoho země i obyvatel. Čechy byly zmenšeny o 32 procent území, takže nyní měří 35.000 km², na nichž zůstalo asi 4.697.000 obyvatel. V zemi Moravskoslezské bylo zabránáno 33,9 procent území a zůstalo 15.000 km² s 2.270.000 obyvateli.

© Kolik škol ztratila ČSR v území, zabraném Němci a Poláky? V zabraném území bylo celkem 2307 národních škol, kde se vyučovalo česky. Tyto školy navštěvovalo 139.578 žáků v území zabraném Němci a 27.264 žáků v území zabraném Poláky. Na těchto školách vyučovalo 6208 učitelů v 5055 třídách.

© Státní zřízení evropských států je různé. Buď jsou to království nebo republiky, knížectví, svobodné státy a církevní stát Vatikán. Království je celkem 13, republik 16, knížectví 2, svobodné státy 2.

© 20 největších evropských řek podle délky: Volha, Dunaj, Dněpr,

* Don, Sev. Dvina, Pečora, Dněstr, Rýn, Labe, Visla, Loira, Tajo, Odra, Záp. Dvina, Rhône, Ebro, Vesera, Seina, Pád a Temže.

© Víte, že hlavní průmyslové oblasti jsou ve Skotsku, Anglii, severní Francii, středním Německu. Čechách, ve středním a jižním Rusku!

© Jistě nevíte, že o první cestu kolem světa se pokusil plavec Ferdinand Magalhães již roku 1519. Nedokončil ji, protože byl r. 1521 zabit obyvateli Filipových ostrovů, na nichž se zastavil.

© Víte, jak se jmenují hlavní města evropských států? Hlavní město Albanie se nazývá Tirana, Belgie Brusel, Vel. Britanie Londýn, Irsko Dublin, Bulharsko Sofie, Československo Praha, Dánsko Kodaň, Estonsko Tallinn, Finsko Helsinky, Francie Paříž, Island Reykjavík, Itálie Řím, Jugoslavie Bělehrad, Litva Kaunas, Lotyšsko Riga, Lucembursko Lucemburk, Maďarsko Budapešť, Německo Berlín, Nizozemí Haag, Norsko Oslo, Polsko Varšava, Portugalsko Lisabon, Rumunsko Bukurešť, Řecko Athény, sovětského Ruska Moskva, Španělsko Madrid, Švédsko Stockholm, Švýcarsko Bern a evropského Turecka Cařihrad.

© Znáte největší řeku světa? Je jí severoamerická řeka Mississippi, jež protéká Spojenými státy severoamerickými.

Všichni svatí, vyvolení Boží, orodujte za nás! Orodujte za naše nejmenší nynější katolíky, aby i z nich vyšli velcí mužové. Národ náš bude jejich služby tolik potřebovat! Děti, modlete se vroucně! Možná, že právě vy to budete, kteří naši vlasti musíte dobře kdysi sloužit. Pán přichází do vašich duší tak často. Nechte, ať si z nich vytvoří srdce velikomyslná a obětavá a zbožná!

Pán přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Seřít 20 hal., roč. 2 Kč.

Připravili jsme cestu Páně.

Připravili jsme srdce Kristu.

NARODIL SE v mé duši. Přijal jsem Pána Ježíše. Žije ve mně Spasitel. Jak svatá jest má duše! Jak jest mi blaze po svatém přijímání! Spasiteli, zůstávej se mnou neustále! Vždyť s Tebou se dobře žije, pracuje, modlí, trpí, raduje...! Kdybych měl na vánoce všechno možné, ale Tebe ne, bylo by mi smutno.

NARODIL SE v naší rodině. I naše maminka i náš tatínek a všichni sourozenci byli vyznamenáni. Pán Ježíš se zrodil i v jejich duši. Celá naše rodina jest šťastná. Takové vánoce jsou právě a skutečně katolické.

NARODIL SE v naší obci. Rozezvučely se zvony na kostele. Zvaly na roráty. A celá vesnice, celá obec pospíchala do kostela. Kde přece nemohli všichni najednou, tam se aspoň střídali. Všichni se vystřídali. A kéž taky všichni mohli přijmouti i tělo Páně! Pán Ježíš volal a volá stále všechny. Ale věříme, že v kostele všichni přijímali Spasitele, jedni svátostně, druzí aspoň duchovně.

NARODIL SE v našem národě. Přišel Pán do myslí a do srdcí všech. Poznal národ náš, že bez pomoci Boží by bylo naše namáhání marné. A proto sám pan prezident vstoupil do velehramu svatého Víta v Praze a byl přítomen mši svaté, aby si výprosil pomoc Boží ke vládě. Pán kéž se zrodí ve všech srdcích českých!

žíše svátostně a potom mu zazpívá. Učiní tak někdo z vás? Zazpíváte Ježíškovi, který bude ve vaší duši? A potom anděl to oznámí v nebi a řekne: „Zvěstuji vám, nebešťané, radost velikou... To a to dítě přijalo Ježíška do svého srdce jakoby do jesliček a nyní mu zpívá...“ Amen.

Kristus se chce zroditi v srdcích vašich.

Můžete Ho tam přijmouti, není tam

něco, co by se mu líbiti nemohlo?

Je-li, očistě srdce své!

PANNA

VI. Těšecký.

Věrka stála u výkladu. Tolik krásných věcí... A tady, jé, tady je panna s pohyblivými očima... Tu bych tak ráda chtěla...! Jenže ona stojí moc a já nemám tolik a maminka taky ne. Věrka se těžce loučila s výkladní skříní. Ještě se obrátila na panenku s pohyblivými očima... Nebudeš má, nebudeš...

Věrka kráčela domů. Byla smutná a přemýšlela ještě o panně. Tu ji napadla dobrá myšlenka. „Napiši Ježíškovi a on mi ji nějak daruje. Snad mi to přáníčko vyplní... Vždyť jest tak bohatý a já prý jsem hodná. Tak mi to aspoň velebný pán řekl, když jsem byla u svatého přijímání... Ano, napiši!“ Zasvitla jí v oku naděje a šla již veseleji domů. Napsala, odeslala po mamince.

Druhý den šla do školy s myšlenkou, že Ježíšek jistě již čte její dopis. Co si bude o mně myslet?...? V tom o cosí zakopla. „Co je to za černý předmět...?“ Zvedla ze sněhu — óh, velikou peněženku... Že by to byla peněženka...? Otevírá... skutečně... zelené a červené papírové peníze, zrovna jako by ty, které jim ve škole ukazoval pan učitel, aby poznaly naše peníze... Ale co to? Hned za nimi jako by se skrývala její vytoužená panna z výkladní skříně... Cosi jí našeptávalo: „Teď si mě můžeš koupit... Skryj a jdi přímo do obchodu...“ Věrka viděla pohyblivé oči panenčiny... Mám jít?...? A přece ne! Ne a ne! Nejsou to peníze mé. Hned je zanesu do školy panu učiteli, ať s nimi učiní jak uzná za nejlepší. Nalezené věci se musejí navracet...!

„Kde jsi to, Věrko, našla? To jsem se dolekal, když jsem zpozoroval, že jsem ztratil peníze. Vždyť jsou to peníze na vánoční nadílku dětí. To by bylo zle, abych pak nemohl zaplatit účet...!“ Než se Věrka vzpamatovala, již měla v dlani vtisknuty peníze od pana učitele...

„Tu máš nálezné a buď vždycky tak svědomitá!“ Věrka se usmála a opět se jí zjevila panna s pohyblivýma očima. „Nyní jdi jistě a kup si mne...“ Věrka nyní neví opravdu, co by nejlépe udělala. Vyrojily se jí najednou takové pěkné obrazy před očima: Panna, šatečky, kamarádky, kočárek... Vždyť dostala nálezné, to jest její nyní již všechno, to jí dal pan učitel za její poctivost, to již nemusí nikomu dávat... ani — mamince. Že by ani mamince? To slovo ji zarazilo. Maminka včera vzala u obchodníka uhlí na dluh. Maminka neměla čím zaplatit a šila dětem šaty na svátky sama, jak jen dovedla. Maminka má upracované ruce... Maminka je ustaraná... „Ne, nekoupím si pannu. Dám peníze mamince a maminka nám všem bude topit zaplaceným uhlím.“

Věrka schovala peníze a po vyučování skoro letěla domů. „No, co tak letíš, co tak dýcháš?“ táže se maminka. „Co se stalo?“ „Maminko, tu máš peníze, je to nálezné od pana učitele a zaplať to včerejší uhlí. Já jsem chtěla panenku, ale již ji nechci, dokud ty máš dluh.“

Matka zaslzela nad takovou láskou dítěte. A když psala strýčkovi k svátkům, nezapomněla v dopise pochválit hodnou svou dcerušku. A taky Ježíšek na Věrku nezapomněl. Byly vánoce a pošta donesla Věrce pěkný balíček a v něm, ó, v něm krásnou pannu od milého strýčka. A měla i pohyblivé oči!

HOPSA PACHOLÁTKA!

Znáte ještě malého Mika? Vidíte, nezapomněl na vás, milé děti. Jest pořád stejně dobře naladěn, třebaš má již delší míru na kalhoty a třebaš rozbil již kolikátou čepici. Jest ten náš Miko čipera kluk a

Misionáři kněží jdou do celého světa získat duše pro Krista. Zde vidíte misionáře v kožichu se sáňkami a psy, aby se s nimi rozjel po nepřehledných sněhových pláních Aljašky a kázal tamním domorodým Indiánům o P. Kristu. Prosí Vás o modlitbu, aby slovo jeho padlo na půdu úrodnou.

má se opravdu k světu. Tak vám zase chce vyprávěti něco ze svých zkušeností.

Onehdy si nakroutil radio. Stanice píštěly jedna za druhou. To on má velice rád, když se tak hádají. Ale dává je dohromady, jen když tatínek není doma. Jinak ví, že tatínek je zase velice mírumilovný a hned Miku utiší, buď slovem nebo i skutkem. Však víte, jak takové otcovské dobré skutky dopadají. I pustil si Miko stanici. „Ha, tady jsou koledy...“, to si musím nechat...“ A zpívali opravdu vesele. Jednu za druhou a jedna krásnější nežli druhá. Jen že jednomu nemohl Miko porozuměti. „Hopsa — —“ Co to může býti? Onehdy ho totiž prohnal jeden pejsánek, Miko se zachránil útekem za vrata a od té doby si ihned vzpomíná na tu příhodu. Tak i nyní. „Musím se na to zeptati tatínka...“ A hned šel za ním s touto nesnází. „Tati, slyšel jsem koledy a moc jsem tam nevěděl věci.“ „Ale, jdi, jdi! Čím jsi starší, tím méně víš. No, co zas nevíš, pověz!“ „No, podívej! Tož jsem tam slyšel „ho — psa“ a nevím, kterého toho psa, snad ne toho, co mne prohnal? To bych mu přál, aby ho někdo prohnal také a více nežli on mne.“ „Ale, ty jsi mně budulínek. To je něco jiného. To je, že mají pacholátka poskočiti...“ „Ale, tati, jak mohou pacholátka skákat, když jsou ze dřeva... a sama... leda po zádech, když je někdo hodí na jiného...!“ „Ale, hochu nešťastná, to jsi opět někde jinde...“ „No, nejsem nikde jinde, když jsem tu před tebou, tati. Jak může pacholátko naše hopsat, když je tadyhle pořád potichu a čeká na zouvání...?“

Nic naplat. Tatínek musel Miku poučiti, že „hopsati“ je „skákati“ a že pacholátka jsou malé děti... „No, to jsem ještě nikdy neslyšel, že naše pacholátko je dítě jako já.“

Miko chodil na roráty. Někdy s tatínkem, jindy s maminkou. Dělal si potom doma čárky, aby se mohl vykáhati ve škole kamarádům. „Tati, to by tak mohlo být pořád! Já bysem byl rád velebným pánem.

Já bysem také tak pěkně chtěl zpívat, jak on tam u oltáře..." Tatínek pohladil Mika po čepici a chlapec dobře cítil jeho ruku až hluboko v srdci. I přitulil se k tatínkovi víc.

Co asi naloží Ježíšek malému Mikovi? Nevíme, nevíme. Ale malý Miko sám prohlásil, že by letos nechtěl toho mnoho, protože tatínek má mnoho jiných vydání. „Raději půjdu jenom do kostela a tam se pěkně pomodlím a raději nechť mají děti velmi chudé.“

Miko je velmi horlivý. Každou neděli jest na mši svaté. Všecko dobře sleduje a zbožně se chová. Ví, že ve svatostánku jest Ježíšek, který ho volá a má rád. Však již brzy půjde také ke svatému přijímání.

KRÁSNÉ, KRÁSNÉ VÁNOCE!

Na kůru se rozjásaly všechny píšťaly varhan. Na kůru se rozevřela všechna ústa radostným zpěvem. Vždyť se narodil Spasitel, vždyť jest jitřní mše svatá, vždyť jsou vánoce, krásné vánoce!

V kostele jest jako v nebi. Plno lidí a mezi nimi dvě věrné přítelky. Skoro jako by o sobě ani nevěděly. A přece jsou vedle sebe. Hledí jen před sebe, hledí jen na oltář. Vždyť tam se tajemně obětuje ten Spasitel, o němž dnes tak pěkně zpívají. „Nám, nám narodil se..."

Staňka a Marie. Dvě věrné kamarádky ze školy. Dvě dušičky zbožné a bohumilé.

I pomyslí si Staňka, když bylo po sanktus: „Ježíšku, Spasiteli, prosím tebe za moji drahou matičku a tatíčka a hned za svoji drahou přítelku, tady vedle za Marii. Aby naše matička byla dlouho a dlouho zdravá, aby můj tatíček se dočkal, až něčím budu a nějak se mu potom za vše odměním. A aby moje drahá kamarádka byla vždycky mojí nejlepší a nejunímnější kamarádkou. Aby nás obě nikdy neopouštělo Tvé svaté požehnání. Aby Tvá milost byla vždycky v nás..."

A při těch slovech své duše pohlédla jen tak trochu na svou milou kamarádku. Ale i Marie se vroucně modlí. Její duch se vznášel mezi anděly, její duše jako by patřila do jesliček na živého Spasitele. Oltář se jí proměnil v jesličky a svátostné Tělo Páně viděla jakoby skutečně. I září její modré oko jako obloha, ozářená sluncem. A modlí se. „Ježíšku, milé dítětko! Mám doma matičku a tatíčka a sestřičku. Mně nedávej dnes nic. Ale za to všechno dej jim. Mám je tolik ráda a tolik jsem jim dlužna. Nespočítám jejich dobrodíní. Ty sám víš, co mi dobrého již vykonali. Dej jim svou milost. A já Ti slibuji, že se Tě nikdy nespustím. Budu vždycky Tvou hodnou Marií jako byla Tvoje Matička — vždycky svatá. Dej mi k tomu dost síly... A ještě o něco Tě prosím. Za Tvou milost pro tuto vedle mne Staničku. Jest tolik ke mně hodná. Vždy zavčas mne upozorní na mé chyby. Dává mi ve všem dobrý příklad. Opravdu věrná přítelka. Dej jí zdraví a sílu, požehnej její rodičům..."

A v tom zazvonilo k proměňování. Obě přítelky klekají. Varhany umlkají. Všude je hrobové ticho. Jen od oltáře zaznívá hlas zvonku. Pán sestupuje na oltář. Pán Ježíš jest mezi svými věrnými. Stanička

i Marie tuší velikou chvíli milosti Boží. Hluboce se klanějí obě Pánu Svátostnému. „Ježíši, v Tebe věřím...“

Ale přišla chvíle pro ně ještě radostnější. Obě přiklekly a přijaly Tělo Páně. Na vánoce! Jaké to významné svaté přijímání! Kdysi nikdo nechtěl Pannu Marii a Ježíška přijmouti. Betlemští neměli citu. A nyní tolik dobrých duší se nabízí. „Přiď, ó Pane, do srdce mého...“

A zatím již opět se varhany rozezvučely z plných plic. Vše jásá, vše se raduje v Pánu.

Byl konec a obě přítelky se spolu loučily u kostela. „S Bohem, Staničko, dnes jsem se modlila za Tebe...“ Marie září radostí. Tolik je spokojena! „A já jsem se modlila zase za Tebe.“ Obě byly šťastné.

Rozešly se a opět ještě si přály vše nejlepší. Věru krásné vánoce. Tehdy si lidé navzájem přejí.

VÁNOČNÍ KOUZLO

M. Š. Černý:

*Ptáčátka moje, zde to máte,
dnes musí vše každý tvor mít,
ať cítíte to zcela jistě,
že anděl s nebe dolů slít,*

*Dnes kouzelně je všechno všade,
je štědrý večer, plný krás,
vzpomínkou slza se ti krade
do očí. Všude září jas...*

*že oznamuje narození
Toho, Jenž Otcem nás je všech.
Ptáčátka pěj, něco tuší.
Či já to tonu v sladkých snech?*

*Ptáčátka venku poletují,
a čekají, že dáš jim dar,
tušíti musí velkou chvíli,
neb všude plane lásky žár...*

Svátky v lednu:

5. **Dalimila.** (Řecky Telesfor.) Byl papežem a prý on to byl, co nařídil, aby se o vánocích sloužily tři mše svaté a aby se při některých mších svatých modlil kněz Gloria. Byl umučen. Zemřel snad roku 136.

12. **Pravoslava** (Probus). Byl biskupem ve Veroně v Itálii. Blížších zpráv o něm nemáme. Zemřel po roce 236.

18. **Blážen y** (Beatrix). Byla manželkou benátského knížete. Žila velmi ctnostně a lidu chudému byla pravou matkou. Po smrti manželově vstoupila do kláštera a žila tam jako prostínka řeholnice. Zemřela 1262.

22. **Iren y.** Byla manželkou správce císařského paláce v Římě. Byla i s manželem horlivou křesťankou. Nikdo netušil, že se křesťané tajně scházejí v jejich bytě nad palácem císařským. Kdosi však to vyzradil. Manžel Irenin byl ihned za trest umučen, protože tehdy Dioklecián vydal velmi přísné tresty na křesťanskou víru. Irena zemřela asi zármutkem a bídou na počátku IV. století.

29. **Františka** Saleského. Byl šťasten, že měl dobrou domácí výchovu. Otec v něm pěstoval vlohy a matka jej vedla ke zbožnosti a

k lásce k chudým. Vodičila malého Františka do domů bída, aby poznal, co je mítí nedostatek. Když byl u svatého přijímání, choval se tak zbožně a tak uctivě, že si toho musil kde kdo povšimnouti a i sám pan biskup si toho všimnul. Zadíval se na chlapce a pravil: „Z tohoto chlapce něco bude.“ A bylo. František se stal biskupem a světcem. Zemřel 1622.

Maminko, maminečko, vyptávejte se mne, kolikrát jsem letos vynechal v neděle a ve svátek mši svatou. Kolikrát jsem zase byl v kostele opravdu zbožný. Kolikrát jsem přijal milého Ježíška ve svatém přijímání. Kolikrát jsem Vás nějak zarmoutil. Kolikrát jsem Vám opět způsobil nějakou radost. Kolikrát jsem bral jméno Boží nadarmo, až jste se museli tohoto jména Božího ujat Vy. Ano, pořád se mne ptejte! Jest to velmi užitečné, aby se rodiče děti vyptávali. Kdo se má o duši starati na prvním místě, když ne rodiče? A já se za to za Vás na konci roku při svatém požehnání vroucně pomodlím.

Loučíme se s tímto rokem. Pán Bůh na nás seslal těžké kříže. Ne-
seme je dosud a ponese je dlouho. Ale nezoufáme. Pán Bůh ví, co
má činiti a co je pro nás užitečné. Když dopustil kříže, dá i sílu, aby-
chom je mohli unést. Přitulme se k Němu více a blíže a budme trpěliví.

Drahé děti! Buďte věrny Pánu Bohu i v novém roce! Z pohrom vy-
vádí jenom víra. Kdo nevěří, ten si zoufá a zahyne. Máte oheň svatě
víry, zažehnutý na svatém křtu. Nedejte si jej zhasnouti nikým a
nikdy. Slibte to Ježíškovi v jesličkách! Ba nechť ten oheň plane ještě
více!

Drahé děti! Nikdo vás nemá tak rád jako Pán Ježíš. I přejeme vám
všem, aby vás doprovázelo na nové cestě Boží požehnání. Požehnání
Pána Ježíše. Kéž vás doprovází anděl strážný! Kéž za vás oroduje
svatý Cyril a Metoděj, svatý Václav a ostatní svatí patronové!

HOSPODIN TI ŽEHNEJ

A OPATRUJ TĚ!

HOSPODIN TVÁŘ SVOU TI UKAŽ

A BUDIŽ TI MILOSTIV!

HOSPODIN OBRAŤ SVŮJ OBLÍČEJ K TOBĚ

A UDĚL TI POKOJE!

Tak rozkázal Bůh

žehnati lid.

Celá Matice cyrilometodějská, celá tiskárna, která vám pečlivě vypravo-
vala každé číslo, celá administrace, která vám čísla posílala, všichni přispí-
vatelé a redaktor, který na vás myslí pořád, ano, všichni vám všem známým
i neznámým, dalekým i blízkým, větším i malým, hochům i dívkám přejeme
šťastný a požehnaný Nový rok.

uprchlíci!

Představujete si pod nimi chudáky, kteří byli vyhnáni od svých polí a ze svých domovin, kteří musili zanechat svůj majetek cizím lidem a zachránit holé životy. Také jim se chce jíst a nemohou si chleba vydělávat, také jim se líbí v útulné, teplé světnici, kterou si kdysi zafídlili ze své práce a ze

svých úspor a dnes jim zbývá jen ulice. Ale dobří lidé jim mohou pomoci, když si něco odeprou, a to dají uprchlíkům — zkuste to i vy! Žádá to Kristus Pán, který řekl: Co jste učinili nejmenšímu z bratří svých, mně jste učinili! A vy chcete přec Kristu Pánu udělati radost, vždyť vás tolik miluje a vám dává své Tělo a svou Krev.

PÁN PŘÍCHÁZÍ

MESÍČNÍK PRO KATOLICKÉ DĚTI · ROČNÍK XXVII · ÚNOR 1939 · ČÍSLO 6
Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo náměstí 16 · Sešit 20 hal., ročně 2 Kč

Do nové práce!

S Pánem Ježíšem... Spasitel nelenil. Pracoval od dětství. Využíval každé chvíle. Vyučoval nevědoucí. Těšil trpící. Pomáhal slabým. Uzdravoval nemocné. Křísil mrtvé. Nasycoval hladné. Přípravoval apoštoly na úřad kněžský, učitelský a pastýřský. Modlil se často celé noci. Ale již v dětství byl horlivý. Ve chrámě vytrval dlouho v hovoru s učiteli. Vypomáhal své Božské Matičce a svému svatému Pěstounovi. Pracoval v domácnosti i v dílně. Pán Ježíš miluje každého, kdo rád pracuje. I se mnou půjde jeho pomoc. Budu mít velkého pomocníka ve druhém pololetí.

S Pannou Marií... Práce matek nebývá viděna. Matky pracují doma v skrytí. Jen Pán Bůh ví, co matky vykonaly pro děti. Tak i Panna Maria, Matička Pána Ježíše. Od rána do noci v práci a modlitbě. Pečovala o celou domácnost. Při tom zpívala nábožné písně. I ona mně rozumí a bude za mne orodovati, aby se mi práce dařila.

Se svatým Josefem... V jeho dílně bylo živo a radostno. Tesařství je těžké řemeslo. Ale přítomnost Páně v dílně všechnu námahu zmenšovala. Svatý Josef jest mi příkladem. Když budu unaven, zavolám si taky Pána Ježíše do své dílny, to jest do svého učení. Přijmu Pána Ježíše rád svátostně.

vangelium v I. neděli po Devítníku: „PŘIJÍMAJÍ SLOVO S RADOSTÍ“

Jak bylo za časů Pána Ježíše, tak jest i dnes. Posluchači kázání dávají pozor na každé slovo, které kněz pronáší. Vidím v duchu i vás, nejmenší posluchače. Posloucháte s otevřenými ústy. Nesmí vám uniknouti ani jediné slovo. Vždyť musíte všechno věděti. Budou se na kázání tázati doma rodiče a ve škole velebný pán. Některé děti si kázání i píší.

Jest jedna vesnice ve farnosti hustopečské nad Bečvou. V tom kraji jsou lidé vůbec hodní. Ale poslyšte, jak jejich děti musejí znáti kázání. Protože čtou „Pán přichází“, musím říci, že se to děvče jmenuje jinak, třeba Vlasta a že její sestry se jmenují Jiřina a Marta. Opravdu jen tři dcery měl jejich tatínek a vedl je k Pánu Bohu velmi svědomitě. Byl přísný hospodář, šetrný a zbožný. A maminka dívek byla ještě hodnější.

Každou neděli šli všichni na kázání a na mši svatou. Staří chodívali na ranní, mladí na hrubou mši svatou. Když se pak sešli u oběda, ještě před jídlem muselo jedno děvče vypravovati, jaké bylo kázání. Tatínek poslouchal a ostatní doplňovali, co by chybělo. Teprve potom se všichni pomodlili a zasedli k jídlu.

Vlasta dostala od rodičů nový kancionál. Takový krásný dárek! To se musím všechno důkladně pomodlit, co je v něm. A místo kázání se Vlasta modlila nové modlitbičky, které našla v kancionálku. Tak se jí líbily, že ten den opravdu úplně zapomněla na velikou povinnost, znáti kázání. A bylo po mši svaté. Děti běžely domů. Jen Vlastě se domů nechtělo. „Neumím kázání a žádá mně to nechce říct, že však jsem měla poslouchat taky. No, já bych poslouchala, ale...“ Zdálo se jí, že již nemá ten kancionálek tak ráda, jako ještě dnes ráno.

Bylo před obědem. Doma plno vůně. Děti se točí kolem maminky. „Vlasto, tak již začni. Jaké bylo dnes kázání...!“ Tatínek zavolal ostatní rodinu, aby poslechla, jak je Vlasta pozorná. Jiřinka i Martička se schovávaly za maminku. Tušila, že dnes bude zle. „My to nemusíme vědět, my jsme mladší, ale Vlasta nechť mluví.“ „No, jaksi to nejde, Vlasto,“ rozhněvaně pravil tatínek. „Tys nedávala pozor. A proč?“ — — — „Tak abys věděla, že máš v kostele dávat pozor na každé slovo, hned odejdi a nebudeš obědvat.“ Vlasta odešla do kuchyně a dala se do pláče. Ostatní jedli. Konečně se mamince svěřila tiše, proč dnes neumí kázání. „Maminko, ty knížky se mi tak líbily, víte, ten kancionál, že jsem se modlila i přes kázání. Já jsem myslela, že když se začnu modlit nějakou modlitbu, že nesmím přestat, dokud ji neukončím.“

Maminka se přimluvila u tatínka. „Tak již pojď a přisedni k nám. Ale pamatuj si, když je kázání, nesmíš dělat nic a jenom poslouchat. Je to slovo Boží a každý je má pozorně vyslechnout.“

Vlasta od té doby byla na kázání ještě pozornější. Hleděla vzhůru

na kazatelnu a každé slovo ukládala hluboko do své paměti. A nejen tak, ale i ve svém srdci. Řídila se svatým slovem Božím, které velebný pán zasazoval jako zrněčka do duší všech přítomných.

Děti, poslouchejte slovo Boží vždycky rády. Pamatujte si zvláště příklady a žijte podle toho, co jste slyšely. — Amen.

MALÝ HRDINA

Podle skutečné události z uhelného kraje vypravuje Jind. Mošna-Benešovský.

Přišla zima na svět; přišla v bílém plášti a hebkým svým rouchem zakryla pláně, role i lesy. Dechla mrazivým dechem na potoky i řeky a spoutala je ledovou rouškou.

Děti jásavě vítaly její příchod a těšily se na radosti a zábavy, jež jim přinesla. Budou stavěti sněhuláka, za veselého reje bojovati sněhovými koulemi a rychle se projížděti na bruslích po zrcadlové hladině ledu, pokrývajícího potoky, rybníky a řeky.

Byl krásný zimní den. Mrzlo jen praštilo, a sluneční paprsky rozsely po sněhu lesklé třísky drahokamů. Děti šly ze školy. Poskakovaly, smály se a vypravovaly, jak se budou proháněti po zamrzlé hladině rybníka, prostírajícího se za vsí.

„Všichni se připravte! Zítra je neděle a odpoledne po požehnání přijďte k rybníku. Uděláme vlak a budeme se vesele proháněti po ledu,” volal jeden na druhého.

„Přijdeme, přijdeme! To bude veselo,” všichni slibovali a rozběhli se k domovu.

V neděli odpoledne bylo na rybníku živo. Snad ani jediný chlapec nebo děvče nezůstalo doma. Všichni se proháněli po hladině, lesklé jako zrcadlo. Kterí měli brusle, jezdili o závod, kteří jich neměli, usedli do podřepu jeden za druhým, drželi se kol pasu, přední hvízdal jako lokomotiva a vesele provolával stanice.

Všude plno radosti a veselí.

I dospělí přišli po odpolední pobožnosti k rybníku, podívat se na výskající drobotinu.

Náhle všechny vyrušilo žalostné volání o pomoc. Zastavili se a hleděli kolem, kdo to as volá.

V tom jeden z chlapců vykřikl: „To je Toník Tvrдых.”

„Ten uličník jistě si z nás dělá dobrý den,” volal jiný.

I dospělí, kteří chodili po břehu, pokládali žalostné volání za nerozumný chlapecký žert a nikdo nespěchal volajícímu ku pomoci.

Pojednou ze skupiny chlapců vyběhl třináctiletý hoch a spěchal k rákosí, z něhož se ozývalo zoufalé volání o pomoc.

Rozhrnul hustý rákos a spatřil, jak šestiletý Toník zápasí, aby se nepotopil do hlubiny.

„Toníčku, Toníčku! Jdu ti ku pomoci,” zvolal Jiřík. Malý Toník zájel na bruslích do rákosí. Led se pod ním probořil, i volal zděšeně o pomoc.

Jirík nemeškal, skočil do ledové tříště, zápasil s vodou, s ledem a s hlubinou, až se mu podařilo uchopiti Tonika za vyzdvížené ruce a vynést ho na břeh. Byl zachráněn!

Všechny děti i dospělí, ženy i muži se sběhli k oběma chlapcům a soused Hrubý vzal Tonika do náručí a odnesl ho k jeho rodičům. Ti s pláčem objímali chlapce a vyptávali se, co se stalo. Soused vše jim vypověděl.

A kdo byl ten srdnatý a nebojácný hrdina, který pro malého druha nasadil vlastní život? Kam odešel zachránce nešťastného chlapce?

Byl to opuštěný sirotek, bez otce, matičky, bez bratra, sestřičky. Po vykonaném hrdinském činu pospíchal do chudé chatky svého děda, chudobného hornického pensisty, který se o něho staral.

Tento mladý hrdina zahanbil desítky dospělých, kteří nečinně pohlíželi na hrdinský jeho čin. Odměna ho neminula.

Obdržel zákonitou odměnu a otec Toníkův stále ho podporoval. Sláva ti, malý hrdino!

Škola mše svaté.

19. *Co zpívá kněz po obětování?* Kněz zpívá chvalozpěv. V obyčejné neděle ke cti nejsv. Trojice. Ve svátky Panny Marie ke cti Panny Marie. Na první pátek ke cti Božského Srdce Páně. Na vánoce ke cti narozeného Spasitele. A aby se sláva Boží ještě více oslavila, zvoní na konci toho zpěvu ministrant třikráte. Nato lidé zpívají sami. Zpívej tuto sloku také velmi nadšeně. Bývá označena latinským slovem „sanctus“ = „svatý“. Jest slavná a krásná.

20. *Která chvíle se blíží?* Blíží se nejposvátnější chvíle ve mši svaté. Proto kněz se na ni vroucně připravuje tichými modlitbami. Bude proměňovati obětní dary v Tělo a Krev Páně. Vzpomíná svatého Otce, vzpomíná svého biskupa, modlí se k význačným svatým a prosí za živé přítomné i nepřítomné křesťany. Vzpomíná i na tebe, drahé dítě. Za všechny se bude obětovati Pán Ježíš za chvílečku. Všechny odporučuje kněz Lásce Boží. Přidej mu k jeho modlitbám ještě i prosby své. Jakmile pozpíváš sloku, ihned přidej třeba tato slova: „Ježíšku, který sestoupíš na oltář, prosím Tě také i já. Smiluj se nad mým tatínkem, nad mou matičkou, nad mou sestřičkou, nad nemocným tím a tím.“ A podobně. Můžeš prositi jen velmi krátce. Ale nezapomínej na tuto vzpomínku!

21. *Proměňování.* Ministrant zazvoní, aby varhany přestaly hrát. Věříci již klečí. Kněz dělá totéž, co Pán Ježíš při poslední večeři. Bere do svých rukou obětní hostii, žehná ji, pohlíží k nebi, shýbá se a praví: „Toto jest Tělo mé.“ Ihned pokleká, pozdvihuje nejsvětější Tělo Páně, proměněný chléb. Pokládá Tělo Páně na oltář. Lidé se klanějí Tělu Páně. Podobně bere i kalich s vínem, žehná, sklání se a praví nad ním opět proměňovací slova. Poklekne, zdvihá kalich s nejsvětější Krví Páně, pokládá na oltář a zase poklekává. Ty se opět skláníš hluboce a vítáš svatou Krev Páně.

22. *Proč kněz pozdvihuje?* Pozdvihuje Tělo Páně a Krev proto, abys se podíval. Podívej se proto vždycky! A teprve potom se skoň a bij se zbožně v prsa. Pán Ježíš je na oltáři. Jaká to sláva, jaké to pro lidi vyznamenání, jaké to pro katolíky privilegium! V tu chvíli jako by se Pán Ježíš znovu narodil! Jako by se oltář stal jesličkami a ty jako bys v tu chvíli byl mezi prvními, kdo Pána Ježíše přivítali. Važ si této posvátné chvíle velice! Pán Ježíš přišel na oltář! Pán Ježíš jest mezi svými drahými dětmi, blízko tebe. I zpívej mu potom zvesela a zbožně další sloku písně nebo se modli zbožně z knížek.

Svatá Valburga.

Světla na nebi.

Sv. Jiřina (Georgía), rodem Francouzská, byla dívka neobyčejně zbožná a svědomitá. Svatý Řehoř Tourský ji velmi chválí a dává za vzor dětem. Myslíla často na Pána Ježíše a to ji uchránilo mnohých poklesků. Zemřela kolem roku 595. Svátek 15. února.

Sv. Nestor, biskup v Malé Asii. Žil za krutého pronásledování císaře Decia. Byl ukřižován r. 250 pro víru. Dvě věci si o něm pamatujte: Než odcházel z domu, vždycky se poznamenával svatým křížem. Ten zvyk zachovávají křesťané podnes. Máte doma taky svícenou vodu a žehnáváš se svatým křížem? Potom pověď sv. Nestor krásná slova. Pamatuj si

je: „S Kristem jsem byl, s Kristem jsem a budu.“ Svátek 26. února.
Sv. Valburga, snad Angličanka, dcera svatého krále Richarda. Vstoupila do kláštera, odešla do Němec a tam mnoho pomáhala svatému Bonifácovi v misionářském díle. Velmi štědře podporovala chudinu a zvláště se starala o osiřelé děti. Zaslouhou klášterů bylo zachráněno mnoho dětí před smrtí. Svátek 25. února. Zemřela kolem r. 780.

dobře uložíte.

Milé děti! Začíná druhé pololetí. Mnohé z vás mělo velmi pěkné vysvědčení. Snad se vám zaleskl v ruce nějaký peněžitý dárek, když jste strýčkovi ukazovali známky. Co s těmi penězi? Nemeškejte si za ně koupiti exerciční známky. Tak budou peníze nejlépe uloženy. A až bude červen, řekne vám velebný pán, kde budou exercície. Ano, již nyní jest třeba myslet na konec školního roku.

Šňupálkovi se nechce do Evropy.

M. Draho.

Loď s klokaní rodinou se ocitla opět na širém moři. Ach, ta krása, moře! To vzácné ticho! Šňupálek si dlouho velice liboval na palubě po onom děsném shonu nedávno v přístavě. Víte, jak měl býti vyloděn. Tak nyní se natahuje na slunci a pozoruje společnost.

Na lodi jsou všechny národy světa. Aspoň se tak zdá malému obyvateli Austrálie. Mluví se tu anglicky, francouzsky, německy, čínsky, italsky a ještě všelijak divně.

„Tati,“ povídal jednou svému otci znenadání, „mně se ti lidé nelíbí.“ „A proč se ti nelíbí? Vždyť chodí pěkně oděni, jsou veselí, mají peníze... A až přijedeme do Evropy, to teprve budeš otvíratí oči! Tam je všeho, co my doma nemáme. Jen se těš!“ „Ale, tati, přece se mně ti lidé nelíbí.“

Starý Noha se velice divil takové řeči. A byl opravdu zvědav, proč se Šňupálek poslední dobou nějak málo zajímá o zápasy a vůbec o vše na lodi a že by raději se vrátil domů. „No tak pověz mně, proč jsi se rozhněval na lidi.“

„Ale, tati, ty to nepozoruješ? Podívej se na ty lidi. Předně jsou bezbožní. Klejí a rouhají se Bohu. Vidím, jak se podvádějí a okrádají. Dále pozoruji, že se často hádají a mluví jen o vojně. A v Evropě prý je válka již kolik let. Lidé prý se tam střílejí jak na honech zvěř. No, to je pěkné na lidi? Já bych se nehádal s nikým. Věru, že jest lépe u nás v prérii...“

„Šňupálku, tobě ještě nepatřilo jet se mnou do světa. Nyní vidím, že jsem tě měl přece jenom poslat hned první lodí domů. Tobě nejlépe sluší u maminky.“ Noha se skoro rozzlobil. Vždyť má před sebou takovou velikou budoucnost a taď mladý mu všechno začíná kaziti. „Nezlob se, tati, na mě. Ale mně se zdá, že tam kdesi ti lidé ošidí i tebe. Ty budeš závodit, ty se budeš namáhat a slávu ti potom sebere jiný. Nevěř lidem tolik...“

Starý Noha začal od té chvíle na vše taky jinak hledět. Začal si více všimati lidí na palubě. Opravdu se i jemu začali zdáti takovými, jak je Šňupálek vymaloval. Mnoho vzdělanosti, ale málo ctností. A taky bylo pravda, že v Evropě není pokoje. Kdo ví, bude-li jaký zápas. Nač tam tedy jedeme? A což když neztvídím a když mne zaženou, co mne najímali? Kam půjdu se svým milým Šňupálkem? Někdo nás tam zastřelí a nikdy se nevrátíme domů... Smutek se rozlehl v nitru starého klokana nad touto myšlenkou. Vzpomněl si na Australii, na svůj domov, na širé pláně, na vysokou trávu v prérii... Začal dýchat hluboko, zdali by neucítil vůni svého kraje... „Ne, ne, jsme daleko na západě, brzo budeme na březích Afriky. Dál a dále se vzdalujeme, zatím co Šňupálek i já bychom raději jeli zpět na východ...“

Stesk mladého přešel i na starého. Šňupálek usnul na palubě. A zatím co spokojeně oddychoval, kul starý Noha smělé plány. Již je měl skoro hotové. „Ale nic neprozradím svému drahému Šňupálkovi, do-

kud vše nebude dobře promyšleno." Natáhl se vedle něho a taky spokojeně usnul uprostřed nedobrych lidí.

DRAZÍ RODIČE! *Dnes záleží na každém dítěti. Učte své děti svědomitosti již v nejútlejším mládí. Navykejte je, aby se požívaly, když někam odcházejí. Sami jim dejte dobrý příklad. Učte je posluhovati v Katolické akci. Vaší zásluhou s Ježíšem byty, s Ježíšem necht jsou a budou!*

Již nepřijde.

Se zářivým pohledem hledívali bířmovanci vstříc přicházejícímu biskupovi. Shromáždění v pěkném průvodu čekali. Družička, mládeneček s kyticemi v rukou si opakovali básničky. Zvonaři lano v ruce a již jen rozklátit největší zvon a za ním všechny ostatní. Celá farnost v největším napětí. Vtom nastal ruch. „Již jde..." kdosi vykřiknul. Hudba hraje, zvony zvoní, děti se chvějí posvátnou úctou a i zvědavostí. Pan biskup již opravdu přijíždí. Vystupuje z vozu. Nastává přivítání. Vše dobře pokračuje. Děti umějí přednáseti. Pan biskup je po děluje svatým růžencem nebo obrázky. Lidé se hnou do kostela. Nastává svaté bířmování.

Tak jezdíval po olomoucké arcidiecési světicí pan biskup monsignor Stavěl. Jezdíval z rozkazu nejdůstojnějšího pana arcibiskupa, aby posiloval věrné katolické děti svátostí bířmování. Jezdíval rád a všude, kam přijel a kde bířmoval, zanechal u všech překrásné vzpomínky. S každým, jak jen mohl a měl čas, promluvil. Každého povzbudil a potěšil. Láska Ježíše Krista mu zářila z očí. Něžnost slova Božího mu zvonila ve hlase. Velebnost svaté naší Církve byla v jeho postavě. Bířmoval a potom mluvil k bířmovancům poučná slova od oltáře. Tenkrát býval jako opravdový pastýř duší. Opřen o biskupskou berlu, obklopen bířmovanci jako ovečkami, mluvil ze srdce do srdcí. Však si jistě pamatujete na tento zjev ze svého bířmování.

A nyní? Letos? Ó, již nespátří naše oči milého pana biskupa. Již jej nebudou nikde očekávat s radostí a nadšením. Již nepůjde ve slavnostním průvodě. Již nebude kázati. Již nebude bířmovati. Pán Je-

žís jej náhle povolal k sobě do nebe. Pan biskup monsignor Stavěl zemřel. Jeho tělo jest pochováno v Kostelci na Hané.

Již nepříjde mezi milé arcidiecéšany olomoucké nikdy. Osířeli jsme. Budeme jen vzpomínati a vyprávěti jiným o milém panu světicím biskupovi Stavělovi. Budeme jen zpomínati na něj v modlitbách a ve svatém přijímání.

JEŠTĚ NĚCO

◎ Jak se nazývá Česko-Slovensko v Evropských zemích. V Anglii Czechoslovakia, v Bulharsku Czechoslovakia, v Dánsku Tjikkoslovakiat, v Estonsku Tšehhoslovakkia, ve Finsku Tschekkoslovakia, ve Francii Tchecoslovaquie, v Holandsku Tszechoslovakije, v Itálii Cecoslovacchia, na Islandě Tjékkóslóvakia, v Jugoslávii Čechoslovačka, v Litevsku Českoslovakija, v Lotyšsku Českoslovakija, v Maďarsku Czechoslovakia, v Německu Tschechoslowakei, v Norsku Tsjekkoslovakiet, v Polsku Czechoslovacia, v Rumunsku Cehoslovakia, v Rusku Českoslovakia, v Řecku Tsechoslovakia, ve Španělsku Checoslovaquia, ve Švédsku Tjeckoslovakien, v Turecku Cekoslovakia.

◎ Kolik Čechoslováků žije v cizích státech? Ve Spojených státech amerických 1,200.000, v Německu 246.000, v Maďarsku 205.000, v Jugoslávii 115.000, v Polsku 60.000, ve Francii 50.000, v Rumunsku 50.000, v Kanadě 40.000, v Rusku 30.000, v Argentině 30.000, v Brasilii 7000, v Itálii 2500, ve Švýcarsku 3000.

◎ Jistě nevíte, že povrch zeměkoule měří 509,950.714 čtver. km, krychlový obsah 1,082.841.320.000 krychl. km a celá zeměkoule váží 5690 trilionů tun.

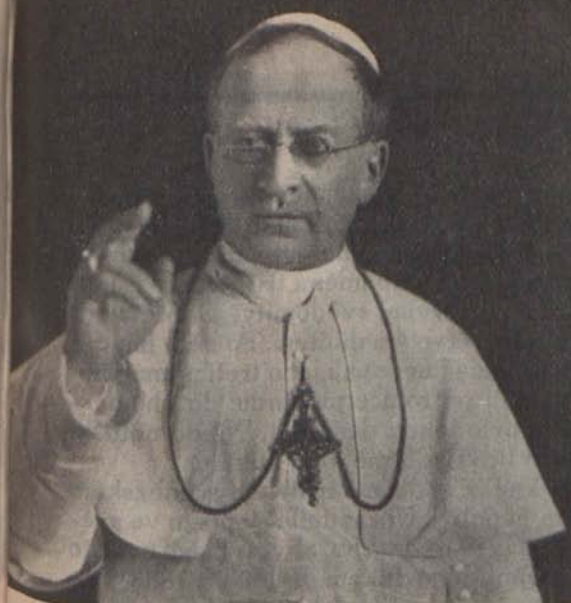
◎ Znáte největší města světová? Jsou to: Londýn v Anglii, New York ve Spojených státech severoameri-

* kých, Paříž ve Francii, Berlín v Německu, Chicago ve Spojených státech severoamerických, Tokio v Japonsku, Vídeň v Německu, Buenos Aires v Argentině, Osaka v Japonsku, Honkong v Číně, Moskva v Rusku, Hamburk v Německu, Kalcuta v Indii, Cařihrad v Turecku, Budapešť v Maďarsku, Varšava v Polsku, Rio de Janeiro v Brasilii, Glasgow v Anglii, Neapol v Itálii, Praha v Československu.

◎ Největší ostrovy světa a jejich držitelé. Grónsko náleží Dánsku, Nová Quinea Holandsku a Anglii, Borneo Holandsku a Anglii, Madagaskar Francii, Sumatra Holandsku, Nippon Japonsku, Velká Británie Anglii, Celebes Holandsku, Nový Zeeland Anglii, Java Holandsku, Kuba samostatný stát, Nový Foundlant Anglii, Luzon Spojeným státům severoamerickým, Island Dánsku, Novaja Zemlja Rusku, Irsko Anglii, Špicberky Spojeným státům severoamerickým a Sicilie Itálii.

◎ Nejvyšší hory světa. V Asii Mont Everest v Himalajích, vysoký 8882 m; v Africe Kilimandžaro 6010 m, v Britské východní Africe; v Americe Aconagua 7040 v Andách; v Evropě Montblanc 4810 m v Alpách; v Australii Mt. Victoria 5100 m na Nové Quineii.

◎ Víte, že nejvyšší sopkou na světě je Popocatepetl, vysoký 5440 m. Je to americká sopka.

ROČ. XXVII. • BŘEZEN 1939 • Č. 7.

Pán přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 K.

Pius XI. zemřel 10. února 1939.

Nejmladší katolíci, drahé děti.

Zemřel vám svatý Otec Pius XI. v Římě. Pán Ježíš mu dal veliké milosti již v dětství a tak jej vedl, až ho učinil svým nástupcem na zemi. Sv. Otec Pius XI. vedl ovečky po celých sedmnáct let. Žili jsme všichni rádi pod jeho vedením. Miloval nás. Modlil se za nás. Pracoval pro nás. Trpěl pro nás. Učil nás. Bránil nás. Bojoval za nás. Žehnal nám. I vy, jeho duchovní děti nejmladší, byly jste v jeho srdci. Na vás mu záleželo velmi mnoho. Chtěl, abyste hodně znaly Pána Ježíše, abyste jej milovaly a později, až dorostete, statečně vyznávaly všude a stále.

Odešel vám svatý Otec. Ale nezapomene na vás. A až vám v nebi vyprosí jiného Otce, bude rád, když i tomu novému budete tak oddány jako jemu.

Svatý Otec Pius XI. zemřel.

Bylo to v městečku Desiu u Milána v Itálii, v krásném kraji lombardském, v krásném měsíci mariánském, 31. května léta Páně 1857, co spatřil světlo světa chlapeček. Tatínek byl ředitelem malé továrny na látky. Chlapečka pokřtili hned na druhý den a dali mu jména tři: Ambrož, Damian, Achilles. Pan ředitel Ratti byl muž velmi svědomitý. Dobře vedl nejen továrnu, ale i rodinu. Ambrož byl čtvrtým dítětem. Po něm jim dal Pán Bůh ještě jedno dítě. Ambrože doma jmenovali jeho třetím jménem. Malý Achilles byl velmi nadaný. I dali jej rodiče na studie do chlapec-kého semináře v Miláně. Achillovi bylo tehdy deset let. Nikdo netušil, že tato cesta malého chlapce skončí kdysi v Římě ve Vatikáně.

Achilles Ratti byl vysvěcen na kněze a stal se učitelem v kněžském semináři v Miláně. Ale dlouho tam nepobyl. Uprázdnilo se místo ve světoznámé knihovně milánské. Učenci vyzvali Rattiho, aby se hlásil o místo v knihovně. Učinil tak a byl jmenován knihovníkem. Bylo to r. 1888. Pán Bůh chtěl, aby tam v tichosti shromažďoval vědění, kterého bude potřebovat, až jej povolá výše. R. 1912 byl jmenován knihovníkem již ve Vatikáně v Římě. Tam měl ještě větší příležitost se vzdělávat a posvěcovat.

Po válce světové byl poslán papežem Benediktem XV. do Polska. Zastupoval tam svatého Otce. Byl vytržen ze svých oblíbených studií, ale poslušnost byla mu nade vše. Sjezdil skoro celé Polsko. Všude jej rádi viděli a dosud vzpomínají. Zvláště ve Varšavě zanechal mnoho vzpomínek. Chodil i mezi chudý lid a rozdával, co mohl a co měl.

Z Varšavy byl odvolán do Milána. Zemřel tam arcibiskup a Achilles Ratti byl jmenován jeho nástupcem. Přijel mezi své. Lid jej uvítal s největší radostí. Ale netěšil se z něho dlouho. Roku 1922 zemřel papež Benedikt XV. a kardinálové zvolili jeho nástupcem Rattiho. Celý svět uvítal tuto volbu. Pán Bůh postavil v čelo své církve pravého apoštola.

Nově zvolený papež si dal jméno *Pius XI.* Bylo to v únoru 1922. Od té doby řídil svatou církev obecnou až do tohoto roku. Plnil věrně heslo: Všechno chci obrodit v Kristu. Chci pokoj Kristův v království Kristově.

A tento veliký papež zemřel dne 10. února 1939. Chystal se oslaviti den své korunovace v neděli, dne 12. února. Chtěl ten den sloužiti slavnou mši svatou ve velechrámu sv. Petra. Katolíci čekali na ten den s radostí. Ale Pán Bůh jim svatého Otce povolal, aby tuto oslavu měl již na věčnosti.

Ze života svatého Otce Pia XI.

Měl velmi rád svou maminku. Když brzy ztratil otce, viděl, že mu zbývá již jen jediná útěcha na zemi a po Pánu Bohu v mamince. Nezapomínal na ni, ani když byl nejvíce zabrán do učení. Napsal knihu a věnoval ji své matičce. Věnování začal těmito slovy. „Tobě, ó matko, pradávných a vzácných ctností, ke dni Tvého svátku...“

Pracoval s rozmyslem. Když byl studentem, vážil si každé chvíle a využítkoval ji k vědění. Proto neměl čas ani na nějaké zábavy. Pořád

CO MORAVANÉ DAROVALI SV. OTCI

Když měl Pius XI. osmdesát let, jeli mu Moravané gratulovat. Vedl je dr. Mořic Hruban. Sv. Otec je laskavě přijal. Odevzdali mu sošku Panny Marie, kterou dali udělati věrně tak, jak jest na sv. Hostýně. Sv. Otec měl velkou radost.

o něčem přemýšlel. Při tom se tvářil velmi vážně a upřeně. Byl proto mnohým velmi nápadným a biskup milánský mu říkal zertovně „můj mladý stařec“.

Veliký turista. Každý obyvatel Milána toužil dostati se z rovin trochu do hor. Na severu se zdvihají nebetyčné Alpy. Pius XI. odcházival z Milána do hor taky velmi rád. Ale nespokojoval se jen pobytem někde v kraji. Vzal si provazy a háky, turisty a průvodce a stoupal na vrchy. Jen výš a výš toužila jeho duše. A tak jeden z prvních vystoupil na horu Monte Rosa. Turisté obdivovali jeho odvahu. Zvláště italský alpský klub jest na něj velmi hrdý. Horolezectví vyžaduje mnoho síly a chladnokrevnosti. Kdysi se k němu přidal syn milánského hraběte Melziho. I zlézali horu Grand-Paradis. Jinoch byl zemdlen. Vysílen klesal. Vrátit se nebylo možno. Achilles Ratti vzal chlapce na ramena a přenesl jej přes nebezpečný úsek cesty.

Středry a skromný vyslanec. Když byl Achilles Ratti vyslancem papežským ve Varšavě, získal duše lidí i vznešených svou dobrosrdečností. Kdysi potkal na ulici chudou ženu. Plakala, že jí uhynula kravka. „Nic neplačte, tu máte a kupte si novou.“

Jednou z rána šel k hraběti Karskému ve Varšavě. Zaklepal a hlásil se. Sluhové však jej odbyli, že pan hrabě ještě spí. „To nevadí, zůstanu zde v parku a počkám.“ Sedl na lavici a modlil se z breviáře. Za chvíli přispěchal sám hrabě a omlouval se vzácnému hosti, kterého sluhové tak odbyli. Na památku dal hrabě na místě oné lavice postavit pěknou kapličku.

Vroucí ctitel Nejsv. Svátosti. Všude, kam přišel Achilles Ratti, svatý Otec Pius XI., zřídil si kapličku a tam častěji spěchával uctít svátostného Spasitele. Prosíval nejen, aby jej Pán potěšil a posílil, ale aby žehnal jeho svatou církev.

Oddaný ctitel P. Marie. Věděl dobře, jak mocná je přímluva P. Marie u Boha. Než převzal vedení arcidiecése milánské, prosil o pomoc Pannu Marii. Řekl o tom později: „Nežli jsem vkročil do Milána, odebral jsem se do Říma pro požehnání našeho společného Otce a pak do Lurd pro ochranu naší Neposkvrněné Matky.“ V Lurdech nabral opravdu sil, aby mohl vykonávat úřad biskupský.

Dítě to lépe vědělo. Když zemřel papež Benedikt XV., musil se arcibiskup Ratti taky zúčastniti volby nového papeže. Na nádraží se s ním loučili lidé. Přišli i dívky. Ze skupiny dívek mu podala kytici bílých květů jedna a pravila: „Podávám na rozloučenou svazek květů tak bílých jako roucho, jež oblékne Vaše Eminence“. Bylo to proroctví pravé? Kardinál Ratti to odmítal a pravil: „Nikoli, ale zanešte kytici do kaple“. Dívka však promluvila skutečné proroctví. Neboť kardinál se do Milána již nevrátil. Byl zvolen za papeže a zůstal skutečně již v Římě a oblékl bílé roucho papežské.

Dlouho čekali. Když se volí nový svatý Otec, sjedou se kardinálové z celého světa k volbě. Lidé pak čekají před kostelem sv. Petra a zvědavě se dívají, brzo-li uvidí vycházeti bílý kouř z Vatikánu. To bude totiž první hlasatel, že volba jest skončena. Tak se sešli kardinálové k volbě dne 2. února 1922. Lidé čekali první den, ale bez výsledku. Tmavý kouř je posílal domů. Tak chodili pět dní. Neboť volba tak dlou-

*Pod vysokou
klenbou
v kryptě
odpočívá
sv. Otec
a čeká
na den
vzkříšení.*

ho trvala. Hlasovací lístky byly pořád spalovány s vlhkou slámou a tmavý kouř vatikánský hlásal, že lid musí ještě čekat. Konečně přišel šťastný den, šestý únor. Ten den se opět naplnilo náměstí sv. Petra nesčetnými čekateli. A dočkali se. Z komína sixtinské kaple vycházel toužebný bělostný dým — „Již, již . . .“ V davech se to hnulo posvátným nadšením a zároveň touhou, kdo jest oním novým papežem. Bylo čtvrt na dvanáct dopoledne. Za chvíli se objevil na balkoně kostela sv. Petra kardinál Bisleti a provolával: „Oznamuji vám velikou radost, máme papeže (habemus papam). Jest to nejdůstojnější pan kardinál Achilles Ratti, jenž přijal jméno Pius XI.“ Lid propuká v jásot a přeje novému svatému Otci mnoho zdraví a Božího požehnání.

Vede děti k Ježíši. Svatý Otec nezapomínal nikdy na nejmenší katolíky. Ještě než byl papežem, řídil duchovní správu u sesterček v Římě v tak zvaném „Večeřadle“. Vždycky mu velmi záleželo na tom, aby svaté přijímání dětí bylo co nejkrásnější. A tak jednou připravil 635 dětem překrásnou slavnost u stolu Páně. Nejen děti, ale jistě sám Pán Ježíš měli z toho velikou radost. Dětem žehnával a viděl v nich budoucí hodné katolíky. A ještě jindy: Přijal k audienci skupinu malých dětí, které byly poprvé u svatého přijímání. Bylo to roku 1931. Když je svatý Otec viděl, zaradoval se i zesmutněl. Ukázaly se slzy v jeho očích. A pravil dětem: „Drahé děti, celý svět ví, že papež má vážné důvody, aby byl smuten a trpěl. Je možné, že vaše rodiče vědí, oč jde, otáží se vás, až se vrátíte domů, jak se mi vede. Odpovíte jim: Papeži se vede velmi dobře, díky Bohu; je klidný, je velmi pokojný, je velmi šťasten, že nás viděl a že nás přijal, přesto však řekl, že má příčinu býti smuten. Dobře si to pamatujte, milé děti. Jednoho dne to lépe pochopíte a budete o tom čísti, protože budou dějiny psáti o této veliké papežově bolesti . . .“ A byla to bolest ta, že svatému Otci bylo znemožňováno dávat katolickým dětem katolickou výchovu.

Velmi pilný a svědomitý. Od svého mládí byl svatý Otec velice pilný a pracovitý. Tvářival se vždycky velmi vážně, protože stále o něčem přemýšlel. Vstával záhy z rána již jako student a pracoval vždycky i dlouho do noci. Ještě v posledních letech svého věku si nedal pokoje. Přijímal deputace z celého světa, mluvil, radil, těšil. Jeho duch chtěl mnoho vykonati. Všechno konal ke cti a slávě Boží.

Poslední chvíle. Když již se loučila duše svatého Otce se světem, na-
posled ještě se zvedla ruka jeho, aby požehnala všem lidem. Bylo to
bolestné loučení. Tak smutni klečeli kněží u jeho lože, jak kdysi apoš-
tolé smutně stáli na hoře Olivové před odchodem a po odchodě Pána
Ježíše. Svatý Otec skonal. U jeho lože se modlili kněží. K lůžku přistou-
pil kardinál Pacelli. Vykonal starobylý zvyk. Odkryl tvář svatého Otce,
kterou byli po skonu jeho zastřeli kněží. Zavolal svatého Otce třikrát
hlasitě jeho jménem. Při tom se dotýkal malým stříbrným kladívkem
jeho spánku. Nato se obrátil k přítomným a zvolal hlasitě: „Papež jest
skutečně mrtev.“ Poklekl a pomodlil se s přítomnými modlitby, které se
konávají při pohřbu v domě smutku.

Poslední slova svatého Otce byla: „Ježíši, Maria, Josefe, svěřuji vám
svou duši...“

Kdy si vzpomeneme na svatého Otce Pia XI.

Na svátek Krista Krále. Tento svátek zavedl Pius XI. r. 1925. Tehdy byly
veliké náboženské slavnosti v Římě. Byl totiž jubilejní rok Církve katolické.
Na svátek Krista Krále se ve všech kostelích koná slavný odpros lidu
za urážky, které lidé nevěřící a hříšní učinili Pánu Ježíši. Zpívá se píseň
„Ježíši Králi“.

Na svátek blahoslavené Anežky České. Když byl svatý Otec ještě
představeným knihovny v Miláně, našel tam mezi různými spisy živo-
topis naší blahoslavené Anežky. Zjistilo se, že tento životopis je ze všech
životopisů nejstarší.

Které osoby prohlásil Pius XI. za svatě.

Terezii od Ježíška. Kardinála Bellarmina. Petra Kániše. Alberta Ve-
likého. Bernardetu Lurdskou. Tomáše Mora. Jana Fišera. Ondřeje Bo-
bolu. Don Boska. Zvláště jsme rádi, že jeho duši vyprošovala požehnání
Boží svatá Terezička. A ona taky snad mu přinášela šťastnou hodinku
smrti a pokojný odchod z tohoto světa. Růže milosti Boží mu sypala na
cestě tímto životem i na cestě do věčnosti. Ještě jiné prohlásil za svatě
a blahoslavené.

Kdo volí svatého Otce.

Papež za svého života jmenuje kardinály. To jsou jeho rádcové. Bydlí
v Římě nebo porůznu na celém světě. Čestný titul „kardinál“ mívají
obyčejně arcibiskupové. U nás je kardinálem arcibiskup pražský. Kar-
dinálů má býti sedmdesát podle počtu uředníků Páně. Po smrti někte-
rého z nich papež jejich počet doplňuje jmenováním nového. Tak jme-

noval Pius XI., celkem 71 nových kardinálů. Nyní žije 62 kardinálů a ti budou voliti nového papeže v sixtinské kapli ve Vatikáně. Volba se má konati podle předpisů již devátý den po smrti papežově. Nyní se však volba odložila až na osmnáctý den, protože mnozí kardinálové by za tak krátkou dobu nemohli přijeti z Asie nebo z Ameriky do Vatikánu.

evangelium druhé neděle postní: »proměnil se před nimi«

Jak to bylo na hoře Tábor krásné! Aspoň na blízku, blizoučku, kdybychom mohli se skrývati a v tu chvíli hleděti na našeho drahého Vykupitele, kterak je obklopen dvěma muži ze Starého zákona, kterak v záři jsou všichni a šťastní. Jen nějaký zvuk ze svatých slov Božích kéž bychom si mohli zvěčniti na deskách!

Jen třem lidem to bylo popráno. Svatý Petr, svatý Jakub a svatý Jan! A ostatním již ne. A víš, proč? Aby ti to nebylo líto. A nebuď smuten! Vždyť se ti Pán Ježíš proměňuje stále. Vždyť můžeš s ním býti déle než ti tři apoštolé. Ba něco ještě více. Slyš!

Ve mši svaté se Pán Ježíš zjevuje v bělostné svaté Hostii na oltáři. Kněz jej zvedá lidu, aby jej mohl každý viděti. A lidé se dívají a potom se všichni klanějí. Tak se klaněli i apoštolé. My však máme něco více než oni. U oltáře se dá znamení zvonkem. V tu chvíli Spasitel zve všechny k sobě blíže. Všichni by měli přistoupiti. Někteří poslechnou a jdou ke stolu Páně. Jdou i malé děti. Ó jak je vítá proměněný Pán! Jak je vítá proměněný Pán! Jak je očekává na oltáři, jak se na ně těší, jak je vítá v záři svíc!

Dítě, i tebe vítá tvůj Pán Ježíš. Kolikrát jsi již šel k hoře proměnění, k oltáři? Svatí apoštolé jen viděli a jen slyšeli. Ty jsi viděl a přijímal. Ty jsi odnášel Ježíška ve svém srdci. S tebou šel On domů. Vidíš, jak tvoje hora proměnění jest ještě lepší než byla hora Tábor pro apoštoly?

Svatý Karel Boromejský byl chlapec právě tak malý jako ty. Měl taky všelijaké nápady, dobré i zlé. Měl všelijaká pokušení ke zlému. Měl i špatné kamarády nablízku. Kdyby dbal na jejich řeči a na jejich chování, jistě by se byl zkazil. Věděl to dobře. Ale nechtěl se dáti zkaziti. Chodíval k hoře proměnění, chodíval za Ježíšem pravidelně k oltáři. U něho se mu nejlépe líbilo a jakmile jej přijal a odnášel si ho domů, vždycky cítil, že je silnější proti všem zlým pokušením. A napsal si do poznámek překrásná slova. Pamatuji si je taky. Budou ti dobrá a užitečná. Povzbudí tě, abys taky chodíval rád ke stolu Páně pro posilu proti všemu zlému pokušení. Nuže, co napsal svatý Karel do svých poznámek? Napsal tam: „Proto jsem se nezkazil ve světě, protože jsem každou neděli přijímal Tělo Páně“.

Pán Ježíš zakázal svým apoštolům zatím mluvit o proměnění. Dnes se o něm čte ve všech kostelích světa a v nejrůznějších řečech. Běž a rozsévej tuto zvěst doma a všude a přidej ještě i to, co napsal svatý Karel. Všude říkej, aby všichni přijímali Tělo Páně proměněné ve svaté Hostii, aby se taky nezkazili — amen.

Svátky v březnu.

2. Bl. Anežka Česká, dcera čes. krále Přemysla Otakara I. Narodila se v Praze 20 ledna 1206. Byla vychovávána v premonstrátském klášteře ženském v Doxanech. Podivuhodná byla její zbožnost a přisnost k sobě. Za to přála jiným. V Praze založila útulek pro chudé a nemocné. Jeho správu svěřila Bratrstvu sv. Františka. Z tohoto Bratrstva se později vyvinul „Řád Křižovníků s červenou hvězdou“. Postavila klášter klarisek. Sama do něj vstoupila a stala se chudou sestřičkou. Dopisovala si se svatou Klarou, která byla řeholnicí v Itálii. Až do Itálie se dostala zpráva o zbožnosti a příkladnosti

české řeholnice z královského rodu. Svatá Klara poslala Anežce na důkaz lásky i zvláštní dar. Byl to růženec, řeholní závoj, dřevěný koflík a hliněná miska. Anežka se dočkala smutné smrti svého synovce Přemysla Otakara II. Tehdy, bylo to 26. srpna 1278, Anežka řekla: „Měla jsem vidění. Viděla jsem krále na bojišti raněného. Klesal k zemi a odnášeli ho dva muži.“ Král padl v bitvě. Anežka zemřela 2. března 1282.

5. Kazimír. Syn polského krále Kazimíra IV. Měl již v mládí odpor k hrubým slovům. Dlouho se modlival před svatostánkem. Když nebyl někdy kostel otevřen, klekl si na schodech venku, jen aby mohl pozdravit svátostného Spasitele. Velmi uctíval Pannu Marii. Spával na zemi vedle pohodlného lůžka. Poddaným hleděl zjednávat právo, když poznal, že byli utiskováni. Chudým přál a pomáhal. Zemřel na chřipku r. 1484 ve stáří 26 let dne 5. března.

8. Jan z Boha. Předchozí svatý (Kazimír) byl ze čtrnácti dítek: Jan byl jedináček. Narodil se v Portugalsku. Kdysi přišel do jejich domu španělský kněz a vyprávěl, co kde viděl a zažil. Popisoval město Madrid, jak prý je krásné a bohaté. Podobně vyprávěl, jak slavná jsou jiná města ve světě. Osmiletý Jan zahořel touhou vidět vše na vlastní oči. I odešel do světa. Maminka z toho onemocněla a zemřela. Hoch brzy poznal bídu. V Kastilii se stal pasákem ovcí. Tak nastoupil podivnou cestu života. Dal se na vojnu. Tam poznal útrapy křesťanských vězňů a otroků. Vrátil se do Španělska, zařídil si obchod dřívím. Z výtěžku podporoval nemocné, kteří neměli na léčení. Najal dům v Granadě a v něm opatroval nejchudší nemocné. Sám je tam donášival na zádech, ošetřoval a povzbuzoval k trpělivosti. Kdysi šel s košem po ulici, aby vyprosil něco jídla pro své chudé nemocné. Pršelo a na ulici uviděl chudáka, který byl zesláblý na těle. Položil košík, vzal chudáka na záda, vzal opět košík a nesl dvě břemena. Cestou uklouznul a spadl do vody. Na štěstí se nestalo nikomu nic. Mnoho se o něm vypravuje. Z jeho lásky k chudým nemocným vznikl řád milosrdných bratří. Onemocněl z toho, jak zachránil tonoucí dítě. Ve vysoké horečce skonal 8. března 1550.

Pius XII.

PÁN PŘICHÁZÍ

MĚSIČNÍK PRO KATOLICKÉ DĚTI. ROČNÍK XXVII. DUBEN 1939. ČÍSLO 7

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo náměstí 16. Sešit 20 hal., ročně 2 K

SV. OTCI PIU XII.

1. Darujeme vroucí modlitbu. Víme, kolik práce čeká svatého Otce. Víme, že musíme pomáhati. Chceme se modlívati rádi na jeho zbožné úmysly. Zvláště ve svatém přijímání budeme pamatovati. Budeme prositi svátostného Spasitele, aby dával sílu tělu i duši svatého Otce. Modlitba dětí jest mocná.

2. Darujeme lásku a poslušnost. Jsme duchovními dítkami svatého Otce a veliké rodiny katolické. Katolíci jsou rozšířeni po celém světě. Nás malých jest několik milionů. Ačkoli mluvíme různými jazyky, přece všichni lneme k jednomu společnému Otcí. On miluje nás, my jej. Modlí se za nás, žehnává nás, radí a vede nás. Jsme jeho ovečkami. Rádi se mu podrobujeme, protože nás vede k nebi.

3. Darujeme práci. Podivné slovo pro mladé! Ale jest proveditelné. Chceme pracovati na zdokonalení své duše. Budeme z ní vytrhávati hříchy a nectnosti a budeme v ní sázeti dobré návyky a ctnosti. Budeme si duši zkrášlovati milostí posvěcující ve svatém přijímání. Hle, kolik to práce! Svatý Otec bude rád, když budeme tuto práci rádi konati. Konali ji svatí a svěťice. Vzpomeňme na svatou Ludmilu, na svatého Václava!

Evangelium o Hodu Božím velikonočním:

Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových...?

Milé děti, představte si, že byste to byly vy, co nesete vonné masti a chcete jimi pomazati zesnulé Tělo Pána Ježíše. Došly byste ke hrobu a byl by odvalen kámen, o kterém jste mluvily cestou. Jak byste se zaradovaly, že byl někdo tak hodný a kámen vám již odvalil. A kdo ten kámen odvalil? Anděl.

A nyní vám něco povím. Vy jste všichni ještě velice mladí. Jste ještě nezkušení a slabí. Vám se musí pomoci ještě ve mnohých věcech. Bez cizí pomoci byste utrpěli velmi mnoho škod. A snad již jste zvědaví, kde a jakou pomoc potřebujete. Nuž, povím vám to.

Lidská zloba vám odnáší Pána Ježíše, abyste jej neměli. Nevěřící lidé jej přivalují balvanem nenávisti, aby k němu již nikdo více nemohl, a aby s ním bylo pochováno i křesťanství. Víte, že mnozí neradi vidí kříž Páně a že neradi vidí i vás se k němu tuliti. Nevěře mnoho záleží na tom, aby památka na Ježíše Krista vymizela ze srdcí i vašich.

Ale vy Pána Ježíše hledáte. Vy jej máte rádi. Vy jej hledáte v kostele každou neděli, ba mnozí každý den. A jak je někomu z vás těžko za Pánem Ježíšem jíti. Někdo vám o něm ani neřekne, nepomůže do kostela, nevypravuje k svatému přijímání. Kdosi pochovává Pána Ježíše, kdosi jeho hrob zavaluje kamenem, abyste nemohli k němu. A vy byste přece rádi Pána Ježíše nosili v srdci, vy byste jej přece rádi

pohladili láskou... Nuže, kdo vám odvalí kámen nevěry od něho, kdo vám otevře bránu k němu...? Kdo vám pomůže přistupovati ke stolu Páně? Jest to katolický kněz, jest to váš náboženský vychovatel. Denně se modlí za vás ve mši svaté. Denně na vás myslí večer ve zpytování svědomí. Denně vám žehná od oltáře. Přemýšlí, jak vám usnadní cestu k Ježíši. A jak jest rád, když se mu podaří vše dobře vykonati pro vás! Jak děkuje Pánu Bohu za to a jak se potom raduje s vámi! Odvaluje kámen nevěry od Ježíška. Zve vás k němu a radí, co byste měli pro Pána Ježíše vykonati.

Buďte rády, že máte dobrého pomocníka. Važte si jeho práce. Modlete se často za svého duchovního pastýře. Tak jako se budete modliti za svatého Otce, tak se pomodlete i za svého kněze, který vás učí a vychovává. Nezapomíná on na vás, nezapomínáte vy na něj.

Přicházejte k Ježíši vždycky rádi. Všechny vás potěší a posvěti. Vstal Pán Ježíš z mrtvých. Předěšel apoštoly do Galileje. I vás předejde do vašich domovů. Uvítá vás všude, pomůže všude, posílí všude, doma, ve škole, v zábavě...

Jest dobře choditi za Pánem Ježíšem, nedbejte na žádné překážky, chodte vytrvale, rádi a s láskou — *amen*

JARO, JARO, JARO...!

Kde kdo se těší na jaro. Na zelené louky, na květiny, na lesy, na ptačí zpěv. „V sadě skví se jara květ, zemský ráj to na pohled!“ Zaplesá skřivánek na polích, zakuká kukačka v lese. Na potocích budou plavati housátka. Po dvoře se budou batoliti mladá kuřátka. Všude bude jásot, zpěv a radost z jara. A do tohoto jásotu zazní veselý křik naší drahé mládeže.

Všechno ožije, všechno bude jako nové. A co člověk? Podle těla se bude radovati s ostatními tvory. Bude se cítit mladým, třeba by měl již mnoho let. Starý dub se rozzelená a starý člověk se rozesměje, až uvidí mladé se smáti.

Člověk má však ještě i duši. I ta se musí rozesmáti a rozveseliti. A víte jak? Všimni si, jak slunéčko probudí stráně a louky a lesy. Usměje se na ně svým teplem a hned je všechno veselé, zelené. A tak podobně Láska Boží. Duše lidská jest umrtvena hříchem. I zasvítí na ni Láska Boží ze svatostánku, láska Ježíše Krista z Božího hrobu nebo ze slavností velikonočních. Není-li ona duše již skutečně mrtvá, to jest úplně zatvrzelá, probudí se k novému životu. Ve svaté zpovědi se očistí od rmutu hříchů a rozkrásní se, rozkvete a rozvine. Kde kdo ji obdivuje a nejvíce samo nebe.

Drahé dítě! I tvá duše čeká na jarní slunéčko? Zajistě! A čeká taky na Pána Ježíše? Ó ano! A proto až tu bude jaro, budeš se radovati dvojnásobně. Tělesně i duchovně.

Všichni ti to přejeme, všichni se radujeme s tebou.

VELIKÝ POKLAD JEST JARO V DUŠI

Otázky svatého týdne.

1. Proč se říká „svatý týden“? Protože si v kostele připomínáme poslední události ze života Pána Ježíše. Jeho slavný vjezd do Jerusalema, jeho kázání ve chrámě, nenávisť velerady židovské, poslední večeři, loučení s apoštoly, zradu Jidášovu, zajetí, soud, odsouzení, tupení, cestu na Golgotu s křížem, ukřižování na Golgotě, pochovávání, odpočinek ve hrobě a konečně slavné zmrtvýchvstání Pána Ježíše.

2. Co jsou pašije? Jest to čtení ze života Pána Ježíše a to události, které se staly s ním po vjezdu do Jerusalema. Hlavní čtení jest o umučení Páně. Když kněz dočte, jak Pán Ježíš vypustil duši, klekne na znamení smutku.

3. Kdy se čtou pašije a proč tehdy? Pašije se čtou v neděli květnou, v úterý, ve středu a na veliký pátek. V neděli na památku, jak Pán Ježíš slavně vjížděl do Jerusalema a jak tím začalo jeho utrpení. Vzpomeň, jak byl potupen od farizeů a zákoníků. V úterý na památku, že Pán Ježíš naposled kázal v jerusalemském chrámě. Ve středu na památku, že Jidáš se nabídnul ke zradě. V pátek na památku bolestného umučení.

4. Proč se říká „zelený“ čtvrtek? Nevíme zcela určitě. Ale můžeme se domnívat, že od mnoha zeleninových pokrmů, zvláště salátů, které ten den lidé požívali.

5. Proč se říká „veliký“ pátek? To jest již snadné. Jest to veliký den, slavný den, památný den vykoupení lidstva. Veliké utrpení Ježíše Krista nám přineslo veliký dar, naše vykoupení.

6. Proč se říká „bílá“ sobota? Ten den chodívali křtenci ke křtu v krásných bílých řízách. Byl to nádherný pohled na ně, když svým šatem zabílili ulice a kostel.

Vše bylo jejich bílou barvou bílé, vše se radovalo, vše bylo slavné.

7. Proč se říká „vzkříšení“? Jest to překrásná katolická slavnost. Oslavuje se vzkříšení Spasitelovo. Z Božího hrobu se vezme Svátostný Spasitel a nese se ulicemi za zpěvu a hudby. Potom jest slavné „Bože, chválime tebe“ a slavné svaté požehnání. U nás se koná tato slavnost již v sobotu navečer. V jiných zemích oslavují vzkříšení Páně až v neděli velikonoční skoro ráno. Správnější jest toto poslední, ale krásnější jest ono první. A víš proč? Protože odpoledního průvodu se mohou děti zúčastniti lépe než ranního a protože krása průvodu při

západu slunce lépe vynikne. Vzkříšení se má oslaviti opravdu velkolepě.

*

Ostatní podrobné poučení o svatém týdnu najdeš v katechismu. Pročítej si je vždycky na každý den, abys věděl a rozuměl všemu lépe, až to budeš pozorovati a slyšeti v kostele.

M. Š. Černý.

Svatý týden.

Lásko drahá,
Kriste Pane,
svatý kříž Tvůj
září nám,
dědictví Tvé
milované
a nejdražší
drahokam.
Díky za ten
kříž Tvůj, Kriste,
lásku za něj
sobě vem!
Z ctností spletem
na hrob Tobě
za Tvou lásku
diadém...

PRAVÍ MOUDRÝ ŠALOMOUN

1. Přílišný tlak na mléko dělá tvaroh,
prudký tlak na nos dělá krev
a tlak na dráždivost budí hádky.
2. Kdo se bojí lidí, snadno padne,
ale kdo doufá v Pána, bezpečen bude.
3. Člověk prchlivé povahy vzbuzuje sváry.
Kdo se snadno rozhněvá, snadno hřeší.
4. Pyšnému jde v patách ponížení.
Pokorná duše dojde slávy.
5. Blázen vybuchne s veškerou prudkostí,
moudrý odkládá a schovává na potom.

Pamatuj si tato
slova pro jarní
hry. Buď veselý
a moudrý!

Za peněžitý dárek o svátcích si koupím exerciční známku.

Za novým dobrodružstvím.

M. Draho.

„Džibuti, Džibuti!“ rozlehlo se lodí jednoho jasného a parného odpoledne. Všichni cestující se ženou opět na palubu a k zábradlím. Vždyť Džibuti jest v tyto dny tak významné město. Italové chtějí toto město. Francouzi je nechťejí dát. Živě se rokuje na lodí, kdo to vyhrá. Mnoho lidí zde taky vystupuje na pevninu. Jeřáby mají opět jednou tuhou práci. Velké bedny putují do vzduchu v jejich pevném objeti a jsou pak spouštěny na pevninu.

„Tati, budeme zde dlouho?“ Malý Šňupálek se taky vpletl do houfu lidí a byl by rád od každého slyšel, že tu budou velice dlouho. Co si malého Šňupálka táhlo z lodí pryč někam daleko, velmi daleko od lidí. A proto velmi radostně přijal zprávu od otce, že zde budou asi velmi dlouho. Netušil, co tím otec mínil. Nic nevěděl, že otec taky dal vyložit své věci na molo. „Jdi, Šňupálku, trochu na břeh! Můžeš se tam proběhnouti, beztoho jedeme již několik týdnů a pomalu bychom zapomněli, jak se běhá po zemi.“

To bylo aspoň slovo. Šňupálek skákal přes bedny a kufry a byl by skákal i přes ramena lidí s kufrů na kufry, kdyby si ho jeden dobrý jeho přítel nebyl vzal do náruče a kdyby si ho nezastrčil pod kabát. Přimhouřil oči a na znamení, že je nesmírně spokojen, pohlazoval onomu pánovi jeho knír. Mezitím se starý Noha rozloučil s pány, kteří jej najali na závody. Souhlasili s Nohou. „Beztoho jsme se sami obávali o celý náš podnik. Vždyť v té Evropě jsou časy takové nejisté. Hned se něco zařídí, hned se to zase odvolává. Ostatně Šňupálek beztoho již touží po mamince v prerii.“ Noha sestoupil po můstku na břeh. „Ale, kde je nyní můj Šňupálek? To je takový všudybyl a nikdebyl. Hned je neviditelný.“ — „Halo, halo“ — Aha, místní rozhlas, co to asi bude... Taky se zastavil a poslouchá místní zprávy. „... a nyní ještě ztráty a nálezy... Obyvatel slavné Austrálie, mistr v běhu, takto Šňupálek se nazývající malý klokan stojí u telefonu a hledá tímto svou Nohu, kterou ztratil někde v tlačenici před několika okamžiky. Kdo by ji našel, nechť mu ji odevzdá v kanceláři lodního úřadu...“ Lidé se smějí, že je to pěkný žert. Ale tu se vytáhne na zadní nohy starý Noha. „To jsem já a ten hlasatel jest můj synáček. Hned musím za ním.“ Doběhl šťastně do kanceláře. No, ovšem. V náruči pána sedí pan jeho syn Šňupálek a nakukuje do úst toho pána, jak telefonuje. „To jsem si myslil, Šňupálku. Ale pojď již, abychom nezmeškali loď.“ „Ale, tati, počkej, ještě nechodme na loď. Víš, já bych tam skoro ani nerad již vůbec se vracel. Pojďme tamhle do parku. Tam je tak krásně zeleno.“

Přišli do blízkého parku. Vše tam jen hýřilo zelení. Vysoké palmy, husté keře, měkká tráva, záhony, cestičky, voda... Oba dva to vzali skokem. Již seděli na veliké louce a dýchali vůni trávy. Připoložili hlavu k zemi a líbali ji, jako by to byla jejich země. A potom si sedli hezky k sobě. Šňupálek se přitulil k tátovi. Jak mu bylo dobře. Konec

kolibání na palubě. A potom to vzácné ticho. Mladý se natáhl, jak byl dlouhý. „Ale Šňupálku, a co loď...?“ — „Tati, nech loď lodí... počkej ještě chvílečku, tu si myslím, že jsem u maminky doma...“ Starý polaskal Šňupálka svým dlouhým jazykem. „Odpočiň si a teprve potom...“ Šňupálek již spal a proto bylo zbytečné mluvit. I starého přemohla únava. Přilehl si k Šňupálkovi, aby mu byl nablízku pro případ nějakého nebezpečí. „Aby tě někdo neodnesl, můj drahý synáčku. Napřed jsem tě nechtěl. Ale nyní by mně bylo bez tebe nasmírně smutno.“ Usnuli a spali tvrdě oba. A zdálo se starému, že loď houká, že odjíždí, že jest již daleko, ale že on jest doma v prerůi a že na blízku jest jeho rodina. Usmíval se a spokojeně odpočíval, zatím co sen jeho se ještě neměl vyplnit, neboť oba čekalo nové dobrodružství.

Vstalt Pán!

M. Š. Černý.

<i>Pán z hrobu vstal v zářícím jitru.</i>	<i>Od hrobu anděl kráčí tiše,</i>
<i>Již ukončen jest Jeho bol.</i>	<i>jde všude tam, kde smrti stín</i>
<i>Hrob otevřen je, rajska vůně</i>	<i>se plouží, jasnou naděj hlásá</i>
<i>se z něho řine kolem kol.</i>	<i>vzkříšení hrobu ze hlubin...</i>

*Tou naději se život mění
v zahradu plnou jasných krás.
Hle, anděl svíci rozžeh jasně,
až k nebi šlehá její jas.*

Slovanské legendy.

Podle různých pramenů vypravuje Jind. Mošna-Benešouský.

Každý národ má své legendy, tak Rusové vypravují, co je příčinou, že je havran černý.

I.

Havran byl dříve krásným ptákem, kterého Bůh vyzdobil nádherným, bílým rouchem a dal mu tak příjemný hlas, že neměl na zemi sobě rovného. Lidé se nemohli ani naposlouchatí jeho líbezného zpěvu, ale zřídka se jim té zábavy dostalo, poněvadž pták se vznášel vysoko v oblacích. Havran byl Pánu Bohu ze všech ptáků nejmilejší.

Jednou na Veliký pátek, když lid chvátal do kostela, ozval se líbezný havranův hlas. Lidé zapomněli na pobožnost a naslouchali krásnému jeho zpěvu.

Za to byl rušitel pobožnosti potrestán. Bůh mu odňal stříbrolesklé perí a krásný hlas a oděl ho černým, prostým rouchem.

Místo andělského hlasu dal mu nepříjemný skřek. Od té doby havran nelítá vysoko v oblacích a před lidmi se skrývá. Snad se stydí za nynější svou podobu.

II.

Také o obilí vypravují v Polsku krásnou legendu.

Dávno, pradávno, když ještě Pán Ježíš chodil po světě a navštěvoval

chudé chatrče, byla stébla obilí již od země tak porostlá klasy, že ženci mohli sednouti a pohodlně žnouti. Obilí bylo tolik, že hospodáři ani nevěděli, kam s ním.

Na své cestě spatřil Kristus u jedné vsi, jak žena lehla si do žita a vleže žala. Jinde zase selka neměla dřevěných necek, aby mohla vykoupati dítě, i ulepila si je z těsta.

Ta lenost a nevážení si Božího daru velmi rozhněvala Pána Ježíše. I uchopil klasy, táhl je vzhůru, aby je utrhl za trest, aby lidé pocítili nedostatek.

Když to uviděla Panna Maria a poznala, jaký hlád a bída nastane mezi lidmi, když nebude chleba, pospíšila, chopila vrchní klasy do ruky a zvolala: „Nejmilejší Synáčku, slituj se, když ne nad nevděčnými lidmi, tedy nad mým pejskem a kočičkou a nech na stéble aspoň jediný klas.“

Kristus Pán nemohl Matce ničeho odříci a nechal jen ty klasy, které rukou obsáhla.

JEŠTĚ NĚCO

Blanka Chorýnská.

☉ Jistě neznáte nejstarší císařství. Je to císařství japonské, které založil císař Jimmu před 2599 roky.

☉ Víte, že Japonsko se pokouší vyrobti umělou vlnu z buničiny a sýroviny mléčné.

☉ Svěťadíly podle velikosti. Asie měří 44,093.000 km², Amerika 43 mil. 887.000 km², Afrika 30 mil. 27.000 km², Evropa 10,066.000 km² a Austrálie 8,960.000 km².

☉ Svěťadíly podle množství obyvatel. Asie má 1.100 milionů obyvatel, Evropa 500 mil., Amerika 252 mil., Afrika 142 mil. a Austrálie 10 mil.

☉ Znáte nejdelší řeky svěťadílů? Je to Ob v Asii, dlouhý 5200 km, v Africe Nil, dlouhý 5760 km, v Americe Mississippi - Missouri 6530 km, v Evropě Volha 3570 km a v Australii Murray 2500 km.

☉ Nebojte se Afriky. Můžete tam cestovati autem docela pohodlně. Zvláště po pobřeží možno uháněti po asfaltové silnici. Všude jsou benzinové stanice a správkárny. I přes Saharu lze přejeti autem. Jen

někde jest dosud nebezpečno pro loupeživost demorodců. Ale i tu si ví Evropan rady. Kdykoli vyjede auto ze stanice dále, ohlásí jeho odjezd radio sousední stanici. Kdyby nepřijel v určitou dobu, ihned se vydá vojenská hlídka naproti, aby zjistila opoždění nebo aby poskytla pomoc.

Časopisy a knihy.

☉ R a n á s e t b a. Přináší příběhy amerického hochy Tomáše Pockity od Frant. Finna, přeložil A. H.

☉ L e g i o a n g e l i c a. Letošní ročník má pěkný titulek, obrázek svatého Václava. Poslední číslo má jubilejní prohlášení. Bude se oslavovati deset let trvání ministrantské družiny.

☉ Z a s v ě c e n í. Krásný časopis k účtě Božského Srdce Páně. Usiluje, aby Láska Ježíše Krista zapálila srdce česká. Prosí, aby se lidé neuzavírali před touto velikou láskou. Bude to k užítku a k požehnání, když lidé budou žítí podle přání Božského Srdce Páně.

Pán přichází

Měsíčník pro katolické děti

Vydává a zasílá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo n. 16. • Sešit 20 hal., roč. 2 K.

*Panně Marii daruji
píseň, modlitbu a práci!*

Lidové závody.

Archiv MCM.

1. Věnuji píseň. Kdo rád zpívá, má dobré srdce. Až budou mdlové pobožnosti, nevynechám schválně ani jednu. Budu nosit kancionál a budu nadšeně zpívat. I já musím ukázat, že mám dobré srdce. Kéž vidí přesvatá Královna nebes, která ji slaví malé děti! A budu zpívat nejen v kostele, nýbrž i jinde, doma, v lese, na poli. Ano, všude nechť zpívá česká duše chválu Panně přesvaté, Královně máje!

2. Věnuji modlitbu. V modlitbě jest veliká síla. V květnu budou mé modlitby jako kytičky květů. Natrhám je v paměti nebo v modlitební knize, sváží je láskou a daruji je Panně Marii. Budu se modlit za své drahé rodiče, za svou vlast, za celý národ, za všechny lidi. Všichni jsme Božími dítkami a všichni se máme hlásit k svému Otci v nebi a ke své Ochránce, Královně máje.

3. Věnuji práci. Kdo chce pracovat, jest pravým člověkem. Mé dětské práce ještě nejsou veliké. Ale přece jsou namáhavé a Bohu milé. Panna Maria pracovala, Pán Ježíš pracoval. I já chci horlivě pracovat. A budu všechnu práci obětovat ke cti Boží a k radosti Panny Marie.

EVANGELIUM IV. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Cokoli má Otec, mé jest...

Král Saul měl veliké a slavné království izraelské. Měl syna Jonathana a ten měl všechnu velikost a slávu po otci zděditi. Měl mítí veliká stáda, mnoho sedel, mečů, zbroje, peněz a kdoví čeho ještě po svém královském otci. Měl býti někdy slavným a ještě slavnějším králem v celé zemi a okolí. A vy, milé děti, již víte, s kým se tento Jonathan přátelil. Vy víte, že jeho nejvěrnějším přítelem byl statečný jinoch David z rodu Jesse. Nezdá se vám, že sláva krále Saula přecházela taky trochu na onoho Jonathana a s něho ihned na Davida? Že David se slunil taky na slávě královského syna Jonathana? Všecko otcovo zboží bylo majetkem synovým. A všecko synovo zboží bylo majetkem ne sice skutečným, ale jakýmsi vzdáleným majetkem Davidovým... Třebas David po tom netoužil, přece sláva padala i na něj.

A nyní dobře slyšte, co praví dnešní svaté evangelium. Slova samého Spasitele: „Všecko, cokoli má otec, mé jest...“ Dobře jste rozuměli, milí posluchači dětští? Všecko, co náleží Bohu Otci, náleží Bohu Synu. Všecka moc na nebi i na zemi. Všecek svět. Veškeré krásy na zemi i na nebi. Všichni lidé, všechna zvířata světa, všechny stromy, květiny, vodstvo, hory, všechno na zemi, nad zemí i pod zemí. Ano všechno, všechno, nač pomyslíš, jest Boží...! A jako Boží majetek jest to i Synovo!! A či ještě? Kdo se přátelí s Ježíšem...? Kdo k němu do chrámu přichází...? Kdo jej přijímá...? Kdo jej poslouchá...? Kdo se řídí jeho radami, pokyny, zákazy, rozkazy, vůbec jeho nejsvětější vůlí...?

Lidové závady.

Archiv MCM.

I ty jsi to! I tebe si vyvolil! I k tobě pospíchá! I tebe má rád! Poslyš! Kristus, Pán světa, nebes a země, má rád tebe. Protože tě má rád, platí o tobě a o něm, co pravil ve dnešním svatém evangeliu: Všecko, cokoli má Otec, jest mé a jest, drahé dítě, i tvé... Nemusíš to vše mítí v rukou a zapsáno v knihách, že to náleží tobě jako majetek jiný. Nikoli. Ale ty můžeš všecko obdivovati, vše chváliti, všechno opěvovati zvláště v nejkrásnějším měsíci květnu, jakožto majetek Boží a Kristův. Schválně nehanob a nenič ani jediného kvítečka Božího, ale obdivuj a chval Boha Otce, že ti ho dal, aby potěšil tvé oko, tvou celou duši. Nešlap, ale povyš takovou

květinu na Boží obrázek v lese, doma nebo v kostele. Netrap ani jediného zvířátka svévolně, ale miluj je jako svatý František. Vše jest majetek Boží a tobě má sloužiti k užítku.

A co nejvíce! Boží jest nebe a tobě, jako nejlepšímu příteli Božího Syna, k němuž tak často chodíváš, s nímž se tak často stýkáš, tobě náleží toto nebe. Neboť víš, co řekl Spasitel již napřed všem, kdož jsou jeho přáteli: „Pojďte vyvolení Páně do království, připraveného vám od počátku světa...“

Drahé děti, vytrvejte v přátelství Božím. Nikým se nedejte odvésti od Ježíše Krista. Milujte jej a prostě Pannu Marii, jeho přesvatou Matičku, aby vám pomáhala býti nejvěrnějšími přáteli Božího Syna. Jeho jest všechno a bude to i vaše kdysi na věčnosti — amen.

Pokřtěný člověk jest dědicem království Božího

Dvě průvodkyně mládí nebo o dvou knihách.

Jsou to dvě pěkné knížečky, které doporučujeme dětem na cestě ze školy do života: Jedna se jmenuje „Hra o duši“, která vychází po páté. Hodí se zvláště pro hochy. Najdete v ní mnoho dobrých rad i varování před svody tohoto světa. Kniha stojí jen 5 korun a lze ji objednat v každém knihkupectví nebo přímo u Sdružení katolické mládeže, Praha II., Vyšehradská 26.

Druhá se jmenuje „Květy Nejsvětější Svátosti“. Jest to sbírka roztomilého čtení o ctitelích Svátostného Spasitele. Kniha se bude líbiti zvláště dívkám a shodí se jim na příklad jako četba na duchovních cvičeních nebo v letních táborech. Zjemní cit pro zájmy Pána Ježíše. Knížečka stojí 8 korun. Vychází po třetí a lze ji obdržeti u ctihodných sester Neposkvrněného Početí v Přerově.

Podivuhodný kajicník Rainer.

Hrál a zpíval a obveseloval lidi. Kde se objevil, vždy bylo tam veselo. Všude byl proto vítán a nikomu se nechtělo z jeho společnosti odcházeti. Celé město Pisa jej znalo. Byl to lehkomyslný Rainer, kterému nezáleželo na jeho duši ani ne tolik, kolik mu záleželo na utrženém knoflíku u kabátu.

Leč přece záleželo Pánu Bohu na něm. Dotkla se ho milost Boží. Rainer nějak zvažněl a zvažněl tak velice, že to bylo velmi nápadné všem a zvláště jeho matce. I pokládali syna za duševně nemocného. Domnívali se, že se pomátl na rozum. A Rainer byl opravdu velmi změněný. Přemýšlel o svém lehkomyslném životě dosavadním a chtěl vše napravit tuhým pokáním. Dával se často dokonce i do pláče a odmítal každé jídlo. Přemýšlel sám u sebe, hledíval zamyšleně před sebe,

nedbal na řeči jiných, nikoho si nevšímal a modlil se. „No, skutečně se zbláznil...“, říkali o něm a aby prý někomu neublížil, svázali jej a zavřeli. Rainer trpěl toto neporozumění, plakal kajícím dále, až oslepl. Na štěstí ne na dlouho. Brzy se opět pozdravil a putoval na pout do Jerusalema. Všechny útrapy cestou snášel opět za pokání a v Jerusalemě konal dlouhé pobožnosti na svatých místech. Když se navrátil domů, pohrdnul veškerým majetkem a stal se poustevníkem nedaleko svého rodného města. Daleko široko byla známa jeho zbožnost a pokora, moudrost a vlídnost. Lidé z daleka chodívali k němu do poustevny, aby jim poradil v jejich záležitostech. Rainer radil a těšil kde koho. Kolik lidí by mělo tohoto podivuhodného kajícího následovateli? Jest doba velikonoční svaté zpovědi.

Lidové závody.

Archiv MCM.

O misiích.

Č. Č.

Byly slavné a radostné svátky velikonoční u nás. Byly naším duchovním zmrtvýchvstáním, protože jsme se na ně připravily sv. misiemi. Dp. misionář každý den dvakrát kázal o Pánu Bohu, jak je dobrý, jak nám lidem dal svobodnou vůli a jak hříšným lidem poslal s nebe na zem svého Syna, aby nás spasil a nás tak zachránil od záhuby věčné v pekle!

Také nám dětem uspořádali dětský den. Odpoledne jsme se sešly v kostele a pozvaly také maminky s dětmi malými i s dětátky v peřinkách, co ještě samy by ani do kostela nemohly přijít. A tam nám dp. misionář vypravoval o malém Ježíškovi, jak rád byl v kostele, jak na všechno dával pozor, poslouchal dychtivě učení o nebeském Otci, pěkně správně odpovídal i sám se vyptával, až se všichni divili. A doma poslouchal na slovo, nikdy neodmlouval, nikdy neřekl „počkejte, až udělám to nebo to,“ všechno položil a hned poslechl, ba ještě se i nabídl matce P. Marii nebo pěstounu sv. Josefu, že to a to udělá. Měli z něho radost. Jenom nad tím se trápili, že Spasitel bude muset pro lidi velice mnoho bolestí vytrpět. Ale zase je těšilo, že tím usmíří a oslaví Otce

nebeského. Potom pan misionář vypravoval, jak Pán Ježíš lidi vyučoval a jak měl rád děti. Bral je na klín, do náruče, hladil je a jim žehnal. Abychom také Pána Ježíše měli vždycky rádi a k němu se tlačili co nejbliž... Když některé dítě Pánu Ježíšovi stouplo zaprášenýma nožkami na klín a druzí se hrozili — „hleď, co jsi udělal“ — Pán Ježíš pravil, že to nevádí, jen aby měli vždycky srdéčko čisté, bez hříchů. On chce, abychom ho pozvali a přijali do svého srdéčka a nejenom někdy, ale často.

Potom pan misionář šel od dítěte k dítěti a každému žehnal. Maminky i svoje děti v peřinkách nastrkovaly, aby žádného nepřehlédl. Měly i slzy v očích.

Bylo to velice pěkné, všem se nám to líbilo, měli jsme radost a do smrti na to nezapomeneme. A vždycky budeme mít rádi Pána Ježíše a svoje rodiče.

Svátky v květnu.

1. Filipa a Jakuba.
3. Nalezení svatého Kříže.
4. Floriána.
6. Elišky.
7. Stanislava.
9. Dobroslavy.
13. Chranibora (Serváce).
17. Vratislava.
21. Hostimila (Hospic).
23. Předislavy (Eufrosiny).
28. Pravoslava (Justa).

Opět voláme!

Chcete-li připravit Panně Marii v jejím měsíci velikou radost, slyšte dobrou radu: Očistěte svou řeč ode všech nepěkných slov. Neberte jména Božího, jména svatých a zvláště Panny Marie nadarmo. Mluvte vesele, radostně a počestně, jak se sluší na dívky Panny Marie.

Jako květiny jsou nejkrásnější ozdobou měsíce května, tak jsou svatí největší ozdobou království Božího. Kvetou všemi ctnostmi a nejvíce láskou k Bohu.

Slovanské legendy.

J. M. B-ský.

O tom, proč hadi nemají noh a jen po zemi se plazí, vypravuje polský lid tuto legendu.

Dávno, velmi dávno měli hadi nohy jako jiná zvířata.

Jednou za časného letního jitra šla Panna Maria lesem. Byla velmi zamyšlená. Náhle nečekaně za silným stromem objevila se obrovská zmije.

Matka Boží velice se ulekla, vykřikla a plná strachu uskočila dozadu.

„Ó, ty škaredý hadel! Jak jsi mne polekal,“ zvolala úzkostlivě. „Za trest budeš se plaziti po zemi jako nitka.“
A od té doby hadi noh nemají.

Královně máje.

M. Š. Černý.

1. Maria, zas přišel máj,
měsíc Tobě zasvěcený.
Všude tolik krásné změny,
rozkvetl nám tichý máj.

3. Dej nám, Matko naše, květ,
dej nám vonný kvítek míru,
ubohý ať v bouři víru
nezahyne ten náš svět!

2. V květech portret Tvůj se skví,
Ty jsi máje velká Paní,
krásná bylas v umírání,
krásná bylas v životě.

4. Kéz je lépe v světě zas,
kéž Tvůj kříž nám stále září!
Než syn zloby všechno zmaří,
spas nás, Matko, ochraň nás!

Nad Kapským městem.

M. Draho.

V rozsáhlém parku města Džibutti se oběma Australanům velmi líbilo. Měli pokoj, nikdo je nerušil a neobtěžoval. A po tak dlouhé cestě, jakou již byli vykonali spolu z rodné země až sem, zajisté měli právo na odpočinek. Šňupálek dlouho mohl spát, nikam se nezatoulával, protože neznal města a ani netoužil po ruchu. A starý Noha se taky protahoval na měkkém trávníku.

Ale přece i zde je čekalo milé překvapení. Milé proto, že jim slibovalo návrat do prerie k drahé rodině. A bylo to tak. V Džibutti byla právě veliká společnost cirkusová. Zvířata nejružnějšího druhu, velikosti, krásy i ošklostivosti se ukazovala tisícům diváků, kteří taky byli různých barev i krásy. „Tati,“ povídá jednou malý Šňupálek, „já bysem tam taky rád šel se podívat, viš, snad tam uvidíme někoho z Austrálie...“ „No, viš, milý Šňupálku, abych ti pověděl pravdu, já se toho trochu bojím. Může tě tam někdo sebrat. Ty jsi právě v nejlepších letech hoch, líbil bys se leckomu a já bych přijel domů bez tebe. Považ, co by maminka dělala, kdybych tě nepřivezl domů.“ Starému Nohovi se opravdu nechtělo nikam na cirkus jít. Jakoby tušil zlé konce. Ale když synáček nedal pokoje a když pořad škvrněl tátovi do uší, dal si Noha přece říci a šli oba na cirkus. Bylo tam velmi mnoho lidí a velmi mnoho věcí na podívanou.

Hudba hrála veselé písně. Všelijaké figury namalovaných služebníků prodávaly programy. „Podívej se, tati, to je veliký člověk...“ Jak živ jsem takového dlouhána nohatého neviděl...“ Šňupálek trnul a nemohl se vynadívat na toho muže. Zdál se mu jak žirafa. A neodolal, aby se nepostavil podle něho. Sahal mu po kotníky. „Ale, tati, on má dřevěné nohy...“

Nastalo představení. Ve dvoraně budili oba naši hrdinové dosti veliký zájem. Lidé je pokládali za příslušníky cirkusu a zahrnovali je všelijakými pozornostmi. Dávali jim ovoce a cukrovinky. Šňupálek si

to schovával do torby na bříše. „To přivezu mamince.“ Představení začalo. Velicí slonové v krásných úborech vzdali divákům uctivou poklonu a ukazovali, co umějí. Jeden dokonce hrál na jakýsi podivný hudební nástroj, tahaje za kliku. Po nich nastoupili lezci na provazech. Lidé trnuli nad jejich smělostí. Potom malá zvířata... No to bylo toho tolik, že ani starý Noha ani malý Šňupálek neviděli dosud nikdy pohromadě tolik divných tvorů a tolik umění. Hleděli na vše plnýma očima. Ale vtom sebou trhli oba dva. Co se stalo? Do arény vběhla podivná všelijaká zvířátka další... zajáci, králíci, kamzíci, srnci... je-jej... a každé umí tolik krásných věcí... Obecenstvo propuká v jásot, tleskot a smích nad takovou směsicí... „Tati, a tamhle, vidíš, tam jsou snad i naši, hled tam, klokani... ano, jsou to oni... to jsou naši...“ Šňupálek je opravdu první zahlédl a poznal. Byli to klokani a již je vidí i Noha a již je taky pozoruje, co provádějí. „I toť jsou umělci,“ libuje si starý. Tančili právě a to na svém ocase. Mladý to pozoroval s takovým zájmem, že začal poskakovati, že popadl starého kolem krku a točil se s ním. „Výborně, výborně,“ tleskali jím lidé... Starý Noha i mladý Šňupálek neodolali. Skok a již byli u svých kamarádů, již se k nim přidali a když v tom právě byl konec a všichni hrdinové opouštěli slavnostně arénu, kráčeli naši klokánové se svými druhy do jejich klecí. Sluha přivřel dveře a klidně šel spat. Nic nepočítal, ničeho si nevšimnul.

Ráno byla snídaně. Od jednoho chléva ke druhému šli sluhové a krmlili zvěř. Přišli ke klokanům. Hned jim cosi bylo nápadné. Počítají. Opravdu! O dva více! Jak je to možné? Starý a mladý... Kde se tu vzali? Nikdo nevěděl nic. Nikdo netušil v těch nových dvou tvorech znamenité umělce a hrdiny. Věc se dostala až do hlavní kanceláře. Sám majitel cirkusu se přišel podívat na nové obyvatele svého podniku. „No, když se jim u nás líbí a žádný se o ně nebude hlásiti, mohou zůstat s námi.“ Malý Šňupálek měl přísně od starého naporučeno veliké mlčení. I neřikal nikomu nic. Ani odkud jest ani kam jede. Vůbec nic. A to bylo velice dobře. Po několika dnech se cirkus chystal k odjezdu. Na velikých plakátech hlásal majitel, že odjíždí do Austrálie, kde nakupuje mnoho jiných nových a překrásných zvířat a že se vrátí potom zpět. Pojede pryč nyní dolů Afrikou, aby se mu zvířata cestou po moři tolik neunavila a že potom bude do Austrálie po moři blíže. A vydali se na cestu až do Kapského Města na jihu Afriky. Ó té radosti obou našich hrdinů! Šňupálek div si nohy nevyvrtnul, div si ocásek nezlámal, jak vyváděl radostí, že jede domů. A ačkoliv si naschovával dosti chutných věcí pro maminku, nedalo mu to pokoje, aby si z nich něco neumlsal.

I jeli dolů Afrikou. Byla to cesta velmi dlouhá. Ještě se v některých městech zastavili a prováděli svá umění. Ale nebylo toho již mnoho, protože černochoy to málo zajímalo. A musíme prozradit, že Šňupálka naučili sluhové a akrobaté taky několik pěkných kousků. Již taky uměl tančiti, již musil i kouřiti, počítati hodiny a kroužiti balonem na nosáku.

Konečně připutovali do Kapského města. Zase hluk, zase shon, zase

circus. Ke kleci, ve které bydleli klokani, se již několikrát přiblížila rodina neznámého jména. Dobře si toho všimnul starý Noha i mladý Šňupálek. „Tati, že jsem se jim líbil?“ „Nechlub se, nebuď domýšlivý, to není pěkná vlastnost.“ „Malý chlapec, malé děvčátko, paní a pán. Kdo to jenom může být? Zase tu dnes byli a zase si mne tolik prohlíželi. Dokonce si cosi o nás něco vyprávěli a malé děvčátko při tom zatleskalo rukama. Ty děti něco chtěly a starý jim odpověděl cosi jako uel, uel...“ (Dokončení.)

JEŠTĚ NĚCO

Blanka Chorýňská.

Lidové závody.

Archiv MCM.

© Největší jezera světa. Kaspické moře v Rusku měří 438.700 km², jez. Hofséjské ve Spoj. státech amerických 82.360 km², Viktoria Njanzá v Africe 68.500 km², jezero Arabské v Turkestanu 67.800 km², Huronské ve Spoj. st. amer. 60.090 km², Michiganské ve Spoj. státech amer. 58.140 km², Bajkalské na Sibiři 37.000 km², Velké Medvědí v Kanadě 30.590 km², Velké Otročí v Kanadě 27.760 km², Erijské ve Spoj. st. amer. 25.900 km², Winnipegské v Kanadě 24.590 km², Balkašské na Sibiři 20.600 km², Ladožské v Rusku 18.130 km², Maracaibské v Jižní Americe 16.800 km²,

Čadské na Hranici Ruska a Finska 13.000 km², Ženevské ve Švýcarsku 578 km² a Gardské v Itálii 370 km čtverečných.

© Víte, která jest nejdelší letecká linka na světě? Jest to trať z Anglie do Austrálie. Dlouhá 20.000 km. Za 11 dní jsi z Londýna v Austrálii. Cesta probíhá 43 stanicemi a střídá letouny pozemní s létajícími čluny. Letíš na Alexandrii, Bagdad, Kalkutu a Singapur, přes ostrovy Javu do Austrálie. To je asi pěkná podívaná, jak hučící motor letadla poplaší stáda koní, hovčezího dobytka, klokánů na australské stepi.

Schovávej pokoj v duši své, který ti udělil Kristus

Redaktor P. Alfons Gloa, profesor v Hranicích. — Odpovědný redaktor Antonín Medek v Olomouci. — Tisknou Lidové závody tiskařské a nakladatelské v Olomouci. — Novinová sazba schválena výnosem ředitelství pošt a telegrafů v Brně číslo 80.767/VI/1913. Podací úřad Olomouc 1

ZASÉVAL
S BOLESTÍ,
SKLÍZEL
S RADOSTÍ.

Lidové závedy.

Archiv MCM.

PÁN PŘICHÁZÍ

MĚSÍČNÍK PRO KATOLICKÉ DĚTI · ROČNÍK XXVII · ČERVEN 1939 · ČÍSLO 10

Vydává a zasilá Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo náměstí 16 · Sešit 20 hal., ročně 2 K

mám rád otcovský dům.

Nemohu vypovědět, kolik dobrého mně rodiče učinili. Po celý školní rok mne pečlivě opatrovali. Chránili mne, aby mne nic neodvádělo od učení. Udržovali mne v pilnosti. Učili mne pořádku slovem a příkladem. Po Pánu Bohu jsou můj největšími dobrodinci.

mám rád školu.

Naučila mne opět novým věcem. Jsem dokonalejším žákem. Všechno umím lépe než vloni. Čísti, psát, počítat, kreslit, zpívat, přednášet, cvičit. Vím více o své vlasti a o svém národu. Umím více modlitb a chci být vždy hodným žákem Pána Ježíše. Od něho se učím spravedlivě žít.

mám rád kostel.

Co jsem se naučil ve škole a doma, v tom jsem se utvrzoval v domě Božím. Svátostný Spasitel mne tam zbavuje zlých myšlének a dává mi lepší. Ve svaté zpovědi se očisťuji od hříchů. Ve svatém přijímání mne navštěvuje sám Spasitel a posiluje ve mně všechno dobré. Musím být dobrý hned v mládí, abych byl dobrý po celý život. V kostele se modlím za všechny dobrodince, rodiče a učitele a slibuji Spasiteli, že budu vděčen všem, kdož mne pomáhali vychovávat.

evangelium na 2. neděli po sv. duchu: »vymlouvali se«.

Drahé děti,

Pán Bůh pozval všechny lidi k sobě. Všichni lidé mají přijít do nebe. Pro všechny jest místo. Všechny by tam rádi uvítali andělé, svatí a jejich královna Panna Maria.

Pán Ježíš často vyprávěl o nebi. Vyprávěl taky, čeho jest třeba, aby se tam člověk dostal. Dokonce se apoštolům zjevil na hoře Tábor v kráse, jakou má v nebi. A přece jsou a budou mnozí lidé, kteří o Ježíše nestojí a jeho pozvání neposlouchají. Nechtějí činiti nic, co vede k Bohu. Ještě se tomu všemu i posmívají a odvádějí i jiné od Boha, kdo se dá.

Jak to musí Pána Ježíše bolet! Jak musí Jeho Božské Srdce krvácti znova a znova. Za všechny lidi umíral, jen aby se mu nikdo neztratil a došel do života věčného šťastně. A přece všechny ovečky mu do nebeského ovčince nepříjdou. Zabloudí a v hříších svých zahynou na věky. Nikdy neuvidí Pána Ježíše. Budou sténati v osidlech ďáblůvých po celou věčnost, bez konce. Budou naříkati a úpěti v trestech věčných. Budou žalovati na všechny, kteří je svedli do hříchu a do bludu a k nevěře. Jak jim bude líto, že jejich známí budou šťastni a oni tak nešťastní!

Ale proč? Protože se vymlouvali! Pán volal, dokud byli na světě, a oni hlas jeho přeslychali schválně. Nešli se očistit od hříchu, když se nějakého byli dopustili. Nešli přijmouti Spasitele v Nejsvětější Svátosti. Nepřijímali posilu tuto, jak se na katolíky sluší a patří. Nedbali na příkázání Boží. Žili bezbožně po celý život a skonali nekajicně. Vyhybali se Pánu Bohu a On se pak vyhnul jim, až stanuli na věčnosti. Odsoudil je a nechal, jak zasloužili.

Drahé děti, nevymlouvejte se nikdy, kdykoli vás Pán Ježíš k sobě zve nebo bude zvatí. Navštěvujte jej v prázdniny i ve všední den. Přijímejte jej zbožně a horlivě. Nikdy vám toho nezapomene. Když vy budete chodit za ním, půjde on za vámi a s vámi do denních vašich radostí i strastí. Bude s vámi. Bude vás milovati tu na zemi, ale zvláště a nejvíce v nebi — amen.

*Boží Tělo v jesuitské misií
v Rhodesii.*

Lidové závody. Archiv MCM.

ŠKOLA mše svaté.

23. *Na koho máš vzpomínati po proměňování?* Vzpomínej na zemřelé a pros za ně přítomného Pána Ježíše. I kněz se sklání a vzpomíná. Prosí i za tvé zemřelé příbuzné. Kéž jim všem dá Pán Bůh odpočinutí věčné v nebi!

24. *Proč má kněz spojen palec s ukazováčkem?* Při proměňování a po něm bere kněz do těchto prstů Nejsvětější Tělo Páně. A má je nyní spojeny proto, aby se jimi nedotýkal ničeho jiného, dokud si je neomyje po svatém přijímání.

25. *Jaká jest chvíle po proměňování?* Tato chvíle jest nejvzácnější ze mše svaté. Na oltáři jest přítomen Pán Ježíš. Kněz před ním často pokleká, sklání se hluboko na oltář, líbá a důvěrně s ním hovoří o všech potřebách lidu. Modlí se za pokoj mezi národy a přednáší mu jeho nejmilejší modlitbu, Otče náš. I ty se vroucně modlí. Neproměškej tuto chvíli! Nejlépe učiníš, když si budeš představovati, že Pán Ježíš stojí před tebou, že na tebe hledí, že se ti do očí usmívá a že se tě táže, co bys si přál. I řekni mu, že bys ho prosil, aby dal požehnání celé vaší rodině, celé vaší třídě, všem nemocným a jinak trpícím lidem, celému národu a všem lidem, kteří požehnání zasluhují. A řekni mu taky, že bys jej rád přijal. Neumíš-li to říci svými slovy, pověz to slovy z modlitební knížky. Jakmile pozpíváš sloku písně, ihned se pomodli. Ty modlitby si nachystej vždycky již přede mší svatou.

26. *Svaté přijímání.* Pán Ježíš vstupuje k lidem. Kdysi kladl kněz Tělo Páně lidem na pravou ruku do dlaně a oni je sami kladli do úst. Dnes se podává přímo na jazyk. Buď rád, že máš právo přijímatí Syna Božího. Ve které písni jsou slova: „Na ústa vstupuješ?“

27. *Jak můžeš přijímati kdykoli za den a všude?* Můžeš vždycky přijímati duchovně. Říká se a dělá se to tak: „Ježíši, věřím, že jsi zde přítomen. Nemohu tě přijmouti svátostně. I přijdi aspoň milostí do srdce mého.. (Krátká pomlka.) .. Již tě přijímám, již se s tebou spojuji, jako bys ke mně skutečně přišel. Děkuji ti za tu převelikou milost.“

28. *Kdy je žádoucí přijímati Pána Ježíše?* V den narozenin nebo v den sňatku. Ve dny nějaké prosby. Na poděkování za nějakou milost Boží (zdraví, na konci školního roku). Na poutním místě. Nejlépe denně.

29. *Jak máme přijímati Svátostného Spasitele?* S největší zbožností a úctou. Lehkomyslní a ledabylí nechť ke stolu Páně nepřiklekají!

30. *Na co se obvykle zapomíná?* Po sv. přijímání přivítati Spasitele. Potom mu poděkovati a přednáseti mu prosby. Nejvíce se zapomíná na odpustkové modlitby. A jsou tak důležité!

31. *Po úpravě kalicha.* Kněz vykonává modlitby na epištolní straně oltáře. Hlavně prosí Pána Boha, aby mše svatá byla všem věřícím užitečnou.

32. *Ite missa est.* Když kněz pronese tato slova, klekni si. Kněz ti

udělí svatým křížem požehnání. Požehnej se zbožně a přej tohoto požehnání i rodičům nebo komukoliv jinému, za koho jsi se modlil.

33. *Konec mše svaté.* Po sv. evangeliu se obyčejně kleká. Kněz se modlí evangelium sv. Jana, které končí slovy: „A Slovo Tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi“. Na konec bývá buď svátostné požehnání nebo jenom modlitby. Loučíme se se Spasitelem a uctivě opouštíme dům Boží.

svátky v červnu. praví moudrý šalomoun:

2. Evžena.	1. Mraky a vítr, ale žádný déšť z nich —
6. Jaroslava (Gerard).	hory, doly slíboval, ale nedal nic.
10. Markety.	2. Jako mol rouchu a červ dřevu, tak škodí smutek lidskému srdci.
13. Antonína.	3. Voda studená osvěží žíznivou duši a tak i novina dobrá z daleké země.
15. Víta.	4. Lačni-li tvůj nepřítel, dej mu jisti.
16. Zbyňka (Benno).	A jestli žízni, dej mu vody pít. Neb tím uhlí řeřavé shrneš na hlavu a Hospodin pak vše odplatí tobě.
18. Miloše.	
20. Dobroslavy (Benigna).	
21. Aloise.	
24. Jana Křtitele.	
28. Lubomíra (Irenej).	

slovanské legendy. J. M. B-ský.

O měsíci vypravují v Polsku tuto legendu: Za krásného nedělního rána, když všude po cestách se rojily zástupy lidí, spěchajících do chrámu, jeden lakomý hospodář vyvedl voly z chléva, zapřáhl je do pluhu a jel na pole orat.

Když vyoral brázdu a obracel, tu najednou spatřil, jak přes lány přímo k němu kráčí jakási postava, oděná bílým rouchem a tak ozářená, že se mu zdálo, jako by slunce na zem sestoupilo a po ní kráčelo.

Zastínil dlaní oči a hleděl, hleděl. Voli se také zastavili a klesli na kolena.

„Co děláš, člověče?“ zvučným hlasem tázala se zářící postava. „Což nevíš, že je dnes neděle, den Páně, který se má zasvětit službě Boží?“

Vzpamatoval se hospodář, pokrčil rameny a odpověděl: „Mně jest všecko jedno, neděle, neneděle. V ten den také možno pracovat.“

A tu onen zjev. a byl to Kristus sám, vztyčil ruce a pravil: „Když je ti jedno, neděle-neneděle, bude ti také jedno, jsi-li na zemi nebo na měsíci.“

A v té chvíli rozzuřila se strašná vichřice, uchopila sedláka a s voly i s pluhem vznesla ho do výše k oblakům.

Od té doby je ho viděti na jasné ploše měsíce jako výstrahu lidem, aby ve sváteční den ustali od namáhavé práce a čas věnovali službě Boží a návštěvě chrámu Páně.

Lidové závady.

Archiv MCM.

Čínský katol. skaut z Pekinu.

DO OUŠKA.

Slovo „prázdniny“ jest okouzlující. Dítě v něm vidí a cítí veliké štěstí. Má pravdu. Po práci si každý rád odpočine. Ale uvažuj! Zda-li opravdu v prázdniny neděláš nic? Hleď: Musíš jísti, pohybovati se na čerstvém vzduchu, pracovati tělesně, abys tím otužoval tělo, musíš spáti... To všechno pro tělo. A nyní ještě duše. Ani tu nemůžeš zkracovati. A proto budeš i v prázdniny konati svědomitě návštěvy Svátostnému Spasiteli. Jistě že jej taky přijmeš. Budeš s ním hovořiti v modlitbách. Dej si na tom všem zvlášť v prázdniny záležeti. Nejlépe by bylo, kdybys mohl vykonati nějakou pout nebo kdybys mohl jíti někam na exercicie. To jsou chvíle, na které se nezapomíná nikdy. Kdo jednou byl na exerciciích, chce na ně jíti zas a zas.

Co myslíš? Co si umínuješ? Co uděláš?

Školní rok jest u konce - moje radost bez konce!

NA PRÁZDNINY.

M. Š. Černý.

Školu opustíme zase...
Načerpát chcem v slunka jase
zdraví zlatých sil.
S Bohem školo na chvíličku!
Vrátíme se snědi v líčku
v štěstí tvojich chvíl.

Hola, nyní do přírody!
Bůh tam pro děti má hody
paluh, vodu, jas.
Díky za ty dary, Pane!
Ať jsou Tebou požehnané
pro Tvou slávu zas...

U MAMINKY. M. Draho.

Co se stalo se Šňupálkem a s Nohou, to nikdo netušil, ani starý ani mladý. Ale oba byli velice rádi, že to tak dopadlo, jak to chceme nyní vypravovati.

Tak ti záhadní lidé, pán a paní a děvčátko s chlapečkem si usmyslili, že si starého Nohu a mladého Šňupálka koupí. Malá Rita měla hned při prvním spatření australských tvorů v kleci nad nimi takovou lítost nad jejich zjetím, že hned prosila tatínka, aby dal těmto malým tvořečkům svobodu a když letí do Austrálie, aby je vzal ihned do letadla. Tento nápad se líbil i jejímu bratříčkovi Adalrichovi. A tak se rozhodl

jejich otec, že dětem vyhoví a že na zpáteční cestě přibere do letadla ještě dva malé hosty. Zaplatil majiteli cirkusu, kolik žádal, a dal dopravit oba naše malé klokany do letadla. Děti byly šťastny. Když vrtule zahlomozila a Šňupálek se začal lekat, hladila jej Rita něžně po hlavě. „Neboj se, miláčku, brzy na to zvykneš a až budeš v préríi, zapomenáš na vše...“ Šňupálek usnul vedle starého, který mu jazykem dával do pořádku rozčuchanou hlavu. Starý byl klidný. Letadlo bylo již nad mořem. Obecenstvo občas nahlíželo na spousty vod. Motor sténal a lomozil. Zdálo se, jakoby měl nějakou bolest. A ihned na to zase jako by se zlobil a chtěl se vymanit z pevných rukou pilotových. Letěl jako střela vzduchem na východ mezi mořem a sluncem, brzy v mlhách, brzy v jasnu.

Po několika hodinách šíleného letu kdosi zavolal: Australie! Ve všech to vzbudilo radost. A skutečně. Dole se zelenala pole, louky, černala se města, táhly se bílé pásy řek a potoků. „Australie, Australie...“ Radost lidí se přenesla i na domorodé tvory. Noha se napřímil a jako by věřil. I Šňupálek se přidružil. Rita se neopomenula přidružit k nim a krmila je pamlsky.

Než co to? Letadlo přistává. „Jsme ve městě...? Či nouzově přistáváme...?“ Několik otázek se ještě vynořilo, ale žádná nebyla zodpověděna. Dole jest širá rovina, zeleň a zeleň... Konečně stanuli na zemi... „Nic nouzového,“ řekl pan továrník, otec Ritin a Adalrichův, „ale zde vystupují naši cestující.“ Otevřely se dveře letadla a z nich vyskočili na rodnou zemi starý Noha a jeho Šňupálek... Děti se s nimi ještě rozloučily a všichni je sledovali s největším zájmem. Oba klokani očíchali zem, políbili ji a s počátku plaše se přitiskli k ní. To byla jejich nevyslovitelná radost. Vycítili, že jsou ve svém. Hladili zemi svými hlavami, ohlédli se ještě vděčně na letadlo, vytáhli se nad porost... „Jak jsou šťastni,“ jednohlasně pravili obyvatelé letadla a děkovali panu továrníkovi za jeho pěkný čin. „To já ne, ale zde mé děti mají zásluhu. Ty cítily s ubohými zajatci a přišly za mnou s návrhem...“ Letadlo se vzneslo nad préríi a zratilo se v dálkách.

A ztratili se i čtvernozí klokani. Rozběhli se po préríi a hledali cestu k domovu. Na štěstí nebyl daleko. Hledali celý den, pobíhali stále dál a dále. Nalezli stopu svých a čím více se blížili rodnému místu, tím byli veselejší.

Až najednou se octli v blízkosti jiných klokánů. S počátku opatrně se blížili. Šňupálek se však rozběhl bez obalu. Již stál u staré klokanice... Dívají se na sebe nějak chladně. A teprve až se přiblížil starý Noha, který měl větší zkušenosti v poznávání příbuzných, poznal svou drahou klokanku. Oh, to bylo radosti! Šňupálek se rozběhl, až by se uběhal. Velikými oblouky vyskakoval do vzduchu. A křičel a křičel... I přiběhli jeho sourozenci Ouško a Tlapka. Kdesi se pásli a cvičili běh. Nastala nepopsatelná domácí slavnost. Starý Noha musel vyprávět, jak vše bylo a co zakoušeli, a maminka nestačila utřít slzy o travu. Bylo to velice dojemné, ale i slavné a radostné. „Hned bych tam také jel,“ pravil kterýsi z malých bratří, když slyšel vyprávět o slavných činech a zkušenostech obou. Ale Noha jej ihned z toho vyvedl. „Nepřej

si býti mezi lidmi. Jsou moc chytří, ale i moc zlí. Necht' jsou lidé s lidmi. My patříme ke svým. Jen na děti nedám dopustit. Staří nás jen vykořisťovali, kdežto děti nám přály." „Vidíš, ty můj malý Šňupálku, kdyby nebylo dětí, nebyl bys ani doma u maminky," pravila stará klokanka něžně a lizala synáčka po hlavě. „Napřed jsem se hněvala, že jsi mi utekl s tatínkem, že se ti tam něco stane, a nyní poznávám, že právě tebe si všimly ony děti v Kapském městě a pro tebe vymáhaly svobodu." „Ano, Šňupálek má veliké zásluhy a až si oba odpočineme, budeme vám vyprávěti, co jsme kde viděli a zkusili. Nyní si musím prohlédnouti kraj."

A starý klokan mohutnými skoky se rozběhl po préríi. Za ním ostatní.

Děti A Božské srdce Páně. Č.

To jaro jest jeden svátek. Jeden za druhým. Radost za radostí. Však pozoruj sám. Na Květnou neděli jsi nesl kočičky, první to pozdrav jara. Šel jsi na průvod a těšil jsi se na svatý týden. Přišla Bílá sobota, slavnost Vzkříšení, slavnost velikonoční a brzy májové pobožnosti. Ještě nejsou u konce a již se připravujeme na první svatou zpověď a na svaté přijímání. Zase radost pro děti. Svátek nevinných. Příchod Páně do malých srdčec. Pán Ježíš si z dětských srdcí udělal příbytek. Jak je dobře s ním!

A ještě jsme nezapomněli a již máme svátky svatodušní. Zdobíme domy a obrazy lípovými listy. Vzpomínáme, kterak apoštolé přijali Svatého Ducha. V duchu jsme s nimi na hoře Sionu a hned bychom jim chtěli pomáhati ve křtění tři tisíc lidí. A za týden jest svátek Nejsvětější Trojice a ve čtvrtek Božího Těla. Ten den jásá všechno vstříc Pánu Ježíši. Květiny, družičky, hudba, věnce, prapory, svíce, zpěvy, krásná bohoslužebná roucha, oltáře venku, celé v zeleném, kadidlo... vše oslavuje Spasitele, přítomného v Nejsvětější svátosti Oltární.

A konečně přijde ještě jeden svátek. Božského Srdce Páně. Víme, že Spasitel měl z apoštolů nejraději svatého Jana. Ale taky víme, že ze všech lidí měl nejraději nás, malé děti.

Když byl kdysi unaven a když apoštolé nechtěli k němu pustit maminky s dětmi, domlouval jim: „Nechte maličké přijíti ke mně, neboť právě takovým patří království nebeské." A bral jednoho po druhém a žehnal každému tomu dítěti ze svého Božského Srdce. A ještě jednou. Když se kdosi povyšoval nad jiné, ukázal Pán Ježíš na dítě: „Nebudete-li jako jedno z těchto maličkých, nevejdete do království Božího."

Tak nás miluje Pán. Chceme mu za to býti vděční. Svá srdce mu zasvětime, aby byla podobna Srdci jeho.

.....

Máte zapláceno předplatné? Prosíme vás, neodcházejte ze školy s dluhem a použijte vplatního lístku k úplnému vyrovnání, začez vám již předem vzdáváme srdečné Pán Bůh zaplat.

JEŠTĚ NĚCO

Blanka Chorýnská.

Lidové závedy.

Archiv MCM.

© Největší říční tunel v Evropě buduje holandské město Rotterdam pod řekou Maasou. S prací se začalo r. 1937 a v roce 1941 má být tunel dostavěn. Bude stát asi 18 milionů holandských zlatých, tedy něco přes čtvrt miliardy našich K.

© Jistě vás může zajímat zjištění, že se kapr může dožít věku 500 let.

© Víte, že největšího rekordu v potápění dosáhl nějaký Francouz, jenž bez jakýchkoliv pomocných přístrojů vydržel pod vodou 6 min. 29.8 vt.?

© Jistě nevíte, že nejsevernější železniční stanicí na světě je norské město Tronisö, které vydává i nejsevernější noviny.

© Největší hvězdárna světa bude na hoře Palomar v Kalifornii.

© Víte-li, že nejstarším řemeslnickým nářadím je hrnčářský kruh, jehož se používalo už 5000 let před Kristem, a tkalcovský stav, známý kolem roku 3500 před Kr.?

© V Paříži, hlavním městě Francie, se vyskytla příjmení, jež mají

pouze jedinou hlásku. Tak se jeden obchodník vínem jmenuje O a jistý šlechtic U.

© Jak by vypadala v malém provedení naše sluneč. soustava. Představte si slunce jako kouli o průměru 1 m, Merkura jako velké hořčičné zrno ve vzdálenosti 40 m od slunce, Venuši jako hrachové zrno, vzdálené 77 m od slunce, zemi jako podobné zrno hrachu ve vzdálenosti 107 m, 164 m od slunce Mars jako špendlíkovou hlavičku; v dálce půl km Jupitera jako velký pomeranč, 1 km od slunce Saturna jako malý pomeranč, v délce 2 km Uran jako větší třešni a ve vzdálenosti 3 km Neptuna jako švestku.

© Víte, že nejdokonalejší mikroskop sestavil Vladimír Zvorykin, Rus žijící ve Spojených státech? Jeho přístroj zvětšuje milionkrát.

© Solení ryb a jiného masa objevil Holanďan Benkelz, čímž začal nový způsob konzervování.

© Nejdelší zima byla v Evropě v letech 763 až 764. Řeky a jezera zamrzly už 1. října a napadlo 12 metrů sněhu.

RADOST Z DOBRÝCH SKUTKŮ NA ZEMI SE NEKONEČNĚ ZVĚTŠÍ NA NEBI

Redaktor P. Alfons Glos, profesor v Hranicích. — Odpovědný redaktor Antonín Medek v Olomouci. — Tisknou Lidové závedy tiskárské a nakladatelské v Olomouci. — Novinová sazba schválena výnosem ředitelství pošt a telegrafů v Brně čísla 80.767/VI/1913. Podací úřad Olomouc 1